

தமிழ் நாவல்கள்

(ஒரு மீள்பார்வை)

இயாற்றா மாணவர்களுக்கான உசாத்துணை நால்

தொகுப்பாசிரியர்கள் :

கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ்

கலாநிதி மா. இரகுநாதன்

கலாநிதி சி. சிவநிர்த்தானந்தா (S. S. ஆனந்தன்)

கட்டுநேரயானார் பிரதி.

தமிழ் நாவல்கள்

(ஒரு மீஸ்பார்வை)

உயர்தர மாணவர்களுக்கான உசாத்துணை நூல்

தொகுப்பாசிரியர்கள் :

கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ்
கலாநிதி மா. இரகுநாதன்
கலாநிதி சி. சிவநிர்த்தானந்தா

வெளியீடு :

லங்கா புத்தகசாலை
F. L. 1. 14 டயஸ் பிளேஸ்,
கொழும்பு -12

2008

நூல் விவரக்குறிப்பு

(ஈயங்கப்பார்வீ துறை)

நூல் விவரக்குறிப்பு

- நூல் : தமிழ் நாவல்கள் - ஒரு மீஸ்பார்வை
- ஆசிரியர்கள் : கலாநிதிகள் - மனோன்மணி சண்முகதாஸ், மா. இரகுநாதன், சி. சிவநிர்த்தானந்தா
- முதற் பதிப்பு : ஜப்பாசி 2008
- பதிப்புரிமை : பதிப்பாளருக்கு
- வெளியீடும்
விற்பனையும் : லங்கா புத்தகசாலை
F. L. 1. 14 டயஸ் பிளேஸ்,
கொழும்பு -12
தொலைபேசி : (011) 2341942
- விலை : 300/-
- ISBN : 978-955-1472-89-4

அணிந்துரை

இன்று தமிழ் நாவல்கள் பற்றிய மீன்பார்வை காலத்தின் தேவையின்றே கூறலாம். தமிழில் நாவல்கள் எழுந்த காலத்தில் அவை வாசகர்களை இலக்காகக் கொண்டே எழுதப்பட்டன. உரைநடை இலக்கியத்தின் வடிவமாக நாவல் தமிழ் நாட்டிற்கு அறிமுகமாகிய போது அதனைத் தமது கருத்துக்களைச் சொல்லும் ணாடகமாகக் கொண்டு எழுத்தாக்கங்களைத் தந்தவர்களில் வேதநாயகம்பிள்ளையும் மாதவையாவும் முதலிடம் பெறுகின்றனர்.

தமிழ் நாட்டில் எழுந்த முதல் நாவலாகப் பிரதாப முதலியர் சரித்திரம் கருதப்படுகிறது. வேதநாயகம்பிள்ளை தமிழ் நாவல் உலகின் தந்தையாகவும் விளங்குகிறார். எனவே பிரதாப முதலியர் சரித்திரம் வெளிவந்த காலம் (1876) தொட்டுத் தற்காலம் வரை தமிழிலே எழுந்த நாவல்களை இன்று படிக்கும்போது ஒரு மீன்பார்வை தேவைப்படுகிறது. 19ஆம் நாற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட குமலாம்பாள் சரித்திரம், பத்மாவதி சரித்திரம் போன்ற நாவல்களை இளந்தலைமுறையினர் எடுத்துப் படிப்பதற்குப் பின்னிற்கக் கூடும். அணால் கல்விப்பேற்றின் தேவைக்காகப் படிக்கவேண்டிய ஒரு கட்டாயமும் இன்று ஏற்பட்டுள்ளது.

இந்திலையில் ‘தமிழ் நாவல்கள் ஒரு மீன்பார்வை’ என்னும் நால் வெளிவருவது காலத்தின் தேவையை நிறைவேற்றியும் பணியாகவுள்ளது. தமிழ் நாட்டிலும் ஈழத்திலும் எழுந்த முக்கியமான நாவல்கள் பற்றிய கருத்துக்களைக் கட்டுரை வடிவில் தொகுத்துத் தந்திருப்பது நாவல்களைப் பற்றி இன்று தேடல் மேற்கொள்வோருக்கும் படிக்க விரும்புவோருக்கும் வழிகாட்டுவதாக இள்ளது. வாசிப்புப் பழக்கம் அருகிவரும் இன்றைய காலகட்டத்தில் சுருங்கிய நிலையிலாவது தமிழ் நாவல்களைப் பற்றிய சில செய்திகளைப் படிப்பதற்கு இந்தால் பயன்படும். ‘வசன இலக்கியம்’ என்ற வடிவில் நாவல் கூறும் சுழகச் செய்திகளை அறிவதற்கும் இது ஒரு நல்ல வாய்ப்பாகும்.

நால் தொகுப்பாளர்களின் பணி பாராட்டுக்குரியது. எமது தலைமுறையினருக்கு எம்மாலான பணியைச் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் செயற்படும் நல்ல இளங்களை வாழ்த்துகிறேன். இப்பணியில் அணிந்துரையாக இந்த எழுத்துருவை இணைப்பதில் நானும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜா
தலைவர் / தமிழ்த்துறை
யாழிப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்

தொகுப்பாளர் இரை

தமிழ் மொழியின் ஆற்றலையும் வளத்தையும் சிறப்பையும் பழையையையும் அறிவதற்குச் சங்கத் தொகை நால்கள் பெறிதும் உதவுகின்றன. பல்வேறு புலவர்களால் பல்வேறு காலப் பகுதியில் பாடப்பட்ட உதிரியான செம்மொழிப் பாடங்களைப் பிற்காலத்தில் தேடித் தொகுத்து வைத்தனர். அவர்களுடைய அரிய முயற்சியால் தமிழ் மொழியின் ‘இயர்தனிச் செம்மொழி’ என்னும் சிறப்புத் தகைமை இன்று ஏற்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

காலத்தின் சுறுஷ்சிக்கு ஏற்ப மக்கள் வாழ்வியற் குழல் மாற்றமடைந்து வந்ததை இலக்கியங்கள் பதிவுசெய்ய முணைந்துள்ளன. செய்யுள் மரபிலிருந்து தமிழ் இலக்கியம் உரையாக்கத்திற்கு மாற்றமடைந்த ஒதுக்கும் நாற்றாண்டு ‘வசன இலக்கியம்’ எனும் புத்திலக்கியம் தோன்றும் தனிச் சிறப்புப் பெற்ற காலமாக அமைந்தது. தமிழ் நாட்டிற்கு மேலைத் தேயத்தவர் வருகையும் ஆங்கில மொழியின் செல்வாக்கும் தமிழ் மொழியின் இலக்கியப் போக்கை மாற்றக் காரணமாக அமைந்தன. தமிழ்க் கவிதை என்னும் இலக்கிய மரபு மாற்றமடைந்து உரைநடை என்னும் புதிய இலக்கிய மரபு சொல்வாக்குப் பெறலாயிற்று. இச்சுழல் தமிழிலக்கியத்தில் நாவல், சிறுகதை, கட்டுரை என்னும் இலக்கிய வடிவங்களைத் தோற்றுவித்தது. நாவல் போன்ற புணைகதை வடிவங்கள் மக்கள் படிக்கக் கூடியனவாக அமைந்தமையால் மக்கள் மத்தியில் வரவேற்பைப் பெற்றன. எனவே மக்களுக்குச் சொல்லவேண்டிய செய்திகளைச் சொல்வதற்கு நாவல் என்னும் புணைகதை வடிவத்தைப் பலர் பயன்படுத்தி எழுத்தாக்கங்களை உருவாக்கினர்.

தமிழில் உரைநடை மேலைத் தேயத்தவர் வருகைக்கு முன்னரேயே செய்யுளுக்குப் பொருள் விளக்கம் கூறுதற்குப் பயன்பட்டது. உரையாரியர்கள் அவ்வரையிலே பயன்படுத்திய மொழிநடை கற்றவர் மட்டுமே படிப்பதற்கு உதவியது. ஆனால் புணைகதைகளில் பயன்படுத்தப்பட்ட உரைநடை மக்களின் அவ்வக்காலப் பேச்சு வழக்குகளையும் உள்ளடக்கி அமைந்ததால் எல்லோரும் படிப்பதற்குப் பயன்பட்டது. எனவே நாவல்கள் பொதுமக்கள் தேடிப் படிக்கும் இலக்கியமாக விளங்கின.

தமிழ் நாட்டில் நாவல்களை முதலில் எழுதியவர்கள் ஆங்கில நாவல்களைப் படித்த அநூரவத்தைக் கொண்டே எழுதினர். அந்நாவல்களை இன்று படிப்போர் இதனை நன்கு உணர்வர். தமிழ் நாவல்கள் பற்றிய தேடல் இன்று இரு நிலைப்பட்டதாக உள்ளது. ஒன்று தமிழ்ச் சமூகம் பற்றிய ஆய்வுகளை மேற்கொள்வோர் அவற்றைத் தேடி அறிமுகம் ஊன்றிப் படிப்பது. மற்றையது கல்விப்பேற்று நிலையில் நாவல்கள் பற்றிய செய்திகளைக் குறிப்புரையாகப் பெற முயல்வது. எனவே தமிழ் நாவல்கள் பற்றிய மீள்பார்வை ஒன்று இவ்விருவகையினர்க்கும் தேவைப்படுவது இன்றியமையாததாகவுள்ளது.

அத்தகைய தேவை ஓன்றினை நிறைவேற்றும் பணியில் ஒரு சிறு துளியின் நிலையாகவே இத்தொகுப்பு நால் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது.

இத்தொகுப்பில் ‘தமிழ் நாவல்கள் மீன்பார்வை’ என்னும் கருத்து முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. தொடக்க கால நாவலான பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் தொடக்கம் டானியலின் கானல் வரையிலான் நாவல்கள் பற்றிச் சிந்திக்கமுயன்ற கட்டுரைகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. கட்டுரைகளில் அடக்கப்பட்டுள்ள செய்திகள் நாவல் பற்றிய தேடலை ஏற்படுத்தி இன்றைய மக்களை அந்நாவல்களைப் படிக்கத் தரண்டுவனவாக அமைந்துள்ளன. தமிழ் நாட்டில் எழுந்த நாவல்களையும் ஈழ நாட்டில் எழுந்த நாவல்களையும் இணைத்து நோக்கும் பயிற்சியும் இத்தொகுப்பில் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. இரண்டு கட்டுரைகள் இரு நாட்டின் நாவல் வரலாறு பற்றிய செய்திகளைத் தருமுகமாக இணைக்கப்பட்டுள்ளன. எதிர்காலத்தில் ஓப்பீட்டு நிலையான முயற்சிகளை மேற்கொள்வோருக்குச் சில தரவுகளை இக்கட்டுரைகள் வழங்கக்கூடும். இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கு இத்தொகுப்பு அரியதொரு கைநாலாகப் பயன்படலாம்.

இத்தொகுப்பின் பிறிதொரு நோக்கமும் இங்கு குறிப்பிடப்படவேண்டியது. பல்கலைக் கழகங்களில் வெளிவாரி நிலையில் கூற்றும் மாணவர்களில் தமிழை ஒரு பாடமாகப் பயில்வோர் நாவல் பற்றிய குறிப்புகளைத் தொகுப்பாகப் பெறவதற்கும் இது பயன்படும். நாலக வசதிகளின்றி மூலநால்களையோ உசாத்துணை நால்களையோ பெற்றுமுடியாமல் அல்லவுறும் வெளிவாரித் தமிழ் மாணவர்கள் தமது பாடத்திட்டத்தின் ஒரு பகுதியினை நிறைவேசிய்ய இத்தொகுப்பினை ஓர் உசாத்துணை நாலாகப் பயன்படுத்தலாம். குறிப்பாகப் பத்மாவதி சரித்திரம், கானல் நாவல்கள் பற்றிய கட்டுரைகள் கற்கைகிநிறிக்கு ஏற்றவையாக அமைந்துள்ளன. நமது எதிர்காலத் தலைமுறையினரின் தமிழ் மொழிக் கற்கைக்கு உதவும் ஓர் ஒருங்கிணைந்த பணியாக இது அமைந்துள்ளது. கட்டுரையாளர்கள் அனைவருக்கும் எமது பணியின் கறையில் பங்கேற்றமைக்கு முதற்கண் நன்றி கூறுகிறோம்.

இத்தொகுப்பினை அழகுற அச்சிட்டு நால் வடிவாக்கிய கொழும்பு 12ல் அமைந்த வங்கா புத்தகசாலை உரிமையாளர் திரு. க. இராஜேந்திரன் (செந்தில்) அவர்களுக்கு எம்முடைய சிறப்பான நன்றிகள். மாணவர்களின் கல்வித் தேவையை நிறைவேற்ற இத்தொகுப்பு வெளியீட்டுக்கு உதவிய அனைத்து அன்பு உள்ளங்களுக்கும் நன்றி கூறுகிறோம். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக எமது தமிழ்ப்பணிக்குத் தோன்றாத் துணையாக நின்று உதவும் இறைவனக்குச் சிரம் தாழ்த்தி எமது நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

பொருளடக்கம்

அணிந்துரை	iii
தொகுப்பாளர் உரை	iv - v
பொருளடக்கம்	vi
தமிழ் நாவல்கள்: சில நோக்குகள் -கலாநிதி செங்கைஇழையான் க. குணராசா	1 ~ 22
பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம்: ஒரு மீன்பார்வை -கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ்	23 ~ 38
கமலாம்பான் சரித்திரம்: ஒரு நோக்கு -செல்வி செல்வ அம்பிகை நடராஜா	39 ~ 50
புத்மாவதி சரித்திரம்: ஒரு மதிப்பீடு -திரு. ஈஸ்வரநாதபிள்ளை குமரன்	51 ~ 68
சமுத்துத் தமிழ் நாவல் வரலாறு -கலாநிதி ம. இருநுநாதன்	69 ~ 80
அஸன்பே சரித்திரம் -பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்	81 ~ 91
மங்களநாயகம் எழுதிய நொறுங்குண்ட இருதயம் -கலாநிதி எஸ். ஜெபநேசன்	93 ~ 106
கோபால நேசிரத்தினம்: ஒரு மீன்பார்வை -கலாநிதி சி. சிவநிர்த்தானந்தா	107 ~ 121
கே. டானியலின் கானல்: ஓர் உளவியல் மீன்பார்வை -கலாநிதி த. கலாமணி	123 ~ 139
நாவல் ஒரு மதிப்பீடு -கலாநிதி துரை. மனோகரன்	141 ~ 149

1. தமிழ் நாவல்கள்: சில நோக்குகள்

கலாநிதி செங்கைஆழியான் க.குணராசா

1. 1. நாவல்களின் தோற்றம்

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியத்துறைக்குள் புகுந்த புதியதொரு வடிவம் நாவலாகும். செய்யுள் வடிவில் தனி நூறு தனிப்பாடல்களாகவும் காவியங்களாகவும் தமிழ் இலக்கியத்தை ஆக்கிரமித்திருந்த வடிவம் சிலப்பதிகாரத்தில் ‘உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாகி’ நாவல் என்று சொல்லப்படுகின்ற வசனகாவியமாக (Prose Epic) அல்லது உரைநடைக் காவியமாக அல்லது நவீன காவியமாக உரைநடை வடிவமாக இலக்கியத்தை இன்று ஆக்கிரமித்துள்ளது. நாவல் உட்பட புனைக்கதைவடிவங்கள் மேலைத்தேயத்து இலக்கிய வடிவம் என்பதை மறுக்க முடியாது. 16 ஆம் நூற்றாண்டில் இத்தாலியில் தோன்றிய உரைநடைக் காவியமாக டெக்காமாரன் என்ற நாவலின் பிறப்புடன் புதியதொரு வடிவம் இலக்கியவுலகிற்கு அறிமுகமாகியது. 17 ஆம் நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்தில் ஒ போ என்பவர் ‘ராபின்சன் குருசோ’ என்ற உரைநடை நூலை எழுதி நாவலின் தந்தையானார். 18 ஆம் நூற்றாண்டில் கீழைத்தேசத்தில் ஆங்கிலேயரின் மேலாதிக்கத்துடன் இந்த இலக்கியவடிவம் அறிமுகமாகியது. இதனை நமது நாட்டு ஆய்வாளர் பேராசிரியர் கைலாசபதி அழகாகக் கூறுவார். எந்தவொரு துறையையும் நிகழ்வையும் மார்க்சின் கண்களுடாகப் பார்க்கின்ற கைலாசபதி, தமிழ்க்காவிய மரபினின்றும் பொருளிலும் நடையிலும் மாறுபட்ட வசன காவியம் மேலைத்தேசத்தில் நிலமானியச் சமூகம் வலிமை இழந்த நிலையில், புதியசமூகவர்க்கங்கள் தோன்றிய நிலையில், கல்வியறிவு பெற்ற மத்தியதர வர்க்கத்தின் உதயத்துடன் கீழைத்தேசத்தில் அறிமுகமாகியது என்றும் உழுதுவித்துண்போரான உயர்குடி மக்கள் ஆற அமர இருந்து இன்புற உதவிய எழுத்திடப்பட்ட காவியமரபு

இலக்கியங்கள், உழுதுண்போரின் அதாவது சாதாரண எனிய மக்களின் எழுத்திடப்படாத இலக்கியங்களுக்கு மாற்றீடாக வசனகாவியங்களாக நாவல் என்ற வடிவில் வெளிவரத் தொடங்கின என்றும் கூறுவர். கல்வியறிவுபடைத்த மத்தியதர வகுப்பார் அதில் முழுமுச்சுடன் ஈடுபடத்தொடங்கினார். மன்னர்களையும் தன்னிகிள்லாத் தலைவர்களையும் பாடுபொருளாகக் கொண்ட காவியமரபு மாற்றமடைந்து, சாதாரண மக்களும் அவர் தம் உணர்வுகளும் பொருளாகி உரைநடையில் நாவல்கள் அமைந்தன. இதனையே ஏ.கெற்றில் ‘An Introduction to the English Novel’ என்ற கட்டுரையில் பின்வருமாறு கூறுவதாக கைலாசபதி தனது நூலில் குறித்துள்ளார்: ‘நிலமானிய அமைப்புச் சமுதாயத்தினது சிதைவின் விளைவாக உருவாகிய புதிய வாழ்க்கைத் தத்துவமே நாவலிலக்கியம் தோன்றுவதற்கு வழிவகுத்தது. எழுத்தாளர்கள் கனவுலக நோக்கை உதறித் தள்ளித் தன்னம்பிக்கையுடன் காணப்பட்டனர்.’

1. 2. நல்லதொரு நாவலின் ஆக்கக்கூறுகள்

பொதுமக்கள் விரும்பிப் படிக்கும் இலக்கிய வகையாக இன்று நாவல் மாறிவிட்டது. உரைநடை தமிழுக்குப் புதிய சங்கதியாக 17 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதிவரை இருந்தது. அக்காலவேளையில் வீரமாழனிவர் முதன் முதல் உரைநடையில் பரமார்த்தகரு கதையை எழுதி உரைநடையைத் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். எனவே நாவல் என்பது உரைநடையிலானது. உலகானுபவத்தை ஒட்டியது. சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கையே நாவலின் பொருளாக அமையும். சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைச் சித்திரிக்கும் பாத்திரங்களைக் கொண்டமையும். உரையாடல்கள் பழகு தமிழில் பெரிதும் காணப்படும். எனவேதான் மரபு மீறும் விபாதப்போக்குகள் நவீன நாவல்களில் காணப்படும் என்பர். நல்லதோர் நாவலில் பாத்திரவாரப்பு உண்மையான மனிதரின் சித்திரங்களாக அமைய வேண்டும். பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள் காலதேச வர்த்தமானங்களுக்கும் பாத்திரங்களின் இயல்புக்கும் அமைய உயிர்துடிப்புள்ளவாக அமைய வேண்டும். தொகுத்துக் கூறின் நல்லதொரு நாவலின் ஆக்கக்கூறுகளாக கதைப்பின்னல், கதைக்கரு, பாத்திரப்படைப்பு, கதைப்பின்னணி அல்லது கதைக்களம், கதைவிபரிக்கும் மொழி நடை, கதைஞர் நோக்கு நிலை என்பன அமைகின்றன. பாத்திரவாரப்பும் ஏற்ற உரை நடையும் ஆகிய இவ்விரு ஆக்கக்கூறுகளும் நாவல்களில் சிறப்பாக அமைவது அரிதும் அற்புத அனுபவமாகுமென்பர்.

தமிழகத்தில் ஆங்கில நாவல்களைப் படித்ததன் அருட்டுணர்வில் ஆரம்பத் தமிழ் நாவல்கள் எழுதப்பட்டன. மேலைத்தேய ஆங்கில நாவல்களையும் தமிழகத் தமிழ் நாவல்களையும் படித்த அருட்டுணர்வில் ஈழத்தில் தமிழ் நாவல்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. ஆனால் ஈழத்தில் 1856 ஆம் ஆண்டிலேயே அதாவது 1876 ஆம் ஆண்டு தமிழகத்தின் முதலாவது தமிழ் நாவல் வெளிவருவதற்கு இரு தசாப்தங்களுக்கு முதலே ‘காவலப்பன் கதை’ வெளிவந்துள்ளது. ஈழத்து நாவல்கள் வெளிவந்த காலவரன் முறையில் 1856 இல் வெளிவந்ததாகக் கூறப்படும் காவலப்பன் கதையை தமிழின் முதல் நாவல் எனக் கொள்ளலாமா? ஹன்னாமூர் என்பவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய ‘பார்லே தி போர்ட்டர்’ என்ற நூலின் தமிழாக்கமே காவலப்பன் கதையாகும். இந்த நூல் தமிழகத்தில் 1869 இலும் 1876 இலும் இரு தமிழாக்கங்கள் வெளிவந்துள்ளன என சப்பிரமணிய ஜீயர் குறிப்பிட்டுள்ளார். எவ்வாறாயினும் நாவல் ஒன்றுக்குரிய ஆக்கக்கூறுகளைக் கொண்டதாகத் தமிழில் வெளிவந்த முதல் நாவல் என்னும் சிறப்பு 1876 இல் வெளிவந்த பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம் என்பதற் குரியதாகின்றது.

1. 3. தமிழ் நாவல்களின் கால ஒழுங்கு

1876 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 2005 ஆம் ஆண்டு வரையிலான தமிழ் நாவல்களை அவற்றின் உள்ளடக்கம், முக்கியத்துவம், உருவம், இயற்பண்பு, உலகியல் முதலானவற்றினை அடிப்படையாகக் கொண்டு பின்வருமாறு வகுத்து ஆராயலாம்:

1. மாயூரம் வேதநாயகம்பிள்ளை காலம்
2. ஆரணி குப்புசாமி முதலியார் காலம்
3. கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தி காலம்
4. ஜெயகாந்தன் காலம்
5. நடப்பியல் காலம்

ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் ஒவ்வொருவர் முதன்மை பெற்று விளங்கியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தம் எழுத்துக்களின் சமூகத்தாக்கத்தினால் அல்லது நாவல்களின் எண்ணிக்கையால் அல்லது சமூகத்தில் அவர்களுக்கிருந்த எழுத்துலகச் செல்வாக்கினால் ‘அவ்வாறு கருத வைத்துள்ளார்கள். ஆனால் அவர்களையொத்த வகையில் அல்லது வேறான பண்படிப்படையில் பல எழுத்தாளர்கள் அவ்வக்காலத்தில் இருந்திருக்கின்றனர்.

தமிழில் வழங்கிவருகின்ற நாவல்களை மூன்று தரத்தனவாக வகுத்து நோக்க முடியும். ஒன்று இலக்கிய நாவல்கள், இரண்டு இரசனை நாவல்கள், மூன்று மலின நாவல்கள் என அவ்வகுப்புக்கள் அமைகின்றன. இலக்கிய நாவல் கள் காலத் தால் அழியாது மக்களால் என்றும் பேசப்படுகின்றவையாகவும், நாவல் இலக்கியத்தின் ஆக்கக் கூறுகளைச் செழுமையாகக் கொண்ட இலக்கிய முழுமையாகவும், தமிழிலக்கியத்தில் காலத்தை வென்று நிற்கின்ற இன்றைய பழந்தமிழ் காவியநூல்கள் போன்றும் நாவலாசிரியர் ஹார்டி சொல்வது போல ‘இந்த உலகத்தை ஆட்டுவிக்கின்ற அந்த குருரசக்தி’யைச் சீர்ப்படுத்துகின்ற வகையில் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட வசனகாவியங்களாம். இவை மீண்டும் மீண்டும் வாசித்துச் சுவைக்கத் தூண்டுவன. இவை புகழ் பெற்ற நாவல்களாக இருக்கின்றன. மக்களின் மனங்களைக் கவர்ந்து, வாழும் சமூகத்தின் குற்றங்குறைகளை வாசகனுக்கு ஓரளவாவது உணர்த்தி உலக வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை கொள்ள வைத்து, மனிதத்தோடு வாழவும், பயன்ளதாகப் பொழுதைச் செலவிடவும் வைப்பவை இரசனை நாவல்களாகும். இவையும் நாவல் இலக்கணத்தின் ஆக்கக்கூறுகளை ஓரளவேனும் கொண்டமைந்திருக்க வேண்டும். வாசிப்பதால் வியப்புணர்வு, பாலுணர்வு போன்ற உணர்வுகளை ஏற்படுத்தி கனவுலகில் சற்று வேளை உலவவிடும் கதைகள் மலினநாவல்களாகவுள்ளன. அவை வாசித்துவிட்டுத் தூக்கி அப்பால் வீசிவிடும் புத்தகங்களாக உள்ளன.

2. வேதநாயகம்பிள்ளை காலம்

2. 1. பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம்

தமிழ் நாவல் உலகின் தந்தையாக மாயூரம் வேதநாயகம்பிள்ளை தனது ‘பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம்’ என்ற நாவலை 1876 இல் தந்த சிறப்புடன் விளங்குகிறார். ஆங்கிலக் கல்வியின் பயனாக மேலைத்தேய நாவலிலக்கியத்தில் பரிச்சயமான வேதநாயகம்பிள்ளை நாவல்கள் ஏழத் ஆரம் பித்தார். ‘பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்காலம், தமிழிலக்கியத்தில் நாற்றுநடுங்காலமாக இருந்ததன்றி அறுவடை செய்யும் காலமாக இல்லை’ என டாக்டர் இரா.தண்டாயுதம் தன் நாவில் குறிப்பிடுவார். அந்நாற்று நடுங்கால கட்டத்து ஆரம்பநாவலாகப் பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம் அமைந்துள்ளது. தமிழின் முதலாவது நாவலாக இனங்கண்ட இந்நாவலே நாவலின் ஆக்கக் கூறுகளைச் சிறப்பாகக் கொண்டமைந்து விட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த வசன காவியத்தை

ஆகக நேர்ந்தமைக்கான காரணங்களை வேதநாயகம்பிள்ளை மிகத் தெளிவாக அந்நாவலின் முன்னுரையில் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். ‘தமிழில் உரைநடை நூல்கள் இல்லையென்ற குறையைப் போக்குவது, வசன காலியங்களால் ஜனங்கள் திருந்த வேண்டுமேயல்லாது செய்யுட்களைப் படித்துத் திருந்துவது அசாத்தியம்,’ என்பனவாம். பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்துக்கு முன்னர் தமிழில் உரைநடை நவீனம் இது போல ஒருபோதும் அளிக்கப்படவில்லை என அறியக்கிடக்கிறது. ஆங்கிலப்புலமை, கவிப்புலமை, அனுபவ விரிவு என்பன அன்னாரைப் பாத்திரவார்ப்பைச் சிறப்பாகவும் பாத்திரங்களுக்கிடையிலான உரையாடல்களைக் கூடியவரை இயல்பாகவும் நடாத்த உதவியுள்ளன. கிறிஸ்தவரான ஆசிரியர் தான் படைத்த நாவலின் பாத்திரங்களை இந்துக்களாக வரித்துக் கொண்டு, பிரதாபன், ஞானாம்பாள் ஆகியவர்களின் வாழ்க்கையைச் சுற்றிக் கதையை நகர்த்துகிறார். மெல்லிய நகைச்சுவையோடு பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம் எழுதப்பட்டுள்ளது. தமிழின் முதல் நாவலாகவிருந்தும் முதல் நாவல் உரைநடை வரவாகவிருந்தும் சோடை போகாத படைப்பாக அமைந்துள்ளமை குறிப்பித்தக்கது. அவரின் நாவலாக்கத்தின் நோக்கின்படி ‘படிப்பவர்களை மகிழ்வுட்டவும் அறிவுட்டவும்’ தவறவில்லை எனலாம். மாயூரம் வேதநாயக முதலியாரின் இரண்டாவது நாவலாக 1887 இல் எழுதப்பட்ட சுகுணசுந்தரி சரித்திரம் மக்களால் மிகவும் வரவேற்கப்பட்டது போல அமையவில்லை. நீண்டதொரு நீதிக் கதையாக நன்னெறிபோதிப்பதுடன் சலிப்பூட்டுவதாகவும் உள்ளதென்பது ஆய்வாளரின் கருத்தாகும். ஆனால் நவீன தமிழிலக்கியத்தின் பிறப்பு பிரதாபமுதலியார் சரித்திரத்திலிருந்தே தோன்றுகின்றது.

2. கமலாம்பாள் சரித்திரம்

1893 ஆம் ஆண்டு தமிழின் இரண்டாவது நாவல் என்று கொள்ளத் தக்க ‘கமலாம்பாள் சரித்திரம்’ வெளிவந்தது. அதனை பி. ஆர். ராஜமையர் எழுதி வெளியிட்டார். ‘வேதநாயகம்பிள்ளைக்குப் பிறகு ஒரு மேதையைக் காண்பதற்குத் தமிழர்கள் பத்தாண்டு காலம் தவமியற்ற வேண்டியிருந்தது.’ என்கிறார் டாக்டர் இரா. தண்டாயுதம். பிரதாபமுதலியார் சரித்திரத்துக்கும் கமலாம்பாள் சரித்திரத்துக்குமிடையில் தமிழ் நாவலின் இலக்கியப் போக்கில் ஒரு வீழ்ச்சி காணப்பட்டது. இக்காலகட்டத்தில் நாவல்கள் என்ற பெயரில் ஏராளமான நூல்கள் வெளிவந்தன. யதார்த்தப்பண்பில்லாத விணோத வியப்புக் கதைகளாக அவை அமைந்தன. மாஜா ஜாலக்கதைகளாகவும் மன்னரைத் தலைமைப் பாத்திரமாகவும் கொண்ட கதைகளாகவும்

அமைந்தன. ஈழத்தமிழ் நாவலிலக்கியத்திலும் இக்காலகட்டத்தில் அத்தன்மைகள் காணப்பட்டன. முகமது காசிம் சித்திலெப்பையின் அசன்பேயுடைய கதை (1885), எஸ். இன்னாசித்தம்பியின் ஊசோன் பாலந்தை கதை (1881), என்பவை அவ்வாறானவை. தமிழகத்தில் வெளிவந்த சந்திர கெளசிகன், சின்னமணி கதை, சத்தியாம்பாள் கதை, அடிமைப்பெண், அரசியும் பையனும், அன்பின் கதை, இளைய அந்தனை, கெடுவான் கேடு நினைப்பான் என நூற்றுக்கணக்கானவை வெளிவந்து தமிழகத்தை நிரப்பின. ஏராளமான மொழிபெயர்ப்புக் கதைகளும் அவற்றில் இருந்தன. இவற்றையெல்லாம் படித்து படித்துக் களைத்துப் போயிருந்த தமிழ் மக்களுக்கு ராஜாமையரின் கமலாம்பாள் சரித்திரத்தின் வருகை புதுநீர் பாய்ச்சியது.

ஆரம்பநாவலாக இருந்தாலும் நவீன நாவலின் ஆக்கக்கூறுகளைச் சிறப்பாகக் கொண்டமைந்த நாவலாக கமலாம்பாள் சரித்திரம் அமைந்தது. அக்கால வழமைக்கு ஏற்ப இருபெயர் த்தலைப்பை அதாவது ‘ஆபத்துக்கிடமான அபவாதம் அல்லது கமலாம்பாள் சரித்திரம்’ எனக் கொண்டிருந்தாலும் தமிழ் நாவலிலக்கியத்தின் ஒரு திருப்பு முனையாக அமைந்த நாவலாகும். ஒரு கிராமத்தின் வாழ்வையும் வளத்தையும் ஓர் உயர்குலக்குடும்பத்தின் வாழ்வையும் இந்நாவல் இயல்பாக நன்கு சித்திரிக்கின்றது. ஆசிரியர் தாம் வாழ்ந்த காலத்தின் களத்தை இந்நாவலில் சிறப்பாகக் காட்டியுள்ளார். ஒரு கிராம சமூகமே அவருடைய நாவலில் பலத்தோடும் பலவீனத்தோடும் நடமாடுகின்றது. சீதா என்றொரு நாவலையும் ராஜாமையர் எழுதியுள்ளார் எனத் தெரிகின்றது. கமலாம்பாள் சரித்திரத்தை அடுத்து 1895 இல் ஈழத்தில் மட்டுமன்றி முதன்முதல் தமிழில் சரித்திர நாவல் ஒன்றினைப் படைத்த பெருமை திருகோணமலையைச் சேர்ந்த தி.ச. சரவணமுத்துப்பிள்ளை என்பவரைச் சேரும். ஈழத்தவரின் நான்காவது நாவல் மோகனாங்கி ஆகும். சென்னையில் கீழைத்தேய சுவடிகள் திணைக்களத்தில் கடமையாற்றிய சரவணமுத்துப்பிள்ளை நாயக்கமன்னர்களின் சரித்திரத்தை ‘மோகனாங்கி’ என்ற நாவலாகப் படைத்தார். இந்த நாவலின் சுருக்கப்பதிப்பாக ‘சொக்கநாதநாயக்கர்’ என்ற பெயரில் அவரே மோகனாங்கியை எழுதி வெளியிட்டார். தமிழக்குச் சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் வரலாற்று நாவல் முதன் முயற்சியாகும். காவியநாயக் கொண்டதாக இந்த நாவல் இருந்தாலும் வசனகாவியத்துக்கு இந்நால் தரமான ஒரு ஆவணமாகும்.

2. 3. பத்மாவதி சரித்திரம்

அ.மாதவையா என்பவரின் வருகையோடு தமிழ் நாவலிலக்கியம் புதியதொரு அரங்கில் பிரவேசித்தது. சமுதாயத்தைப் படம் பிடிப்பதில் மாதவையா அவருக்கு முன்னைய இரு நாவலாசிரியர்களை அடியொற்றி தன் நாவல்களில் தன் திறனை வெளியிட்டார். தனது நாவல்களில் சமுதாய சீர்திருத்தவாதியாக அவர் தொழிற்பட்டார். இலக்கியம் சமுக அந்திகளை எதிர்ப்பதற்குக் குரல் கொடுக்கமுடியும் என்பதைத் தன் எழுத்துக்கள் மூலம் நிருபித்தார். சாதிய அந்திகளையும் ஆங்கில மொழி மோகத்தையும் கண்டித்துத் தனது நாவல்களில் எழுதினார். அ.மாதவையா மூன்று நாவல்களை எழுதினார். பத்மாவதி சரித்திரம், விஜயமார்த்தாண்டம், முத்துமீனாட்சி என்பவை அவையாம். அ.மாதவையாவைத் தமிழ் நாவல் உலகம் பத்மாவதி சரித்திரத்துக்காகப் போற்றுகின்றது. இதுவே அவருக்குப் புகழ் தேடித்தந்த நாவலாகும். தான் வாழ்ந்த காலகட்டத்துச் சமுதாயத்தைத் தன் நாவலில் சித்திரித்தார். பண்பாட்டுத் தகவல்கள், சமூகவியற்றகவல்கள், பாத்திரங்களின் உளவியல் குணவியல்புகள் என்பன தத்ருபமாகப் பத்மாவதி சரித்திரம் நாவலில் அறிமுகமாகின்றன. இந்த நாவலில் வரும் பாத்திரங்கள் அனைத்தும் இயல்பு வாழ்நிலையோடு ஒத்து வருகின்றன. நம்பகத்தன்மை காணப்படுகின்றது. கதாசிரியர் இந்நாவலில் இடையிடையே தத்துவவிசாரணைகள் செய்கின்றார். ஆனால் இந்த நாவலில் காணப்படுகின்ற சிறப்பு யாதெனில் உரையாடல்கள் பேச்சுத்தமிழிலும் கொச்சை மொழியிலும் அமைந்திருக்கின்றமையாகும். ராஜமையரின் கமலாம் பாள் சரித் திரம் நாவலில் பேச்சுத் தமிழிலமைந்த உரையாடல்களிலும் சிறப்பாக இவரது நாவலில் உரையாடல் அமைந்துள்ளது. அ.மாதவையாவின் ஏனைய இரண்டு நாவல்களும் ‘பத்மாவதி சரித்திரம்’ போன்று சிறப்பானவிடத்தைப் பெறவில்லை.

முத்து மீனாட்சி தன் கதையைச் சுயசரிதையாகத் தானே விபரிப்பது போன்ற உத்தியில் முதன் முதலாக எழுதப்பட்டுள்ளது. ஓர் அந்தணப்பெண்ணின் விதவை வாழ்க்கையை இந்த நாவல் விபரிக்கின்றது. பொதுவாகப் பிரதாபமுதலியார் காலத்தில் பால்ய விவாகம், விதவாதுயரம், சமூக ஒழுக்கம் சார்ந்த படைப்புகள் வெளிவந்தன. அவற்றில் தத்துவஞானிகளின் மேற்கோள்களும் இடையிடையே காட்டப்பட்டுள்ளன.

2. 4. தீநதயானு

1900 ஆண்டு பண்டிதர் ச.ம.நடேசோஸ்திரி ‘தீநதயானு’ என்றொரு நாவலை வெளியிட்டு தமிழ் நாவலுலகில் ஒரு வித பரபரப்பை ஏற்படுத்தினார். தீநதயானு என்ற ஓர் அந்தனை இளைஞரின் வாழ்க்கையைச் சுற்றி இந்த நாவல் நடக்கின்றது. பிராமணக் கூட்டுக் குடும்பம் ஒன்றின் குறை நிறைகளை இந்நாவலில் ஆசிரியர் இயல்பாக விபரிக் கின் றார். பாத் திரங் களின் பெயர் கள் அவற் றின் குணவியல்புகளுக்கேற்ப இடப்பட்டுள்ளன. ஸ்வதேசமித்திரன் என்ற புனைபெயரில் இந்நாவலை முதலில் எழுதியமையாலும் பாத்திரங்கள் நிஜவாழ்வில் வாழ்வர்களாக அமைந்தமையாலும் இவ்வாறான பெயர் மறைப்பு அவசியமாகியிருக்கும். எவ்வாறாயினும் நாவலில் பாத்திரங்களின் வளர்ச்சி நிலையில் அப்பெயர்கள் தடையாகவுள்ளன. நடேசோஸ்திரி தீநதயானுவுடன், கோமளம் குமரியானது (1902), திக்கற்ற இரு குழந்தைகள் (1902) எனுமிரு நாவல்களையும் எழுதியுள்ளார். இவை தமிழ் நாவலிலக்கியத்துக்குப் பெருமை சேர்ப்பனவாகா.

வேதநாயகம்பிள்ளை காலத்தில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில், வேறும் பலர் நாவலாக்க முயற்சிகளில் போட்டுள்ளனர் என அறியக்கிடைக்கின்றது. பரிதிமாற்கலைஞர் எனப்படும் சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், தமிழில் நாவல் எழுதுவதற்கு நமது தமிழறிஞர் சி.வெ. தாமோதரம்பிள்ளையால் ஊக்குவிக்கப்பட்டுள்ளார். மதிவாணன், புதுவது புனைந்தோர், செந்தமிழ்க் கதை என்பன அவரின் நாவல்களாம். மதிவாணன் நாவலின் நடை பண்டிதத்தமிழில் உள்ளது. இந்நாவலில் காவிய மரபு மீறப்படவில்லை. இதனை அடுத்து வி. நடராஜஜயரின் ஞானபூஷணி, வி.ஏ. கோபாலகிருஷ்ணஜயரின் குணசீலன் என்பன வெளிவந்தன. இலங்கையில் அக்காலகட்டத்தில் த. கைலாசபிள்ளையின் ‘இன்பவதி’(1902), சுவாமி சரவணமுத்துவின் ‘கமலாவதி’(1904), சி. வெ. சின்னப்பாபிள்ளையின் வீரசிங்கன் கதை(1905) முதலான படைப்புகள் வெளிவந்தன. இவற்றில் வீரசிங்கன் கதை கவனத்துக்குரிய நாவலாகும். இந்த நாவலை சி.வெ. தாமோதரம்பிள்ளையின் சகோதரர் எழுதியுள்ளார். ‘ஸமுத்துப் பின்னணியில் எழுதப்பட்ட முதல் நாவல் என்ற வகையில் வீரசிங்கன் கதை நூல் முதன்மை பெறுகின்றது’ என்கிறார் சுப்பிரமணியஜையர்.

2. 5. நொறுங்குண்ட இருதயம்

1914 ஆம் ஆண்டு இலக்கையில் மங்களநாயகம் தம்பையாவினால் ‘நொறுங்குண்ட இருதயம்’ என்றோரு அற்புதமான படைப்பு வெளிவந்தது. ஈழத்தின் முதல் பெண் எழுத்தாளர் மங்களநாயகம் தம்பையா ஆவார். 1928 ஆம் ஆண்டுடன் ஆரணி குப்புசாமிமுதலியாரின் நாவல்களுடன் தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தில் ஓர் இருண்டகாலம் ஆரம்பமாகின்றது. ஆனால் இக்காலக்ட்டத்தில் ஈழத்தில் காத்திரமான நான்கு நாவல்கள் தமிழ் நாவலிலக்கியத்துக்குப் பெருமை சேர்ப்பனவாக வெளிவந்துள்ளன என்பதை மறுக்க முடியாது. மங்களநாயகம் தம்பையாவின் நொறுங்குண்ட இருதயம் (1914), இடைக் காடரின் நீலகண்டன் (1925), எஸ்.தம் பிமுத் துப் பிள் ஸௌயின் அழகவல் வி (1926), ம.வே. திருஞானசம்பந்தம்பிள்ளையின் கோபால் நேசுரத்தினம் (1927) என்பன அப்பெருமை தரும் நாவல்களாகும். இந்த நாவல்கள் இந்த மண்ணின் பல் நிலைகளையும், சமூகத் தின் யதார்த்தநிலையையும் மண்வாசனையையும் பேசியுள்ளன. இந்தச் சமூகம் எப்படியிருக்க வேண்டும் என்ற தொலைநோக்கினை அவை தம்முள் கொண்டிருக்கின்றன. கலை நயத்துடன் கூடிய சமூகத்தேடலும் செய்திகளும் இந்த நாவல்களில் விரவிக் காணப்படுகின்றன. நல்லதோரு நாவலின் ஆக்கக்கறுகளை நொறுங்குண்ட இருதயம் கொண்டிருக்கின்றது. ஒழுக்கம் சார் அறநெறிகளைப் போதிப்பது வேதநாயகம்பிள்ளை கால நாவல்களில் காணக் கூடிய பொதுப்பண்பாகும்.

மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளையின் காலத்தில் தமிழில் ஆரம்பநாவல்கள் தோன்றின. நூற்றுக்கணக்கான நாவல்கள் எழுதப்பட்டு வெளிவந்துள்ளபோதிலும் பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம், கமலாம்பாள் சரித்திரம், பத்மாவதி சரித்திரம், தீனதயானு என்பன தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தின் ஆரம்ப நாவல்களாகத் தேறுகின்றன. அவற்றோடு நொறுங்குண்ட இருதயமும் சேர்த்து நோக்கப்படலாம்.

3. ஆரணி குப்புசாமிமுதலியார் காலம்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் கால் நூற்றாண்டு ஆரம்பத் தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தின் வீழ்ச்சிக் காலமாகும். இது ஆரணி குப்புசாமிமுதலியாரின் காலமாகும். புற்றீசல்கள் போல ஆயிரக்கணக்கான கதைப் புத்தகங்கள் நாவல் என்ற பெயரில் வெளிவந்தன. இந்த யுகத்தை

ஆரம்பித்து வைத்த பெருமை ஆரணியாருக்கே சேரும். வாசகர்களின் மலின உணர்வுக்குத் தீனிபோடும் நால்களாக அவை அமைந்தன. கொலை, கொள்ளள, திருட்டு போன்ற குற்றச்செயல்கள் நாவல்களின் கருப்பொருளாக அமைந்து துப்பறியும் கதைகளாகவும், தழுவல் நாவல்களாகவும், மொழிபெயர்ப்பு நாவல்களாகவும் மலிந்தன. இந்த வீழ்ச்சிக் காலத்தில் கதை உலகில் செங்கோலோச்சியவர்கள் ஆரணி குப்சாமி முதலியார், வடுவூர் கே. துரைசாமிஜியங்கார், ஜே.ஆர். ரங்கராஜ் ஆகிய மூவராவர். இவர்களின் நால்கள் அக்கால வாகசகர்களால் பெரிதும் வரவேற்கப்பட்டன.

ஆரணியார் ஒன்றன் பின்னொன்றாக 43 நால்களை வெளியிட்டார். ராஜாமணி, கிருஷ்ணசின், உமர்பாஷா, அம்பாலிகை, கற்பகசுந்தரி, அழகானந்தன், ஆனந்தசின், பத்மாசனி, ரங்கநாயகி, மின்சாரமாயவன், மதனழுஷனி, கற்கோட்டை, ரத்னபுரிரகசியம், லீலா என அவர் படைத்த நால்களின் பட்டியல் விரியும். கற்பனா லோகத்தில் அவை சஞ்சரிக்க வைத்தன. வடுவூர் கே. துரைச்சாமி ஜியங்காரின் 47 நாவல்களும் இவ்வகையினவே. நவநீதம் அல்லது நவநாகரிகப் பரிபவம், சோமசுந்தரம் அல்லது தோலிருக்கச் சுளை பிடுங்கி, கும்பகோணம் வக்கீல் அல்லது திகம்பரசாமியார் என அமைந்தன. இவையும் துப்பறியும் தழுவல் நாவல்களே. ஆனந்தகிருஷ்ணன், சந்திரகாந்தா, மோகனசுந்தரம், ராஜாம்பாள் என்பன ரங்கராஜாவின் நாவல்களாகும்.

இந்நாவல்கள் பலபல பதிப்புகளாக வெளிவந்துள்ளன. ராஜாம்பாள் இருபத்தேழு பதிப்புகள் வெளிவந்துள்ளது. இவர்கள் தம் கதைகளில் பயத்தையும் வியப்பையும் ஆர்வத்தையும் எதிர்பார்ப்பையும் ஊட்டும் வகையில் தம் கதைகளை எழுதிப்போயினர். வாசகர்களை விழுந்து விழுந்து படிக்க வைத்தார்கள். மிகமிக மலினமான படைப்புகளாக அவை அமைந்தன.

தமிழில் நாவல்கள் என்ற பெயரில் தங்கு தடையின்றி நால்கள் பலராலும் எழுதப்பட்டு வெளிவந்தன. மர்மப்பண்பு, பேய் பிசாச, பாலுணர்வு, மாயாஜாலம், எனப்பலவும் இவற்றில் இடம் கொண்டன. யாரும் எழுதலாம் என்ற அபாயமான நிலை உருவாகியது. பெண்மணிகளும் தம் பங்குக்கு இந்த நீரோடையில் சேர்ந்து கொண்டர்கள்.

பண்டிதை விசாலாட்சிஅம்மாள் நாவலாசிரியை எனக் கூறிக்கொண்டு கௌரி, ஞானரஞ்சினி, ஆரியகுமாரி, வந்ஸுதா, லலிதாங்கினி, ஐலஜாச்சி முதலான பதினான்கு நூல்களைத் தந்தார். அவை இந்த மண்ணைவிட்டு காலதேசவர்த்தமானங்களைக் கடந்து உலவின. அறநெறி விரிவுரைகளை இந்தக் கதைகளில் செய்தார். வை.மு. கோதைநாயகி அம்பாள் இவ்விடத்தில் மிக முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர். 65 க்கு மேற்பட்ட நூல்களை நாவல்களை வெளியிட்டு வாசகர்களைப் படிக்க வைத்தார். அவருடைய நூல்களிலும் துப்பறியும் பண்புகள் விரவி வந்தன. சாருலோசனா, தயாநிதி, வீரவசந்தா, சாமளநாதன், உனர்ச்சி வெள்ளம், அபராதி, பட்டமோ பட்டம், சாந்தகுமாரி, இதயஒலி என இவரின் நூற்பட்டியல் நீஞும். 21 ஆம் நூற்றாண்டின் ரமணிச்சந்திரனுக்கு கோதைநாயகி அம்மாள் நிகரானவர். கோதைநாயகி அம்மாளின் நாவல்களில் விதவைகள் துயர், வயதான ஆண்களை மணம் முடிக்கும் பெண்களின் துயரம், நவநாகரிக மோகம், இளம் வயதுத் திருமணம், இலஞ் ச ஊழல் போன்ற சமூகப் பிரச்சினைகள் எடுத்துக் கையாளப்பட்டுள்ளன. அக்கால நாவல் அரசியாக அவர் கூறப்பட்டார்.

ஆரணியார் காலத்தில் தமிழ் நாவலிலக்கியத்தில் பரவலாக வீழ்ச்சிப்போக்குக் காணப்பட்ட போதிலும் ஒருசில நல்ல நாவல்களும் வெளிவந் துள்ளன. சமூக அறியாமை, சீதனக் கொடுமை, முடநம் பிக்கைகளைச் சாடும் விதத்தில் அமைந்த வரகவி அ. சுப்பிரமணியபாரதியின் ‘ஜடாவல்லபர்’ ஒரு குறிப்பிடத்தக்க நாவல். அதேபோல தி.ம.பொன்னுச்சாமிப்பிள்ளை அவர்கள் ‘கமலாச்சி சரித்திரம்’ முதலான ஆறு நாவல்களை எழுதித் தந்துள்ளார். இவை கிராமியமணம் கொண்டனவாகவுள்ளன. பொன்னுச்சாமிப்பிள்ளை நாவலின் ஆக்கக்கூறுகளை நன்கு அறிந்தவராகவுள்ளார் என்பது அவரது நாவல்களைப் படிக்கும் போது உணரலாம். மகாகவி பாரதியார் ‘சின்னச்சங்கரன் கதை’, ‘சந்திரிகையின் கதை’ எனும் நாவல்களை எழுதியுள்ளார். விதவாமணம், தேசிய ஒருமைப்பாடு, சாதிய வேறுபாடு என்பன இந்நாவல்களில் கூறப்படுகின்றன. எனினும் இந்நாவல்கள் அவரால் எழுதி முடிக்கப்படவில்லை. மறைமலை அடிகள் இரண்டு நாவல்களைச் சற்றுச்சிறப்பாக தமிழ் நாவல் உலகிற்கு வழங்கியுள்ளார். நாகநாட்டரசி குமுதவல்லி, கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள் என்பன அவையாம். நாகநாட்டரசி குமுதவல்லி ஸைலா என்ற ஆங்கில நாவலின் தழுவல் என்பர். இரண்டாவது நாவல் அக்கால முக்கிய பிரச்சினைகளில் ஒன்றாகிய விதவா திருமணத்தைப் பற்றிப் பேசுகின்றது. கடிதங்கள் மூலம் கதையை வளர்த்துச்செல்வது நாவலின் உத்தியாக இருக்கின்றது. ஆங்கில

நாவலாசிரியர் றிச்சார்ட்டனின் பாமெலா என்ற நாவலின் உத்தி கடிதங்கள் மூலம் நாவலை விபரிப்பதாகும். அதே முறையை மறைமலை அடிகள் தனது கோகிலாம்பாள் கடிதங்களில் பின்பற்றியுள்ளார். குழுலையும் மக்களின் இயல்புகளையும் நன்கு புரிந்து கொண்டு இந்த நாவல் எழுதப்பட்டுள்ளது. நாவல் வரலாற்றின் இருண்ட காலத்தில் ஒரு ஒளிப்புள்ளியாக இந்த நாவல் அமைகின்றது. அதனால் மலினநாவல் என்ற வகைக்குள் அடங்காது இரசனை நாவல் என்ற வகைக்குள் அடங்குகின்றது. நவீன நாவல்களின் ஆக்கக் கூறுகள் சிலவற்றை மறைமலை அடிகள் புரிந்துகொண்டு இந்த நாவலை எழுதியுள்ளார்.

கல்விகற்ற மத்தியதர வகுப்பாருக்கு வாசிப்புப் பழக்கம் மிகுந்தேற்பட்ட நிலையில் இலகுவாகவும், எளிமையாகவும் தாமே படித்துணர்ந்து கொள்ளத்தக்கதும், இன்னொருவர் படித்துக் கருத்துச் சொல்லித் தெளிவுபடுத்த அவசியமற்றதுமான உரைநடையில் விபரிக்கும் கதை நூல்களின் தேவை அதிகரித்த காலமாதலால் புற்றீசல்கள் போல நாவலென்ற பெயரில் பலர் கதைநூல்களை எழுதிவெளியிட்ட காலமாக ஆரணியார் காலம் அமைந்தது. ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட நூல்கள் அவ்வகையில் வெளிவந்தன. டாக்டர் இரா.தண்டாயுதம் அவ்வாறான நூல்களின் பட்டியல் ஒன்றைத் தனது சமூகநாவல்கள் என்ற நாலின் பின்னிணைப்பாக வெளியிட்டுள்ளார். அதில் இந்த தமிழிலக்கிய இருண்ட காலத்தில் நாவல்கள் எழுதிப்பார்த்தவர்களாக, அந்தோனிப்பிள்ளை - சுகுணசுந்தரி, அட்சரமுதலியார் - மகுடவல்லி, அருணகிரிநாதன் - ஆனந்த மனோகரன், அருணாசலம் பிள்ளை - சிதம்பரதேவர் சரித்திரம், அருமைநாயகம் - ஆட்கொல்லி, இஸ்மாயில் - பீம்சிங், இராமசாமிஜயர் - வஸந்தசேனா முதலிய 5 நூல்கள், இராமலிங்கமுதலியார் - திருமயிலை முதலிய 6 நூல்கள், எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை - ராஜி எனப்பட்டியல் 400 ஜி த் தாண்டும். அந்த இருண்ட காலத்தில் ஸமுத்தவர்கள் பின்நிற்கவில்லை. 50 க்கு மேற்பட்ட நாவல் புத்தகங்களை எழுதித் தந்தனர். சி.வை. சின்னப்பாபிள்ளை - உதிரபாசம், விஜயசீலம், தம்பிமுத்துப்பிள்ளை - சுந்தரன் செய்த தந்திரம், செம்பொற்சோதீஸ்வரன் செல்லம்மாள் - இராசதுரை, இராசாம்பாள் - சரஸ்வதி அல்லது காணாமற்போன பெண்கள், வரணியூர் இராசையா - பவளகாந்தன் அல்லது கேசரி விஜயம், அருணோதயம் அல்லது சிம்மக்கொடி, நல்லையா - சோமாவதி அல்லது இலங்கை இந்தியர் நட்பு, காந்தாமணி அல்லது தீண்டாமைக்குச் சாவுமணி என விரியும். இவை அனைத்தும் மலின நாவல் வகைக்குள் அடங்கிவிடுவனவாம்.

4. கல்கி கிழ்ணமூர்த்தி காலம்

தமிழ் நாவல் உலகில் கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தியின் வருகையுடன் இருண்ட காலம் மறைந்து ஓளி பரவலாயிற்று. துப்பறியும் கதைகளுடனும், வியப்புத் தரும் கொலை, கொள்ளை, கற்பழிப்பு, மர்மக் கதைகளுடனும் மலினமான நாவல்களில் மயங்கிக் கிடந்த தமிழ் வாசகர்களை விழிப்படையவைத்து, புதியதொரு தடத்தில் வழி நடாத்திய பெருமை கல்கிக்குரியதாகும். கல்கியின் நாவல் காலத்தை கல்கியின் நாவல் யுகம் எனில் தவறில்லை. வாசகர்களை நாவலிலக்கியத்தின் சரியான தடத்தில் திருப்பிவிட்ட பெருமை அவருக்குரியதாகும். எனினும் கல்கிக்கு முதல் இரு நாவலாசிரியர்கள் அதற்கான பாதையைச் செப்பனிட்டுத் தந்தார்கள் என்பதை இவ்விடத்தில் நினைவு கூர்ந்தேயாகவேண்டும். ஒருவர் வ. ராமசாமிஜூயங்கார் எனப்படும் வ.ரா. ஆவார். மற்றையவர் கா.சி. வெங்கட்ரமணியாவார். இவர்களோடு நாராயண துரைக்கண்ணன் என்பவரையும் குறிப்பிடலாம். வ.ரா. அவர்கள் ‘சுந்தரி, விஜயம், கோதைத்தீவு, சின்னச்சாம்பு’ அகிய நான்கு நாவல்களை எழுதியுள்ளார். வ.ரா. அவர்கள் ஒரு சமூகவியலறிஞராகவும், சமூகப் புரட்சியாளராகவும் விளங்கியுள்ளார். தனது பூணுலை அறுத்தெறிந்துவிட்டு தலித்துக்களுடன் தன்னில்லத்தில் சமபோசன விருந்துண்டார் என அறியக்கிடக்கின்றது. சாதி வேறுபாடற்ற சரிநிகர் சமானமான சமூகத்தை உருவாக்க அவர்களனவு கண்டார். தமிழின் ஆரம்ப நாவல்கள் அனைத்தும் உயர்குடிப்பிறந்த, கல்வி வாய்ப்புப் பெற்றவர்களால்தான் எழுதப்பட்டன. வ.ரா. வின் வருகையோடு தலித்துகளின் துயரங்களும் பிரச்சினைகளும் நாவல்களில் பேசப்படலாயின. அவரது நாவல்கள் ஒரு வகையில் சமூக அறிவுட்டல் செய்வனவாகவுள்ளன.

வ.ரா.வின் நாவல்களில், இளம் விதவையின் வாழ்வில் ஏற்படும் துயரங்களை, பெரிதும் யதார்த்தமாகச் சித்திரிக்கும் சுந்தரி தனித்தன்மையானது. தமிழின் முதலாவது இலக்கிய நாவலாகத் தன்னை இனங்காட்டிக் கொள்கின்றது. ஏலவே கூறியவாறு விதவையின் துயரங்கள், பாசாங்கான போலி நடவடிக்கைகள், பொருளாற்ற பழக்க வழக்கங்கள், பெண் விடுதலை, சாதிய வேறுபாடு என் பன இந் நாவலில் விவாதிக்கப்படுகின்றன. ‘ஆயிரம் சொற்பொழிவுகள் விதவையின் துயரம் பற்றி எடுத்துரைத்துச் சாதிப்பதைவிட இந்த நாவல் ஆற்றலுடன் சாதிக்கின்றது. அந்நியரின் அடிமைத்தளையிலிருந்து நாட்டை விடுவிக்க

நாம் முயலுமுன் நம் வீட்டை நாம் சீர்திருத்தியாக வேண்டும். பெண்ணுக்கு விடுதலை அளிக்காமல் நாம் நாட்டு விடுதலை கேட்க நமக்கு அருகதையில்லை' என சுந்தரி மூலம் வ.ரா. தெளிவு படுத்துகிறார் என்கிறார் டாக்டர் இரா. தண்டாயுதம். சுந்தரி ஒரு கிராமத்தைப் படம் பிடிக்கும் நாவல். பாத்திரங்கள் மண்வாசனை கமழு இந்த நாவலில் நடமாடுகின்றனர். நாவலின் போக்கில் புதுமையாக நனவோடை உத்தியை ஆசிரியர் கையாஞ்கின்றமை சிறப்பாகவுள்ளது. நாவலில் வரும் உரையாடல்கள் பாத்திரங்களுக்கிணைந்தனவாக இயல்பாகவுள்ளன. அவ்வகையில் நாராண் துரைக்கண்ணனின் 'உயிரோவியம்' நவீன நாவலின் ஆக்கக் கூறுகளை அறிந்து ஆக்கப்பட்டுள்ளது. கா.சி. வெங்கட்ரமணியின் நாவல்களான 'முருகன் ஓர் உழவன், தேசுபக்தன் கந்தன்' எனும் அற்புதமான இரண்டு நாவல்களை ஆக்கியுள்ளார். அவரின் நாவல்களுடன் அரசியல் நாவல்கள் தமிழில் தோன்ற ஆரம்பிக்கின்றன. தேசியப்பற்றுள்ள படைப்புகள். ஒரு சிலகிராமங்களையும் தனி மனிதர்களையும் சுற்றி நின்ற நாவல் இலக்கியம் தனது சிந்தனைப் பரப்பை வெங்கட்ரமணியின் நாவல்கள் மூலம் அகல்வித்துக் கொள்கின்றது. இச்சூழலில் தான் கல்கியின் நாவல் பிரவேசம் அமைகின்றது.

1937 கலில் கல்கி நாவலுலகில் கால் பதித்தார். திசை கெட்டு இருந்த தமிழ் வாசகர்களை ஓரளவு சரியான தடத்தில் திருப்பி விட்ட பெருமை கல்கிக்குரியது. நாவலுலகில் அவர் சாதித்தவை அனந்தம். யார் எதைக்கூறினாலும் அந்த மனிதனின் அசர சாதனைகளை தமிழ் நாவல் உலகிலிருந்து ஒதுக்கிவிட முடியாது. 'நாவல் என்பது நெடுங்கதை என்றும், அதுவே தலையாய சிறப்பியல்பு என்றும் மனதில் கொண்டு கதை எழுதினார் கல்கி. காவிய மரபில் கதையை எழுதிக்கொண்டு நாவலுக்குரிய உரைநடையையும் ஏக காலத்தில் எழுதுவது நடவாத காரியம்' என்பார் பேராசிரியர் கைலாசபதி. உண்மையில் தமிழின் கவிதை மரபைத் தெரிந்து, காவியக்கதை ஒழுங்கைப் புரிந்து கொண்டு வசனகாவியத்தைக் கல் கி படைத் தார் எனலாம். கல் கி சமூகநாவல்களையும், வரலாற்று நாவல்களையும் படைத்தளித்தார். வரலாற்று நாவல்களாகப் பார்த்திபன் கனவு, சிவகாமியின் சபதம், பொன்னியின் செல்வன் ஆகிய மூன்று மகோன்னதமான படைப்புகளைத் தந்தார்.

தமிழில் முதன் முதல் வரலாற்று நாவலை எழுதிய பெருமை திருகோணமலைச் சரவணமுத்துப்பிள்ளையையே சாரும். மோகனாங்கி

என்பது அந்நாவலாகும். வரலாற்று நாவல்களை எழுதுவதற்கு மிக்க கூடிய ஆய்வும், வரலாற்றுணர்வும், பொறுப்புணர்ச்சியும், கற்பனைத்திறனும் தேவை. அவை கல்கிக்கு நிறையவே இருந்தன. 1938 இல் முதன் முதல் அவர் எழுதிய நாவல் கள்வனின் காதலி என்பதாகும். தியாக யூமி, சோலை மலை இளவரசி, அலைஒசை, மகுடபதி, அமரதாரா முதலான சமூக நாவல்களை ஆக்கினார். அலைஒசையில் நாட்டின் விடுதலைப் போராட்டத்தைப் பின்னணியாக வைத்துச் சித்திரித்தார். காந்தியக் கொள்கைகளைத் தன் சமூக நாவல்களில் அவர் ஆங்காங்கு முன் வைத்தார். கல்கியைப் போலப் பரந்ததொரு வாசகர் கூட்டத்தைத் தக்க வைத்துக்கொள்வதற்கு எவராலும் இயலவில்லை. பெரும்பாலானவை பத்திரிகையில் தொடர்க்கைத்தகளாகக் கல்கியால் எழுதப்பட்டன. வாராவாரம் எதிர்பார்ப்பை வாசகனுக்கு ஏற்படுத்தும் வகையில் அவை அமைவதால் நாவல் என்ற கட்டுக்கோப்புக்குள் அவை வரா என்பாரும் உளர். கல்கியின் சித்திரிப்பு. உரை நடையிலுள்ள இனிமையும் எனிமையும், தத்ருபழும், வரலாற்று நாவல்களிலுள்ள செம்பாங்கான பாத்திர உரையாடலும் சமூக நாவல்களிலுள்ள கிராமிய உரையாடல்களும் நாவலிலக்கியத்தின் ஆக்கக் கூறுகளைக் கொண்டுள்ளன. கிராமப்புறங்களிலுள்ள பேச்சு வழக்கிலுள்ள கொச்சைகளை அவர் தவிர்த்தார்.

கல்கியின் காலத்தில் தமிழ் நாவல் உலகில் குறிப்பிடத்தக்க இன்னொரு நாவலாசிரியர் தேவன் ஆவார். ஆனந்தவிகடனின் ஆசிரியராக இருந்த தேவன் தன் நாவல்களைத் தொடர்க்கைத்தகளாக ஆனந்தவிகடனில் எழுதித்தள்ளினார். லக்கமிகடாச்சம், மிஸ்டர் வேதாந்தம், துப்பறியும் சாம்பு, கல்யாணி, கோமதியின் காதலன் என அப்பட்டியல் விரியும். அவர் எழுதியவை வெறும் இரசனை நாவல்களாக அமைந்தன. இக்காலத்தில் தமிழ் நாவலிலக்கியத்தில் காத்திரமான ஒரு எழுத்தாளர் கூட்டம் எழுத ஆரம்பித்தது. சங்கரராம், பி.எம். கண்ணன், க.நா.சுப்பிரமணியம், தி.ஜானகிராமன், ஆர்வி, கு.ராஜவேலு, அகிலன், மாயாவி, மு. வரதராசன், ஜெகசிற்பியன், நா.பார்த்தசாரதி (மணிவண்ணன்), ஆர் சண்முகசுந்தரம், சிதம்பர ரகுநாதன், மணியன், அனுத்தமா, லக்கமி, விந்தன், ராஜம் கிருஸ்னன், ஸா.சா. ராமாமிர்தம், சோமு, ரா.கி.ரங்கராஜன், கி.ராஜநாராயணன், கோவி மணிசேகரன், விக்கிரமன், சாண்டில்யன், எனப்பலர் ஈடுபட்டுள்ளனர். இக்காலத்தில் இலங்கையில் இளங்கீரன், செ.கணேசலிங்கம் ஆகிய இருவர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களில் ஒவ்வொருவரும் தத்தம்மளவில் சிறப்பான படைப்புகளைத் தந்துள்ளனர். நாவலிலக்கியத்தின் ஆக்கக் கூறுகளைப் புரிந்து கொண்டு

இவர்கள் நாவல்களை எழுதினர். இவர்கள் எழுதியவைகளில் பெரும்பாலானவை இரசனை நாவல்கள் என்ற வரையறைக்குள் அடங்கின. ஒரு சில இலக்கிய நாவல்களாகவும் விளங்குகின்றன.

சங்கரராமின் மண்ணாசை, க.நா.சுப்பிரமணியனின் பொய்த்தேவு, ஜெக்சிற்பியனின் ஜீவகீதம், லக்ஷ்மியின் பெண்மனம், விந்தனின் பாலும் பாவையும் என்பன சிறப்பான நாவல்களாகும். பொய்த்தேவை ஒருவகையில் நனவோடை உத்தியில் கூற முயற்சித்துள்ளார். விந்தனின் பாலும் பாவையும் நாவல் சற்று வித்தியாசமான நாவல். மார்க்சியச் சிந்தனை கொண்ட விந்தன், பாலையும் பாவையையும் ஓப்பிட்டுக் கலைத்துவமாக நாவலைப் படைத்துள்ளார். அகிலன் பத்தொன்பது சமூகநாவல்களையும் ஐந்து வரலாற்று நாவல்களையும் எழுதியுள்ளார். நெஞ்சின் அலைகள், சித்திரப்பாலை, பாவைவிளக்கு, புதுவெள்ளம், எங்கே போகின்றோம்? எனும் குறிப்பிடத்தக்க சமூகநாவல்களையும், வேங்கையின் மைந்தன், கயல்விழி, வெற்றித்திருநகர் எனும் வரலாற்று நாவல்களையும் தந்துள்ளார். மு.வரதராசன் நிறையவே நாவல்களைத் தந்துள்ள போதிலும் அவை அறிவியல் கூறும் நாவல்களாக அமைந்துள்ளன. கயமை, நெஞ்சில் ஒரு முள், அகல்விளக்கு என்பன விதந்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. எனினும் மு. வரதராசனின் பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள் அவர்களின் தகுதிக்கும் மிஞ்சிய உரையாடல் செய்பவர் களாக அமைந்துள்ளனர். நா.பார்த்தசாரதியின் குறிஞ்சிமிலர் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு நாவல் படைப்பாகவுள்ளது. கோவை வட்டார வழக்கைத் தன் நாவல்களில் கொண்டு வருவதில் ஆர் சண்முகசுந்தரம் முக்கியமானவர். அவர் எழுதிய நாகம்மாள், மாயத்தாகம் என்பன இலக்கியநாவல்களாகும். நாகரிகம் படியாத கிராமம் ஒன்றையும், சிதையும் ஒரு குடும்பத்தையும் நாகம்மாளில் சண் முகசுந்தரம் இயல் பாக எழுதியுள்ளார். அதேபோல சமூகப்பிரச்சினைகளை யதார்த்தமாகச் சித்திரித்து நாவல் படைப்பவர்களில் சிதம்பர ரகுநாதன் முக்கியமானவர். அவர் எழுதிய ‘பஞ்சம் பசியும்’ நெசவுத் தொழிலாளர்களின் இன்னல்களை அலககின்றன. புதியதொரு தத்துவார்த்த நடையில் பொருள் மரபிலும் ஒரு தேடலைச் செய்து வா.சா.ராமாமிர்தம் புத்ர, அபிதா, கழுகு முதலான நாவல்களைத் தந்துள்ளார். க.நா.சுப்பிரமணியத்தின் பொய்த்தேவு போல, ஒருநாள், பெரிய மனிதன், ஆட்கொல்லி என்பன தமிழ் நாவலுக்குப் புதிய வரவுகளாகும். ராஜமகிருஷ்ணனின் ‘வேருக்கு நீர்’ தக்க நாவலாக அமைகின்றது. அதேபோல அவரின் ‘குறிஞ்சித்தேன்’ நாவலும் குறிப்பிடத்தக்கது. இலங்கை நாவலாசிரியரான இளங்கீரனின் நீதியே நீ

கேள், கணேசலிங்கனின் செவ்வானம், நீண்டபயணம் என்பன தரமான நாவல்களுள் வைத்து எண்ணப்படத் தக்கவை. இவற்றை கைலாசபதி யதார்த்தமான மக்கள் இலக்கியம் என்பார். கல்கியைப் போன்று தனக்கென ஒரு வாசகர் சாம்ராஜ்யத்தைச் சாண்டில்யன் தனது வரலாற்று நாவல்களுக்காக வைத்திருந்தார்.

5. ஜெயகாந்தன் காலம்

தமிழ் நாவலிலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு காலகட்டத்தில் பலராலும் பேசப்பட்டவரும் விதந்துரைக்கப்பட்டவரும் ஜெயகாந்தன் ஆவார். தமிழ் நாவலிலக்கியத்தில் ஜெயகாந்தனின் பங்களிப்பு மிக அதிகம். நாவலாக்கக் கூறுகளைக் கலைத்துவத்தோடு தனது படைப்புகளில் அவர் கையாண்டார். நாவலிலக்கியத்துக்குச் சரியான படிமம் கொடுத்த பெருமை அவருக்குரியது. சிறுகதைத் துறையிலும் சரி நாவலிலக்கியத் துறையிலும் சரி ஜெயகாந்தனின் இடத்தை இன்னமும் எவராலும் தகர்க்க முடியவில்லை. சிலநேரங்களில் சில மனிதர்கள், பாரிஸூக்குப்போ, சினிமா பார்த்த சித்தானு, ஜெயங்காந்தன் போன்ற தரமான படைப்புகளைத் தந்துள்ளார். கதைகளின் களமும், பாத்திரங்களின் முரண்பாடுகளற்ற ஊடாட்டமும் இயல்பான பாத்திரங்களின் உரையாடல் களும் அவருக்குக் கைவந்திருந்தன. முற்போக்குச்சிந்தனைகளால் பீடித்திருந்த ஜெயகாந்தனின் நாவல்களில் வருகின்ற பாத்திரங்கள் அடிமட்டமக்களிலிருந்து வசதி படைத்த மாந்தர் வரை இருந்தனர். ஜெயகாந்தனின் காலத்தில் எழுத்துத் துறையில் ஈடுபட்டவர்கள் உண்மையில் காத்திரமான படைப்பாளிகளாக இருந்தனர். இந்திரா பார்த்தசாரதி, தி.ஜானகிராமன், நீலபத்மநாதன், சா.கந்தசாமி, பெப்சிபா யேசுதாசன், கு.சின்னப்பாரதி, ச.சமுத்திரம், சுஜாதா, ர.ச.நல்லபெருமாள், டி.செல்வராஜ், பொன்னீலன், ப.சிங்காரம், பா.ஜெயப்பிரகாசம், சிக.செல்லப்பா, அசோகமித்திரன், சிவசங்கரி, இந்துமதி, பாலகுமாரன் இலங்கையில் கே. டானியல், செங்கைஆழியான், செ.யோகநாதன், வ.அ. இராசரெத்தினம் என அப்பட்டியல் நீணும்.

சமகால வரலாற்று நிகழ் வுகளைக் கொண்டு இந்திரா பார்த்தசாரதியின் ‘குருதிப்புனல்’, ‘திரைகளுக்கு அப்பால்’, ‘காலவெள்ளம்’ என்பன பாத்திரவார்ப்பிலும் உருவ அமைப்பிலும் சிறப்பாக அமைந்தவை. அன்னாரின் ‘தந்திரழுமி, சுதந்திர ரூமி’ ஆகிய நாவல்களும் குறிப்பிடத்தக்கன. தி.ஜானகிராமனின் திருநெல்வேலி வட்டார மொழிகளில் அமைந்த ‘மோகமுள், மரப்பசு, அம்மா வந்தாள், செம்பருத்தி என்பன

தமிழகுப் பெருமை தந்த நாவல்கள். அவற்றில் ‘மோகமுள்’ பாலியல் சிந்தனைகளை பக்குவமாக கலை அழகோடு விபரிக்கப்பட்டார்களது. ர.சு.நல்லபெருமாளின் ‘போராட்டங்கள், கல்லுக்குள் ஈரம்’, ஓ.செல்வராஜின் ‘மலரும் சருகும், தாகம், தேனீர்’ என்பனவும், பொன்னீலனின் ‘கரிசல்’, சா. கந்தசாமியின் ‘சாயாவனம்’, கு.சின்னப்பாரதியின் ‘தாகம், சங்கம்’, சு.சமுத்திரத்தின் ‘சத்திய ஆவேசம்’, சஜாதாவின் ‘பதவிக்காக, என் இனிய இயந்திரா’, சுந்தரராமசாமியின் ‘ஒரு புளியமரத்தின் கதை’, பா.செய்ப்பிரகாசத்தின் ‘தெக்கத்தி ஆத்மாக்கள்’, நீல பத்மநாதனின் ‘தலைமுறைகள், பள்ளிகொண்டபூரம்’, ப.சிங்காரத்தின் ‘கடலுக்கு அப்பால், புயலில் ஒரு தோணி’, அசோகமித்திரனின் ‘18 வது அட்சக்கோடு, தண்ணீர்’, தனுஸ்கோடி ராமசாமியின் ‘தோழர்’, ஐ. நாகராஜனின் ‘நாளை இன்னுமொரு நாளே’, கி.ராஜநாராயணனின் ‘கோபல்ல கிராமம்’, நகுலனின் ‘நாய்கள்’ என்பன இலக்கிய நாவல் வகைக்குள் அடங்குவன. ர.சு.நல்லபெருமாளின் ‘கல்லுக்குள் ஈரம்’ இந்தியப்போராட்டத்தையும், தீவிரவாதப் புரட்சியையும் விபரிக்கின்றது. அகிம்சையே நாவலின் செய்தியாகவுள்ளது. ஸா.சா.நாமாமிரதத்தின் நாவல்கள் அனுபவப் பாதிப்பாகவும், அவரின் தரிசன அனுபவமாகவுமுள்ளன. நகுலனின் நாய்கள் உண்மையில் கதையில்லாத நாவலாகும். நீல பத்மநாதனின் பள்ளிகொண்டபூரம் கிராமம் ஒன்றின் விபரங்கள் யாவையும் வெகு நுட்பத்தோடு விபரிக்கும் கலைத்துவப் படைப்பு. அவ்வகையில் கோபல்ல கிராமத்தையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். ஆதவன் தனது ‘காகித மலர்கள்’ நாவலில் பாத்திரங்களின் உள் மன இயக்கங்களைத் தனித்துவமான உரைநடையில் சித்திரித்துள்ளார். வர்க்க முரண்பாடுகளை முதன் முதல் சிறப்பாக முன்வைக்கும் ‘புத்தம் வீடு’ என்ற நாவலை ஏழுதிய ஹெப்சிபா யேகதாசன் நாவல் இலக்கியத்தில் கணிப்பிற்குள்ளாகும் படைப்பு. தலித் நாவல்களுக்கு இந்த நாவல் ஒரு முன்னேடியாகும். சல்லிக்கட்டுக் கிராமம் ஒன்றின் மண்ணையும் மக்களையும் தத்ருபமாகக் காட்டுவது சி.சு.செல்லப்பாவின் ‘வாடிவாசல்’ஆகும். ஹெமிங்வேயின் ‘கடலும் கிழவனும்’ போல ஒரு நீண்ட கதையின் தன்மைகளைக் கொண்டது. சஜாதாவின் நாவல்கள் அறிவியல் சார்பானவை. அவர் கையாளும் சொற்கள் தனித்துவமானவை.

இந்த நாவலாசிரியர்கள் அனைவரும் நாவல் இலக்கியத்தின் ஆக்கக் கூறுகளை நன்கு அறிந்துள்ளனர். அவர்கள் தம் நாவலுக்கு எடுத்துக்கொண்ட குழல் களங்கள் தத்ருபமாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. தனிமனித சிந்தனைகளிலிருந்து விடுபட்டு சமூகம், நாடு, உலகம் என்ற

பரந்த சிந்தனைக்குள் பாத்திரங்கள் செல்கின்றன. புதுமை நோக்கமும் புரட்சிகரச் சிந்தனைகளும் கொண்ட பெண்கள் இந்நாவல்களில் வருகின்றனர். பாலுறவையும் பக்குவமாகப் பயன்படுத்தும் எழுத்துக்கள் வெளிவந்துள்ளன. உளவியல், அறிவியல் சம்பந்தமான சிந்தனைகள் நாவல்களில் புகுத்தப்பட்டுள்ளன. சமூகக் கட்டவிழ்பு நாவல்கள் இவற்றில் உள்ளன. காந்தியக் கொள்கைகள், மார்க்சியக் கோட்பாடுகள், பெரியாரிசிம்முதலான சிந்தனைகளை இந்த நாவல்களில் காணலாம். மக்களின் பேச்சு மொழி சிறப்பாக இந்த நாவல்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. வட்டாரத் தமிழ் இந்நாவல்களில் சிறப்புற்றிருக்கின்றது. உத்தி, உருவம், நடை என்பனவற்றில் புதிய போக்குகளை இந்நாவல்களில் காணலாம். சமூகத்துக்கும் பிரதேசத்துக்கும் ஒட்டிய பாசாங்கற்ற உரையாடலை இந்த நாவல்களில் காணலாம். பாத்திர வார்ப்புக்கேற்ற உரையாடலைக் காணலாம்.

கல்கி (அலைஒசை), நாரணதுரைக்கண்ணன் (சீமான் சுயநலம்), எம்.எஸ். கல்யாணசுந்தரம் (இருபதுவருஷங்கள்), வல்லிக்கண்ணன் (வீடும் வெளியும்), ந.சிதம்பரசுப்பிரமணியம் (மண்ணில் தெரியது), ராஜும்கிரு'ணன் (வளைகரம்), நா.பார்த்தசாரதி (ஆுத்மாவின் ராகங்கள்), ர.க.நல்லபெருமாள் (கல்லுக்குள் ஈரம்), சங்கரராம் (இன்ப உலகம்) ஆகியோரின் நாவல்களை நாட்டு விடுதலையை கருப்பொருளாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ள புகழ் பெற்ற நாவல்கள் என சிட்டியும் சிவபாதசுந்தரமும் தம் தமிழ் நாவல் என்ற நூலில் வகைப்படுத்தியுள்ளனர். அவ்வாறே விடுதலைக்குப்பிந்திய இந்தியச் சமூகத்தை, கிருத்திகா (புகைநடுவே), ஜௌகசிற்பியன் (ஜீவகீதம்), இந்திரா பார்த்தசாரதி (சுதந்திரமூழி), உமாசந்திரன் (முள்ளும் மலரும்), ர.க.நல்லபெருமாள் (போராட்டங்கள்) என்போரின் நாவல்கள் நன்கு சித்திரிப்பதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். புதுமைப்பெண்கள் எப்படியிருக்க வேண்டும் என்று வ.ரா.வின் கோதைத்தீவு என்ற புதுமையான நாவல் சுட்டிக்காட்டுகிறது. பாலுணர்ச்சி நாவல்களாக ஆனால் பக்குவமாக கத்திமேல் நடப்பதுபோல தி.ஜானகிராமன் (மோகமுள், அம்மாவந்தாள்), கிருத்திகா (வாசவேஷ்சரம்), கோவி மணிசேகரன் (தென்னங்கீற்று), எஸ்.பொன்னுத்துரை (சடங்கு) ஆகியோர் சித்திரித்துள்ளனர் என்கின்றனர். இனம், வர்க்கம், வட்டார நாவல்களை இந்திரா பார்த்தசாரதி, சிதம்பர ரகுநாதன், விந்தன், டி.செல்வராஜ், ஐசெக் அருமைராஜன், பெப்சிபா யேசுதாசன் முதலானோர் படைத்தளித்துள்ளதாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். கதைப்பொருளில் புதுமை தெரிய சி.க.செல்லப்பா (வாடிவாசல்), சுந்தரராமசாமி (ஒரு புளியமரத்தின் கதை), அசோகமித்திரன் (தண்ணீர்),

டேவிட் சித்தையா (சிறைச்சாலை என்ன செய்யும்), பொன்னீலன் (கரிசல்), நீலபத்மநாதன் (பள்ளிகொண்டபுரம்), கி.ராஜநாராயணன் (கோபல்ல கிராமம்) ஆகியோர் நாவல் களை எழுதியுள்ளனர் என சோ.சிவபாதசுந்தரமும் கூட்டாளியும் குறித்துள்ளனர். இவை ஏற்புடைய வாதங்களாகும்.

6. நடப்பியல் காலம்

நடப்பியல் காலத்தில் தமிழ் நாவலிலக்கியத்தில் எண்ணிக்கையில் அதிகமான படைப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. இக்காலத்தில் மேலோங்கி நிற்கின்ற இயல்பு தலித் சிந்தனைகளாகவுள்ளன. ஆதலால் இதனைத் தலித்காலம் எனவும் வகுக்கலாம். சாதியச்சிந்தனைகள் தமிழகத்தில் இன்று முனைப்புப் பெற்ற சமூகப் போராட்டமாகவும் இலக்கிய அம்சமாகவும் விரிவடைந்துள்ளன. நடப்பியல் காலப்படைப்பாளிகளில் ஜெயமோகன், வண்ணநிலவன், அஸ்வகோஷ், வண்ணதாசன், அம்பை, பிரபஞ்சன், பாவண்ணன், தோப்பில் முஹம்மது மீரான், ஐசெக் அருமைராசன், ராஜ் கௌதமன், பூமணி, இமயம், பாமா, அறிவுழகன், மேலாண்மை பொன்னுச்சாமி, எஸ்.ராமகிருஸ்னன், அழகிய பெரியவன், ஆ.மாதவன், ஷோபாசக்தி முதலானோரைக் குறிப்பிடலாம். மார்க்சியப்பார்வையுடன் இந்தப் படைப்பாளிகள் சமூகத்தைப்பார்த்தார்கள். தமது ஏமாற்றங்களையும் வேதனைகளையும் வலிகளையும் தம் படைப்புகளில் விமர்சித்தார்கள். வர்க்க முரண்பாடுகளையும் சாதிய இழநிலைப்பிரச்சினைகளையும் தம் நாவல்களின் பொருளாகக் கொண்டார்கள். அருவருப்போடு இது வரை பயன்படுத்தாது ஒதுக்கிவிடப்பட்ட சில சொற்கள் இவர்களின் நாவல்களில் பயன்படுத்தப்பட்டன. தீட்டுப்பொருள் என்பது இவர்களிடம் இருக்கவில்லை. இவர்களின் தேடலிலும், பார்வையிலும், அவதானிப்பிலும் முன்னைய படைப்பாளிகளிடம் காணாத சங்கதிகள் என்பன அடங்கியிருந்தன. கதாபாத்திரங்கள் உயிரோட்டமானவையாக அமைந்திருக்கின்றன. இக் காலத்தில் ஈழத் தைப் பொறுத்த மட்டில் கே.டானியல், செங்கைஆழியான், செ. யோகநாதன், தெணியான், கோகிலா மகேந்திரன், தாமரைச்செல்வி, தேவகாந்தன் முதலானோர் நவீன நாவல் இலக்கியத்தில் தம் பங்களிப்பினைச் செய்துள்ளனர்.

எஸ்.ராமகிருஷ்ணனின் நெடுங்குருதி, அறிவுழகனின் கழிச்சை, ஷோபாசக்தியின் கொரில்லா, ராஜ் கௌதமனின் காலச்சுமை, பாமாவின் வன்மம், கருக்கு, சங்கதி, இமையத்தின் கோவேறு கழுதைகள், ஆறுமுகம்,

பூமணியின் பிறகு, பா.செய்ப்பிரகாசத்தின் மனவோசை, அழகிய பெரியவனின் தங்கப்பன் கொடி, ஆ.மாதவனின் கிருஷ்ணப்பருந்து, வண்ணநிலவனின் கடல்புரத்தில் முதலானவையும், இலங்கையில் டானியலின் கானல், தண்ணீர், செங்கை ஆழியானின் காட்டாறு, செ.யோகநாதனின் ஜானகி என்பன குறிப்பிடத்தக்கன.

நாவல்கள் என்ற பெயரில் சுந்தரராமசாமி, ஜெயமோகன். கோணங்கி என்போர் பரிசோதனைப்படைப்புக்களை எழுதியுள்ளனர். சுந்தரராமசாமியின் ஜே.ஜே. சில குறிப்புகள், ஜெயமோகனின் விட்னுபூரம், கோணங்கியின் எழுத்துக்கள் ஆகிய பரிசோதனைப் படைப்புகளை நாவல் என்ற பெயரில் எழுதித் தந்துள்ளனர். உண்மையில் கூறுவதாயின் இவை நாவல்களேயல்ல. இவர்களது நாவல்களில் யதார்த்தப் பண்பு இருக்காது. ‘மனம்போன போக்கில் கிறுக்கி வைத்ததை வாசகர்கள் மீது சமத்துகின்ற மனப்பாங்கு இருக்கின்றது. தமிழில் இதுவரை வெளிவந்திருக்காத நாவல் இலக்கியத்துடன், இலக்கணரீதியாக ஒப்பிட்டுக் கூற முடியாத தான் தோன் றித் தனமாய் தன்னை வடிவமைத் துக் கொண்டு வெளிவந்திருக்கிறது’ என த. ராக போன்றோர் சுந்தர ராமசாமியின் ஜே.ஜே. சில குறிப்புகள் பற்றிக் குறிப்பிடுவோர். சுந்தர ராமசாமி துதி பாடுவோர்; தமக்கு விளங்கியதாகக் கூறிப்போற்றிக் கொள்வர். நிர்வாணமாக நிற்கும் அரசன் தான் கண்களுக்குத் தெரியாத ஆடை அணிந்திருப்பதாகச் சொல்வது போலவும் அதனை நம்பிக்கொள்வது போலவும் நடிக்க வேண்டும். விட்னுபூரம் இந்தக் கருத்துக்குச் சோடை போனதல்ல. இப்படைப்புகளைப் புரிந்து கொள்வதற்கு ஆசிரியர் கூடவே இருந்து விளக்கம் தந்தால்தான் முடியும். இவை தமிழ் நாவல் துறையில் வந்திருக்கும் பரிசோதனைகளாயின், நாவல் என்ற சம்பிரதாய அமைப்புக்கு அப்பாற்பட்டவையாயின் அதில் எமக்கு உடன்பாடே. ஆனால் நாம் நல்ல இலக்கிய நாவல்கள் என்று கருதுவனவற்றிற்கு அப்பால் சிறப்புடையனவாக வற்புறுத்துவார்களாயின், தமிழிலக்கியத்தில் நாவலுக்கு அடுத்ததாக ஒரு புதிய இலக்கியத் துறை வரும்போது, (அறிமுகமாகும் போது), அத்துறையின் ஆரம்ப முயற்சிகளாக இந்நாவல்கள் நிச்சயம் இடம் பெறும்.

தமிழில் வெளிவந்திருக்கும் இலக்கியத்தரமான மிகச்சிறந்த நாவல்களுடன் இவை ஒப்பிடத்தக்கனவா என்று பார்க்க வேண்டும். நாவல் இலக்கியத்தின் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஆக்கவறுப்புக்களைக் கொண்டமெந்தனவா என்று பார்க்க வேண்டும். 18 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இன்று வரை பத்தாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட நாவல்கள் வெளிவந்துள்ளன.

சொரிந்து கிடக்கின்ற ஏராளமான சருகுகளிடையே நாவல்மலர்களாக எஞ்சியிருப்பவை வ.ரா.வின் குந்தரி, சுந்தர ராமசாமியின் ஒரு புளியமரத்தின் கதை, ஜெயகாந்தனின் சிலநேரங்களில் சில மனிதர்கள், ரகுநாதனின் பஞ்சும் பசியும், நீல பத்மநாதனின் பள்ளிகொண்டபூரம், சா. கந்தசாமியின் சாயாவனம், ஹெப்சிபா ஜேசுதாசனின் புத்தம் புதிய வீடு, கு. சின்னப்பபாரதியின் தாகம், ச. சமுத்திரத்தின் சத்திய ஆவேசம். தி.ஜானகிராமனின் மோகமுள், பொன்னீலனின் கரிசல், அசோகமித்திரனின் பதினெட்டாவது அட்சரக்கோடு போன்ற இலக்கியத் தரமான நாவல்களை பெருமைப்படும் வகையில் நாம் பேற்றுள்ளோம். ஈழத்தில் கானல், காட்டாறு, தி.நூன்சேகரனின் குருதிமலை, செ.யோகநாதனின் கிட்டி என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை.

அதேவேளையில் மலினமான நாவல்களைப் படைப்பவர்கள் தமிழில் இல்லாது போய்விடவில்லை. ஆரணியாரும் வடுவூராரும், கோதைநாயகி அம்மானும், சிரஞ்சீவியும், மேதாவியும் எங்களுடன் இன்றுமள்ளனர். புத்பா தங்கத்துரை, இராஜேஸ்குமார், ராஜேந்திரகுமார், ரமணிச்சந்திரன் போன்ற நூற்றுக்கணக்கான எழுத்தாளர்கள் உள்ளனர்.

ஆய்வுக்குதவிய நூல்கள்:

1. தமிழ் நாவல் இலக்கியம், கலாநிதி க. கைலாசபதி
2. சமூக நாவல்கள் - டாக்டர் இரா.தண்டாயுதம்
3. தமிழ் நாவல்கள் - அகரவரிசை. டாக்டர் வே.சீதாலட்சுமி
4. தமிழ் நாவல்களின் இலக்கியத் தரம் - த.ராசு
5. தமிழ் நாவல்கள் - கா.நா.முத்தையா
6. தமிழில் சமூகநாவல்கள் - தா.வே. வீராசாமி
7. நாவலும் வாழ்க்கையும் - பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி
8. ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்கள் - நா. சுப்பிரமணியம்
9. தலித் இலக்கியம் - எம். கண்ணன்
10. தலித்திய விமர்சனக்கட்டுரைகள் - ராஜ் கௌதமன்
11. நாவல் வளர்ச்சி - டாக்டர் இரா.மோகன்
12. தமிழ் நாவல் - நூற்றாண்டு வரலாறும் வளர்ச்சியும் - பொ.கே. சுந்தரராஜன், சோ.சிவபாதசுந்தரம்

2 பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்: ஒரு மீள்பார்வை.

கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ்

1. 1. அறிமுகம்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த வசன இலக்கியங்களுள் ‘நாவல்’ என்னும் இலக்கியவடிவம் இன்றுவரை நிலைத்துள்ளது. அக்காலத்தின் வாய்ப்பான சூழலும் ஆங்கிலக் கல்வியின் செல்வாக்கும் தமிழில் நாவலை எழுதும் தேவையை ஏற்படுத்தின. அவ்வாறு வசன நூல்களை எழுதியவர்களில் வேதநாயகம்பிள்ளை, வீராசாமிச்செட்டியார், பி.ஆர்.ராஜமையர், கவி சுப்பிரமணியபாரதி, வ.வே.சு.ஐயர் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர். இவர்களில் வேதநாயகம்பிள்ளையின் பணியைப் பற்றி இன்று ஒரு மீள்பார்வை செய்யும் நோக்குடன் இக்கட்டுரை சில கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றது.

தனது எழுத்தின் நோக்கத்தை வேதநாயகம்பிள்ளை தான் எழுதிய நாவலாகிய ‘பிரதாபமுதலியார் சரித்திரத்தின்’ முதற்பதிப்பின் முன்னுரையில் வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

‘தமிழில் உரைநடை நூல்கள் இல்லையென் பது ஓப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. இக்குறையை நீக்கும் குறைபாட்டைப் பற்றி எல்லோரும் வருந்துகின்றனர். இக்குறையை நீக்கும் நோக்கத்துடன் தான் இந்தக்கற்பனை நூலை எழுத முன்வந்தேன் மேலும் நீதிநூல், பெண்மதி மாலை, சமரசக்கீர்த்தனம் முதலிய ஏற்கெனவே

வெளிவந்துள்ளன. எனது நூல்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் அறநெறிக் கொள்கைக்கு உதாரணங்கள் காட்டவும் இந்த நவீனத்தை எழுதினேன்..... தமிழில் இந்தமாதிரி உரைநடை நவீனம் பொதுமக்களுக்கு இதுவரை அளிக்கப்படவில்லை. ஆகையால் இந்த நூல் வாசகர்களுக்கு ரசமாகவும் போதனை நிறைந்ததாகவும் இருக்கலாம் எனப்பெருமை கொள்கிறேன்.’

வேதநாயகம்பிள்ளையின் கருத்து அவருடைய எழுத்துப்பதிவிலே விளக்கமாக உள்ளது. ஆங்கில மொழியின் செல்வாக்குப் பரவும் வேளையில் மேலைநாட்டு இலக்கிய வடிவத்தை தமிழிலே அறிமுகம் செய்ய என்னிய அவருடைய நோக்கம் தமிழ் மொழியின் ஆற்றலைப் பிற்க உணரச் செய்வதாகவும் இருந்தது. அவருடைய வாழ்க்கைச் சூழலும் அதற்கு இயைபாக இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

1. 2 வேதநாயகம் பிள்ளையின் வாழ்வுச் சூழல்

இவர் 1826 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 14 ஆம் நாள் திருச்சிப்பிரதேசத்தில் ஒரு கிராமத்திலே பிறந்தவர். தமிழும் ஆங்கிலமும் கற்றவர். அரசாங்க உத்தியோகத்தில் நீதித்துறையில் மொழி பெயர்ப்பாளராகவும் பின்னர் நிர்வாக அதிகாரியாகவும் பணிபுரிந்தவர். தமது பதவிக்காலத்திலும் ஓய்வு பெற்ற பின்னரும் தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சிக்காக அரும்பாடு பட்டவர். ஆங்கிலேயருடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தமையால் ஆங்கில மொழிப் புலமையும் பெற்றவர். ஆங்கிலத்தில் நாவல் இலக்கியம் வளர்ந்திருப்பதையும் அதைப் பொழுதுபோக்காகப் பலர் படித்துப் பயன்பெறுவதையும் உணர்ந்து தமிழர்களும் தமிழ்மொழியில் அவ்வாறு படித்துப் பயன்பெற வேண்டும் என விரும்பியவர். மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை, திருவாவடுதுறை பண்டார சந்திதியாயிருந்த நல்ல தமிழ்ப்புலமை பெற்றிருந்த சுப்பிரமணியர் தேசிகர், தாமோதரம் பிள்ளை முதலிய மகாபண்டிதர்களால் பெரிதும் போற்றப்பட்டவர். அதனால் அவருடைய தமிழ்ப்புலமை மதிக்கப்பட்டது. ஆங்கில நூல்களின் பயிற்சியும் அவருக்கு மேலதிகமானதொரு சிறப்பைக் கொடுத்தது.

வேதநாயகம் பிள்ளை குளத்தூர் என்னும் கிராமத்திலே பிறந்தமையால் வேளாண்வாழ்வுச் சூழலிலே வாழ்ந்தவர். தந்தையார் சவரிமுத்துப்பிள்ளையும் தாயார் மாரியம்மாளும் சிறந்தமுறையில் இல்லறம்

நடத்திய பண்பாளர்கள். இவர்களுடைய முன்னோர்கள் கிறிஸ்தவ சமயநெறியைப் பின்பற்றியவர்கள். அக்காலத்தில் எல்லா ஊர்களிலும் ஆங்கிலம் பள்ளிகளில் கற்பிக்கப்படவில்லை. வேதநாயகம்பிள்ளை வழக்கு மன்றத்தில் மொழி பெயர்ப்பாளராகவிருந்த தியாகப்பிள்ளை என்பவரிடம் ஆங்கிலத்தை முறையாகக் கற்றார். தியாகப்பிள்ளை தமிழிலும் வல்லவராக இருந்தமையால் பல தமிழ் நூல்களையும் கற்கும் வாய்ப்புப் பெற்றார்.

அரசினர் திருச்சிராப்பள்ளி வழக்கு மன்றம் ஒன்றில் 1848 ஆம் ஆண்டில் பதிவுப்பொறுப்பாளர் (Record Keeper) பதவிபெற்றார். அதிலிருந்து மொழி பெயர்ப்பாளராகினார். 1857 ஆம் ஆண்டு தரங்கம்பாடியில் முறை மன்றத் தலைவர் (முனிசீப்) பதவியைப் பெற்றார். இக்காலத்தில் மாபெரும் புலவரான திரிசிபுரம் மகாவித்துவான் திரு. மீனாட்சிகந்தரம்பிள்ளையின் தொடர்பு ஏற்பட்டது. தாம் பாடிய நீதிநூலைப் பின்னையவர்களைக் கொண்டு பார்வையிடச் செய்து பின்னையவர்களின் சாற்று கவிதையுடன் வெளியிடச் செய்தார்.

பெண்களின் கல்வியில் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்ட இவர் பெண்களை வழிப்படுத்தும் நோக்கோடு ‘பெண்மதி மாலை’ என்னும் நூலை உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாக இயற்றினார். பெண்களுக்குத் தேவையான நல்லுரைகளைப் பரவச் செய்தார். 1872ஆம் ஆண்டு வரை வேலை செய்து பின்னர் பொதுநலப்பணிகளில் ஈடுபட்டார். மீனாட்சிகந்தரம்பிள்ளையவர்கள் இறந்த பின்னர் அவருடய குடும்பத்திற்குத் திருவாவடுதுறை ஆதீநத்தால் அருட்கொடை பெறச் செய்தார்.

1889ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் 21ஆம் நாள் வேதநாயகம்பிள்ளை இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார். இவர் இயற்றிய நூல்கள் வருமாறு.

01. நீதி நூல்
02. பெண்மதி மாலை
03. பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம்
04. சுகுணசுந்தரி சரித்திரம்
05. தேவமாதா அந்தாதி
06. திருவருள் அந்தாதி
07. திருவருள் மாலை
08. சத்திய வேதக் கீர்த்தனை
09. சர்வசமய சமரசக் கீர்த்தனை

10. தேவதோத்திர மாலை
11. சித்தாந்த சங்கிரகம்
12. பெரிய நாயகி அம்மன் பதிகம்
13. பொம்மைக் கலியாணம்

இவற் றை விட காலத் திற் கும் இடத் திற் கும் ஏற் றவாறு பலதனிப்பாடல்களையும் இயற்றியுள்ளார்.

பிரபல அறநோக்கு உள்ள ஆங்கில ஆசிரியர் டாக்டர் ஜான்சனையே இவர் பின்பற்றித் தமது எழுத்துக்களை அமைத்துக் கொண்டதாக முன்னுரையில் அவரே குறிப்பிடுவது இதற்குச் சான்றாக உள்ளது. 1876 ஆம் ஆண்டு இவரெழுதிய ‘பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்’ என்ற நாவல் அவருக்குச் சிறப்பான தகைமையை வழங்கி உள்ளது. தமிழில் எழுந்த முதல் நாவலாக அமைவதுடன் வேதநாயகம்பிள்ளை ஒரு ‘வசனகர்த்தர்’ என்ற நிலைக்கு உயர்த்தப்படுவதற்கும் அதுவே காரணமாயிற்று

02.. பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்.

இந்த நாவல் ‘முதல் நாவல்’ என்ற சிறப்பைப் பெற்றிருந்தாலும் சாதாரணமான நாவல் மட்டுமன்றி விரிவான நோக்குடன் ஒரு வசனகாவியமாகவும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. ‘நாவல்’ என்ற முறையில் இந்த நாவலில் சில குறைகள் தென்படலாம். ஆனால் அது எழுதப்பட்ட காலமும் சூழலும் காரணமாக அத்தகைய எழுத்துருவாக அமைய நேரிட்டுள்ளது. அதை ஆசிரியர் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டிருப்பதை நாம் மனங்கொள்ளவேண்டும்.

வேதநாயகம்பிள்ளை நாவலை எழுதும் போது அதன் உள்ளடக்கத்தைப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

‘தேசியபண்பு, இல்வாழ்க்கை, தென்னிந்திய மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இடையிடையே நகைச்சவை மிக்க சம்பவங்களும் சுவையிக்க கதைகளும் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. உலகத்தோரிடம் பொதுவாகக் காணப்படும் பலஹீனங்களும் குறைபாடுகளும் ஆங்காங் கே கேஸி செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. நான் கடவுள் பக்தி புகட்டியிருக்கிறேன்.

குடும்பத்திற்கும் சமூகத்திற்கும் யாவரும் செய்யவேண்டிய கடமைகளையும் வற்புறுத்தியிருக்கிறேன். நல்வழியின் இயல்பான சிறப்பையும் தீயவழியிலுள்ள கொடுரங்களையும் நான் விவரிக்க முயற்சித்திருக்கும் முறையில் வாசகர்கள் நல்லதை விரும்பித் தீயதை வெறுக்க முன்வருவார்கள். பல்வேறு பாத்திரங்களையும் சம்பவங்களையும் விவரிப்பதில் நான் இயற்கையை ஒட்டியே எழுதியிருக்கிறேன். அற்புதங்களையோ உணர்ச்சி வசப்பட்டோ எழுதுவதைத் தவிர்த்திருக்கிறேன். எந்த மதத்தினர் சமயப்பற்றையும் புண்படுத்தாமல் ஜாக்கிரதையாகவே எழுதியிருக்கிறேன்’.

ஆசிரியர் நாவல் எழுதும் போது சில வரையறைகளைக் கொண்டிருந்தமை மேற்காட்டிய பகுதியால் தெளிவாக உணரப்படுகின்றது. இதனால் கதையை வளர்த்துச் செல்வதில் இயற்கைத்தன்மை இல்லை. வேகமும் இல்லை. கவர்ச்சியும் தென்படவில்லை. நுண்ணிய கலைப்பாங்கும் போதிய அளவுக்கு இல்லை. இந்நாவலில் பல உபகதைகளும் விடுகதைகளும் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. இப்பண்பு நாவலுக்கு ஒரு புராணத்தன்மையைக் கொடுப்பதாக உள்ளது. இதனால் கதையின் சுவையும் தளர்வடைகிறது எனலாம். கதாபாத்திரங்களின் படைப்பும் உயிர்ப்புதனும் உணர்ச்சியுடனும் அமையவில்லை. தெய்வீக நிலையில் நடக்கும் சம்பவங்கள் அடிக்கடி கதாநாயகன் கதாநாயகி வாழ்வில் ஏற்படும் துண்பங்களைத் தீர்ப்பதாக அமைந்திருப்பது வாசகருக்கு நாவலைப் படிக்கும் போது சற்று மனநிம்மதியைக் கொடுப்பதாக உள்ளது. ஆனால் அவை மிகையாக உள்ளதால் பழைய காலக்கதை போல நாவலின் உருவாக்கத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளன. நவீன காலத்திற்கு இச்செய்திகள் பொருத்தமில்லை என்று கூறலாம். நம்பமுடியாத செய்திகளை வாசகர் அவற்றைப் புறம் தள்ளக்கூடும் இதனால் ‘நாவல்’ என்ற வடிவத்துள் பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்தை அடக்குவதைவிட அதை ஒரு ‘வசன காவியம்’ எனக்குறிப்பிடும் நிலையும் இன்று தோன்றியுள்ளது.

2.1 கதாபாத்திரங்களின் பண்பு.

கதாபாத்திரங்களின் சித்திரிப்பில் வேதநாயகம்பிள்ளை தனக்கென ஒரு தனித் தன் மையை உருவாக்க முயன் றுள்ளார் என்றே கொள்ளக்கிடக்கின்றது அவரது முன்னுரையில் இதனைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“இந்த நவீனத்தில் முக்கியமான பங்கு கொள்பவர்கள் கதாநாயகனின் அன்னை ‘சுந்தரத்தண்ணியும்’ அவருடைய மனைவி ‘ஞானாம்பாளு’மாகும். இருவரும் உயர்குடியில் செல்வந்தர் குடும்பத்தில் பிறந்தவர்கள் எல்லாவிதமான நறபண்புகளும் உடையவர்கள். பெண்குலத்திற்கு அணிகளான எல்லா லட்சணங்களும் பொருந்தியவர்கள். வாழ்க்கையில் பல நெருக்கடியான சுந்தரப்பங்களில் அவர்களுடைய உயர்குணங்கள் பிரகாசிக்கின்றன. தங்களுக்கு நேரக் கூடிய கஷ்டங்களையும் பொருட்படுத்தாமல் அவர்கள் எல்லாச் சுந்தரப்பங்களிலும் நீதியையும் மனித தர்மத்தையும் காக்க முன்வருகின்றனர்.

தன்னால் கட்டுப்படுத்த முடியாத பல சுந்தரப்பங்களின் ஏதிர்பாராத சேர்க்கையினால் ‘ஞானாம்பாள்’ ஆண்வேடம் பூன்று மகோன்னத சக்திபெற்று புத்தி சாதுரியத்துடனும் திறமையுடனும் ஆட்சி புரிகிறாள். இந்திய வாசகர்களுக்கு ராஜா ராணிகள் பற்றிப் படிப்பதில் மிகுந்த ஆசையுண்டு. கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில் விட்டால் அங்கே அலைந்து திரிவதில் மிகுந்த உற்சாகமுண்டு. பொன்னால் ஆக்கப்பட்ட அரசமாளிகைகளைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருப்பதிலும் பூங்காவனத்தருகில் உள்ள நீர்வீழ்ச்சியைப் பார்த்துக் கொண்டு படுத்திருப்பதிலும் அவர்களுக்கு மிகுந்த பிரியம் உண்டு இம்மாதிரி மனப்பாங்குள்ள வாசகர்களின் சுவையைத் திருப்தி செய்வதற்காக ஞானாம்பாளை மனிதர் அடையக்கூடிய மகோன்னத பதவிக்கு உயர்த்தியிருக்கிறேன்.”

தமிழ்நாட்டு வாசகர்களின் கற்பணைச் சுவையை மனதில் கொண்டு தனது நாவலின் கதாபாத்திரங்களைச் சித்திரித்துள்ளார். வசனநடையிலே நாவல் எழுதப்படுவதால் சாதாரணமக்களும் அதனைப் படிப்பர். ஆங்கில மொழியின் பரம்பலைத் தடுக்கத் தமிழ் நடையை வேதநாயகம்பிள்ளை பயன்படுத்த எண்ணினார். கதாபாத்திரங்களை வாசகர் மனதிலே நிலைநாட்டி அவர்கள் மூலமாகவே வாசகர் கருத்துக்களை உள்வாங்க வேண்டுமெனத் திட்டமிட்டார். பெண் பாத்திரங்களுக்கு எல்லையற்ற ஆற்றலையும் நல்ல குணப்பண்புகளையும் கொடுத்து வாசகர் மனதை ஈர்த்தார்.

தமிழில் எழுந்த முதல் நாவல்கள் பற்றி ஆராய்ந்த கா.ந.சுப்பிரமணியம் இந்த நாவலின் பெண் பாத்திரங்கள் பற்றி வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“‘சுந்தரத்தண்ணி, ஞானாம்பாள் என்ற இரண்டு லட்சியப் பெண்கள் போதாது என்று இச்சந்தரப்பத்தில் ஆசிரியருக்குத் தோன்றியது போலும் அதற்காகக் கனசபைக்கு மணவியாகப் போகிறவள் என்று சொல்லி ‘முனிரத்தினம்’ என்ற ஒரு பெண்ணை அறிமுகம் செய்து வைக்கிறார்.”

எனவே ஆசிரியரின் உள்ளத்தில் நாவலை எழுதும் போது அக்காலத்துப் பெண்களைப் பற்றியும் குறிப்பிடவேண்டும் என்னம் தோன்றியதையும் உணரமுடிகிறது. ‘பெண்மதி மாலை’ என்னும் நூலில் பெண்கள் பற்றியெழுதிய கருத்துக்களை வாழ்வியலில் வைத்து உணர்த்தவே இப்பெண்பாத்திரங்களை உருவாக்கியுள்ளார். தூதன் ஒருவன் பார்த்து வந்த பெண்ணைப் பற்றிக் கூறுவதாக பெண்மதிமாலையில் எழுதிய பாடல் ஒன்று தான் பிரதாப முதலியார் சரித்தில் ஞானாம்பாளின் குணஇயல்பாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

“ஆயத்து வேளையில் அறிவு சொல்மந்திரி
அரும்பினிக்கவளோர் சஞ்சீவி - துன்பம்
அணுகும் போதாறுதல் தரித்திர காலத்தில்
அருநிதியாம் அந்தத் தேவி - உம்மைப்
பாபத்தில் விழாமல் போதிக்குஞ் சத்குரு
பாடவும் வல்ல மேதாவி - தெய்வ
பக்தி நற்புத்தியிரக்கம் பொறுமை
பரவிய சற்குணவாவி - பர
புரஷ்டருக் கவள் பச்சை நாவி - அவள்
பெருமைக்கோர் குறை சொல்லோன் பாவி”

‘ஞானாம்பாள்’ என்னும் பாத்திரம் ஆண் வேஷத்திலே; அரசாண்டநாட்டிலே பல் வேறு சீர் திருத் தங் களைச் செய்கிறாள். ஊத்தியோகத்தரகளையும் நிர்வாக அதிகாரிகளையும் அடக்கிக் கட்டுப்படுத்தினாள். வியாதிகள் வருமுன்பே அணைபோட்டுத்தடுக்க முயற்சிகள் செய்தாள். அரசியற் செலவுகளைக் குறைத்தாள். அஞ்சாமல் நியாயம் வழங்கினாள். இத்தகைய குணநலன்களை அப்பாத்திரத்திற்கு வழங் கத் தனது முன் சீப் பான நிர்வாக அநுபவங் களையே பயன்படுத்தியுள்ளார்.

பெண்களால் குடும்பத்தில் ஏற்படும் சீர்திருத்தம் நாவலின் மையக் கருவாக அமைவதால் பெண்களின் குண இயல்புகள் தனித்துவமாக

அமைக்கப்பட்டுள்ளன. கதாநாயகனின் தந்தையும் மாமனாரும் உயர்குடும்பத்தில் பிறந்தவர்களாக இருப்பினும் கல்வியறிவு பெறாத நாட்டுமக்களாக இருந்தனர். அவர்களுடைய போக்கு வக்கிரமாக இருந்தது. விசித்திர குணமுடைய அவர்களை தங்களுடைய பண்பான குணங்களால் சுந்தரஅண்ணியும் ஞானம்பானும் மாற்றுகின்றார்கள்.

வேதநாயகம்பிள்ளை தாம் எழுதும் நாவலில் பெண்களின் அறிவு எவ்வாறு சமூகத்துக்குப் பயன்படவேண்டும் என்பதை மிகத்தெளிவாகப் புலப்படுத்த முயன்றுள்ளார் என்பது புலனாகின்றது. 1869 ஆம் ஆண்டு ‘பெண்கல்வி’ என எழுதி வெளியிட்ட நூல்களில் பதிவுசெய்த கருத்துக்களை மக்கள் எளிதாக விளங்கிக் கொள்வதற்காகத் தாம் பின்னர் எழுதிய பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம் என்னும் நாவலில் பாத்திரங்களின் குணவியல்புகள் மூலமாகச் சுட்டிகாட்டியுள்ளார் எனக்கருதக்கிடக்கிறது.

ஆண்களுக்குப் பெண்களே பாதுகாப்பு என்ற கருத்து வேதநாயகம் பிள்ளையின் உள்ளத்தில் நன்கு வேரூன்றியிருந்தது. ‘பெண்கல்வி’ என்னும் நாவலில் இதனைத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“நாம் மணமாகிறவரையில் தாய் தமக்கை முதலானவர்கள் கைகளில் வளருகிறதந் தவிர தாய்க்குப் பின் மனைவியாதலால் மணமான மனைவிகளால் எல்லாப் பாதுகாப்பும் அடைகிறோமல்லவா? பொருளும் புகழும் தேடுதலில் நாம் நம்முடைய எண்ணமெல்லாம் செலுத்துகிறோம். தாய், உடன்பிறந்தாள், மனைவி முதலானவர்கள் நம்முடைய நலத்தையும் விருப்பத்தையும் தேடுவதில் அவர்களுடைய நினைவுகளைல்லாம் வைக்கிறார்கள். நாம் அவர்களுடைய நன்மையைக் கருதுவது மிகவும் அரிது”.

முழுமையாக ஆண்கள் சுயநலவாதிகளாக இருப்பதை ஆசிரியர் எடுத்துரைத்துள்ளார். நாவலை எழுதும் போது அவரிடம் அது ஒரு சமூகத்தின் நிலையை எடுத்துக்காட்டுவதாகவும் இருக்கவேண்டுமென எண்ணியுள்ளார்.

03. வேதநாயகம் பிள்ளையின் இலக்கு.

வேதநாயகம் பிள்ளையின் நாவல் வசனநடையில் அமைந்திருப்பதால் மட்டும் மக்கள் மத்தியில் மதிப்புப்பெற்றது என்று

கூறுவதற்கில்லை. நாவலின் பொருளாடக்கம் எல் லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படத்தக்கதாயுள்ளது. நூறு வருடங்களுக்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட நாவலாயினும் கூறப்பட்டிருக்கும் பொருள் தற்காலத்திற்கும் தேவையானதாகவுள்ளது. வேதநாயகம் பிள்ளையின் தொலைநோக்கையும் தீர்க்கதறிசனத்தையும் தெளிந்த சிந்தனையையும் நாவல் பொருளாகக் கொண்டுள்ளது. சமயநிலையில் அவருக்கிருந்த தெளிவு தமிழ்ப் புலமையைச் சரியாகப்பயன்படுத்த உதவியுள்ளது. தமிழ்நாட்டிலே மேலைத்தேயத்தவர் வருகையும் ஆங்கில மொழிப்பரம்பலும் செல்வாக்கும் சமூகத்தில் ஏற்படுத்தக்கூடிய பாரிய மாற்றங்களை அவர் ஊகித்தறியும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தார். மனிதனுடைய வாழ்வியலில் ஒழுக்கம் அடிப்படையாக அமைய வேண்டும் என எண்ணினார். கடவுள் பக்தி, கற்பு, கல்வியின் அவசியம், ஒழுக்கத்தின் மூலம், ஆட்சிநிர்வாகச் சிறப்பு, நீதி நேர்மை, கடமை, தாய்மொழிப்பற்று என்பவற்றைக் கதாபாத்திரங்களின் மூலமாக வெளியிட்டுத் தனது இலக்கினை நிறைவேற்ற முயன்றுள்ளார். பழைய மரபுகளின் தேவையை உணர்த்தி புதிய பகுத்தறிவு நிலையையும் நாவலிலே எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

நியாயவாதிகளைப் பற்றி அவர் எழுதியிருப்பது சில உண்மையான எண்ணங்களைக் கூறுவேண்டுமென்ற ஆவலின் வெளிப்பாடாகவே உள்ளது.

“சில வக்கீல்கள் பல ஜில்லாக்களில் வழக்குகளை வாங்கிக் கொண்டு பூப்பிரதவினாஞ் செய்து வருகிறார்கள். அவர்களைக் காலையில் காசியிற் பார்க்கலாம் மத்தியானத்தில் மதுரையிற் பார்க்கலாம். அந்தி நேரத்தில் அயோத்தியிற் பார்க்கலாம். அவர்கள் ஆசையே இறகாகக் கொண்டு பழிபோற் பறந்து திரிகிறார்கள் அவர்களுக்கு ரெயில் வண்டி வேகமும் போதாமையால் தந்தித் தபால் வழியாய்ப் பிரயாணாஞ் செய்யக் கூடாமலிருப்பதற்காகச் சர்வசதா விசனப்படுகிறார்கள். இந்தவிசவ சஞ்சாரிகளிடத்தில் வியாஜ்ஜியங்களைக் கொடுப்பதைப் பார்க்கிலும் சகல அஸ்தாந்தரங்களையும் அக்கினிக்குத் தத்தம் செய்து விடுவது நன்மையாயிருக்கும்.”

வேதநாயகம் பிள்ளையின் நாவலை ஒரு வசனகாவியம் என்று கூறுவோருக்கு மேற்காட்டிய பகுதி ஒரு சான்றாகவும் அமையலாம். ஆனால் தமிழ்மொழியை மக்கள் புறந்தள்ளுவது வேதநாயகம்பிள்ளையைக் கவலைக் குள்ளாகக் கிற்று. அதற்கு அரசாங்கப் பொறுப்புகளில் இருப்பவர்களும் உதவுவதைத் தடுக்க அவர் இத்தகைய முயற்சிகளைச்

செய்தார். சமுகத்தில் பிறழ்வாக நடப்பனவற்றைத் தமது நாவலைப் படித்தாவது அறிந்து கொள்ள ஒரு வாய்ப்பு ஏற்படலாமென எண்ணினார்.

04. நாவலின் மொழிநடை.

பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்தில் தான் தற்காலத் தமிழ்வசனநடை முதன்முதலாக உருவெடுத்தது எனக்கருதப்படுகிறது. எளிமையான நடையாக எல்லோரும் படித்து விளங்கக்கூடிய நடையாக ஆசிரியர் அதனை அமைத்துள்ளார். இலக்கியச் சுவை பொருந்தியுள்ளது. கடினமான சொற்களை ஆசிரியர் பயன்படுத்தவில்லை. கருத்துக்களைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்வதற்கு ஏற்ற சரளமான மொழிநடையைக் கூட்டாண்டுள்ளார்.

இவருடைய வசனநடை பின்வந்தோருக்கு வழிகாட்டியாக உள்ளது. வடமொழிப்பத்தை அளவுடன் கையாண்டுள்ளார். க.நா.கப்பிரமணியம் இந்த நாவலின் வசனநடை பற்றி வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார்.

கடைசியாக வேதநாயகம் பிள்ளையின் வசனநடைபற்றி ஒரு வார்த்தை கொடுத்திருக்கிற உதாரணங்களிலிருந்து அவர் கூடியவரையில் பேச்சு நடையையே உபயோகிக்கமுயன்றார். என்பதும் வசனம் என்றால் ஆயாசம் தராததாக இருக்கவேண்டும் என்ற கொள்கையுடையவர் என்பதும் தெளிவாயிருக்கும் என்றே நம்புகிறேன். நாவலில் பல இடங்களில் அவர்நடையே அவர் விஷயத்திற்கு அற்புதமான மெருகை ஏற்றியிருக்கிறது என்று சொல்ல வேண்டும். சில சமயங்களில் வார்த்தைகள் தங்குதடையின்றி வராமல் தட்டுத்துமாறி வந்தாலும் கூட அதுவும் பேசக் கற்றுக் கொள்ளும் ஒரு குழந்தையின் மழலை போல இன்பந்தருவதாக இருக்கிறது என்று தான் சொல்லவேண்டும். தெளிவுதர மொழிவதில் வளமான வர்ணம் நிறைந்த பேச்சு வார்த்தைகளை எழுத்தில் கலப்பதில் வேகம் கெடாமல் நடைபயிலுவதில் அழுத்தம் குன்றாமல் வாக்கியங்களைப் பின்னப்பதில் வேதநாயகம்பிள்ளை தமிழ்வசன நடையைச் சரியான பாதையில் நடக்க வைத்தார் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது”.

இந்தநாவலின் உரைநடையில் சிறப்பாக ஒரு விடயத்தைக் குறிப்பிடலாம். கதாபாத்திரங்கள் உரையாடும் போது பல பழமொழிகளைப்

பயன்படுத்துவதாக ஆசிரியர் உரைநடையை அமைத்துள்ளார். பாத்திரங்களின் குணஇயல்பைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ள இவ்வுத்தியை அவர் கையாண்டுள்ளார். மேலும் அக்காலத்து மக்களின் உரையாடலில் பழமொழிப் பயன்பாடு விரவியிருந்ததையும் உலைந்த முயன்றுள்ளார். அதனைச் சில எடுத்துக் காட்டுகள் மூலம் விளக்கலாம்.

- “பிள்ளைப் பெற்றவளைப் பார்த்து மலடி பெருமுச்ச விட்டது போல” ப.24
- “மாமியார் மெச்சிய மருமகன்” ப.47
- “மந்திரங்கால் மதிமுக்கால்” ப.47
- “பள்ளிக்கணக்குப் புள்ளிக்கு உதவாது” ப.73
- “அம்ப்டன் குப்பையைக் கிணறினால் அத்தனையும் மயிர்” ப.80
- “அவசரக்காரனுக்குப் புத்தி மட்டு” ப.89
- “குரியனைக் கண்ட பனிபோல” ப.149
- “கல்லுளிச்சித்தன் போனவழி காடுமேடல்லாந் தவிடுபொடி” ப.226
- “நீலிக்குக் கண்ணீர் நிமையிலே” ப.235
- “தண்ணெஞ்சறியாத பொய்யில்லை தாயறியாத குவில்லை” ப.241
- “தாடி பற்றி ஸியும் போது சுருட்டுக்கு நெருப்புக்கேட்டது போல” ப.253
- “கண்குருடானாலும் நித்திரைக்குக் குறைவில்லை” ப.258
- “ஆரியக் கூத்தாடினாலுங் காரியத்திலே கண்” ப.279
- “சுவரிலே தேள் கொட்டத்தண்ணீர் மிடவிலே நெறிக்ப்புனது போல”ப.300
- “சுண்டங்காய் காற்பணம் சுமைகூவி முக்காற்பணம்” ப.308

அக்காலத்தில் பழமொழிகளின் பயன்பாடு தான் ஒருவருடைய அறிவாற்றலை வெளிப்படுத்தும் அளவு கோலாக இருந்தது. வேதநாயகம் தமிழ்மொழி மீது கொண்டிருந்த விருப்பால் பழமொழிகளைச் செய்யுளைப் போலத் தமது வசன காவியத்திலே சேர்த்துள்ளார்.

இன்னும் பிரதாபமுதலியார் என்னும் பாத்திரத்தின் சிறப்பியல்பாகச் செய்யுள் இயற்றும் திறமையை குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் கல்வி அறிவு பெற்றவர்கள் செய்யுள் இயற்றவும் வல்லவர்களாக இருந்துள்ளனர். நாவலில் வரும் பொழுது பற்றிய பாடல்கள் இதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டாகும்.

‘முடியரசன் போன பின்பு மூர்க்கரெல்லாங் கூடிக் குடியர சென்றோர் பெயரைக் கூறி ‘நெடிய

பழுதே புரியுமிந்தப் பாழு ரதனிற்
பொழுதே விடியாமற் போ”.

இப்பாடலுக்கு எதிர்ப்பாட்டாக இன்னொரு பாடலும் அமைந்துள்ளது.

“வாடு பயிர்க்கு வரு மாமழை போல் நெந்துருகி
நாடு மகவுக்குதவு நற்றாய் போல் - நாடு
முழுதே யழுதேங்க மூடுமிருள் நீங்கப்
பொழுதே விடிவாயிப் போது”.

இப்பாடல் களிரண் டும் வெண் பா யாப் பிலமைந் துள் ளன்.
வேதநாயகம் பிள்ளையின் கவிபாடும் திறனுக்கும் இப்பாடல்கள்
சான்றாயமைகின்றன. வசனநடையை அவர் பயன்படுத்திய போதும்
செய்யுள் மீது இருந்த விருப்புக் காரணமாகச் செய்யுளையும்
இணைத்துள்ளார். அதனை ஞானம் பாள் என்னும் பாத்திரமும்
வெண்பாகப்பாடும் ஆற்றலுடையதாக அமைந்திருப்பதால் நன்கு
உணரமுடிகின்றது.

“தீயே சுடுமென்பார் தெண்ணீர் குளிருமென்பர்
ஈயே பறக்குமென்பாரின்ன முந்தான் என்பர் காகங்
சுத்தக் கறுப்பென்பர் குழ்கொக்கு வெண்மையென்பர்
அத்தானைப் போல் சமர்த்தர் யார்”

நாவலில் தமிழார்வத்தை வெளிப்படுத்தச் செய்யுளை இணைத்த ஆசிரியர்
தமது காலத்திற்கேற்ற நிலையில் பிறமொழிச் சொற்களையும்
பயன் படுத தியுள் ளார். அக காலத் தில் புலமையாள ரெனின்
வடமொழிப்புலமையும் பெற்றவராக இருத்தல் வேண்டுமெனக் கருதப்பட்டது.
வேதநாயகம்பிள்ளை அக்காலத்தில் தமிழ்மொழியில் கலந்திருந்த
பிறமொழிச் சொற்களையும் பதிவுசெய்ய எண்ணியுள்ளார். நாவலின்
முதலாவது பந்தியிலேயே அப்பணியைச் செய்துள்ளார்.

“இந்தத்தேசம் இங்கிலீஸ் துரைத்தனத்தார் சுவாதீனமாகிச் சில
காலத்திற்குப் பின்பு சத்தியபுரி என்னும் ஊரிலே தொண்டை மண்டல
முதலிமார் குலத்திலே நான் பிறந்தேன். என்பாட்டனாராகிய
ஏகாம்பரமுதலியார் இந்தத் தேசத்தை ஆண்ட நவாகுளிடத்தில் திவான்

உத்தியோகம் செய்து அளவற்ற திரவியங்களையும் பூஸ்திதிகளையும் சம்பாதித்தார்.

என் பாட்டனார் படித்ததும் அவருக்குத் திவான் உத்தியோகம் கிடைத்ததும் எல்லோரும் அதிசயிக்கத்தக்க விஷயமாதலால் அதை நான் கேள்விப்பட்ட பிரகாரம் விவரிக்கிறேன்”.

வடமொழியும் தமிழ்மொழியும் கலந்த மணிப்பிரவாள நடை ஒன்று வேதநாயகம்பிள்ளையின் காலத்திற்கு முன்னர் இருந்தது. ஆனால் இவருடைய நடை காலத்திற்கு ஏற்ற நடையாக அமைந்துள்ளது. தமிழ் உரைநடை வரலாறு என்னும் நூலில் வி.செல் வநாயகம் வேதநாயகம்பிள்ளையின் நாவலின் நடையை வருமாறு மதிப்பீடு செய்துள்ளார்.

வேதநாயகம்பிள்ளையை ஒரு நாவலாசிரியர் அல்லது கட்டுரையாசிரியர் எனக்கூறுவதிலும் சிறந்த உடைநடையாசிரியர் எனக்கூறுவதில் மிகப்பொருத்தமாகும்.

அவர்கையாண்ட நடை அக்காலத்தில் வாழ்ந்த ஏனை எழுத்தாளர்கள் கையாண்ட நடைவகைகளிலும் சிறிது வேறுபட்டதொன்றாகும். பொதுமக்களுடைய முன்னேற்றத்தை மனத்திற் கொண்டு நூல்களைஇயற்றினராகவின் அம்மக்கள் விரும்பிப் படிக்கக்கூடிய ஒரு நடையினை அவர் கையாளுதல் அவசியமாயிற்று. ஆகவே மக்களிடையே வழங்கும் சொற்றொடர்களையும் பழமொழிகளையும் நகைச்சவைபட அமைத்து எழுதலாயினர். வடமொழிப் பதங்களைப் பெய்து தமிழ் வாக்கியங்களை எழுதும் முறை அவர் காலத்து எழுத்து வழக்கிலே மலிந்திருந்ததாகவின் அம்மொழிப்பதங்கள் அவருடையில் ஆங்காங்கு காணப்படுகின்றன. ஒரு காலத்து வழக்கினை அக்காலத்தில் வாழும் எழுத்தாளன் ஒருவன் முற்றாக மாற்றிவிட முடியாது”.

வி.செல் வநாயகத்தின் மதிப்பீடு வேதநாயகம்பிள்ளையை அவருடைய காலத்து எழுத்தாளர்களிடமிருந்து வேறுபடுத்திக்காட்டுகிறது. அவ்வாறு வேறுபடுத்திக் காட்ட வேதநாயகம்பிள்ளையின் நடையிலமைந்த பண்புகளைப் பின்வருமாறு வகுத்துள்ளார்.

01. எளிமைப்பண்பு
02. நகைச்சவைப்பண்பு
03. ஆற்றொழுக்குப் போன்ற வாக்கியங்கள்
04. பழமொழிகளை இணைத்தல்

05. மக்கள் பேச்சு வழக்கையொத்த ஒசைப்பணப்பு
06. கடினமான சொற்களைப் பயன்படுத்தாமை.

இப்பண்புகளைக் கொண்டமைந்தமையால் அவருடைய மொழிநடையைப் பின்வந்தோர் பின்பற்றக்கூடியதாகவிருந்தது என்றும் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார்.

5. தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் வேதநாயகம்பிள்ளை.

தமிழ்நாவல் வரலாற்றிலே வேதநாயகம்பிள்ளை முன்னோடியாகக் கருதப்படுகிறார். ஆனால் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் நாவல் வடிவுள் அடங்காதது என்ற கருத்துப் பரவலாக உள்ளது. நா.வானமாமலை வருமாறு மதிப்பிட்டுள்ளார்.

“கமலாம்பாள் சரித்திரம் தமிழில் எழுதப்பட்ட முதல் நாவல் என்று சிலர் கூறுகிறார்கள். பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம் காலத்தால் அதற்கு முந்தியது எனினும் அது ஒரு கற்பனை வயமான கதையேன்றி உருவமைப்பிலும் நடப்பியல் தன்மையிலும் நாவலாக இல்லை என்று விமர்சகர்கள் கருதுகிறார்கள். இவையிரண்டையும் நாவலுடைய தன்மைகள் என விமர்சகர்கள் எல்லோருமே ஒப்புக்கொள்கிறார்கள் அவ்வாறாயின் தமிழ்க் கிராம வாழ்க்கையில் நடப்பியல் படிமத்தை அளிக்கும் நாவலுருவம் கொண்ட முதல் தமிழ் நாவல் அதுதான்.”

‘கமலாம்பாள் சரித்திரம்’ என்னும் நாவல் பற்றிய கருத்துக்களைக் கூறவந்த எஸ்.தோதாத்திரி பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்தை முழுமையான படைப்பு என்று கொள்ள முடியாததெனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதற்கான காரணங்களை வருமாறு காட்டுகிறார்.

01. வேதநாயகம்பிள்ளை மத்தியதரவர்க்கத்தினர் ரோமன் கத்தோலிக் கிறிஸ்தவர் ஆங்கில அரசில் வேலை பார்த்தவர். எனவே அவர் தமது நாவலில் ஒரு குறுகலான கண்ணோட்டத்துடனேயே உலகை அணுகிறார்.
02. அவரது காலத்திலேயே இந்தியாவில் பல புதிய வர்க்கங்கள் தோன்றிய போதிலும் கூட அவற்றைக் கவனிக்கத் தவறிவிடுகிறார் வேதநாயகம்பிள்ளை வெள்ளையர் ஆட்சியின் விளைவாலும்

புதிய வர்க்கங்களின் தோற்றுத்தாலும் அப்பொழுது நிகழ்ந்து வந்த மாறுபாடுகளைச் சித்திரிக்கும் முயற்சி வேதநாயகம் பிள்ளையிடம் சிறிதளவு கூடவில்லை.

03. அவரது நோக்கம் எல்லாம் தமிழ்மொழியில் இருந்த உரைநடைப் பஞ்சத்தை நீக்கவேண்டும் என்பதில் தான் இருந்தது. சீரமிந்து வரும் உலகைச் சீர்திருத்தம் செய்யவேண்டும். உலகிற்கு நன்னெறி புகட்டவேண்டும் என்ற கொள்கையை மேற்கொண்டு அவர் தமது புத்தகத்தை எழுதினார்.
04. இதனால் அவரது ‘பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்’ காவியத்தன்மை பொருந்திய அற்புத நவீனமாக விளங்குகிறது. இது முதல் நாவலின் முக்கியமான பண்பு.

எனவே தோதாத்திரி வேதநாயகம்பிள்ளையின் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் நாவலுக்குரிய சூழலை உருவாக்கவில்லை என்று கூறுகிறார். அதை ஒரு அற்புத நவீனவகையைச் சார்ந்தது என்று குறிப்பிடுகிறார். மேலைத்தேய நாவல் என்ற வடிவத்தின் இயல்புகளோடு ஒப்பிட்டு இம்முடிவுக்கு அவர் வந்துள்ளாரெனலாம்.

பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் ஒரு நாவலுக்குரிய பண்புகளை முழுமையாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. எனப்பலர் கருதுகின்றனர். நாவல் என்பது காலத்தால் உருவான ஒரு கலைவடிவம். வேதநாயகம்பிள்ளையும் காலத்திற்கு ஏற்ற ஒரு இலக்கிய முயற்சியையே மேற்கொண்டுள்ளார். நாவல் இலக்கியம் பற்றி விளக்கவந்த மா.இராமலிங்கம் வருமாறு கூறுகிறார்.

“சுருங்கச் சொன்னால் நாவலைக் கீழ்க்கண்டவாறு விளக்கி உரைக்கலாம். நாவல் எடுத்துரைக்கும் போக்கில் அமையும் கதை. உரை நடையால் எழுதப்படுவது. நெடிய அல்லது நீண்டபோக்கில் நடப்பது. படிக்கும் வாசகரின் மனத்தில் ஆசிரியரால் படைக்கப்பட்ட ஒரு கற்பனையான உண்மை உலகை; புதிய உலகைத் தோற்றுவிப்பது. அவ்வுலகத்தை அதில் படைக்கப்படும் கதை மாந்தர்களாலும் அவர்களுக்கு ஏற்படும் அனுபவங்களாலும் உயிர்த்துடிப்புள்ளதாகச் செய்வது”.

இக்கருத்து விளக்கத்தின் அடிப்படையில் பிரதாபமுதலியார் சரித்திரத்தை நோக்கின் அது நாவலாகும். தகுதியைப் பெறக்கூடியதாக உள்ளது. வாசகரின் உள்ளத்தில் ஒரு புதிய உலகத்தைத் தோற்றுவிக்கும் நிலையில் வேதநாயகம்பிள்ளையின் முயற்சி முன்னோடியாக உள்ளது. தமிழில் இத்தகைய உரைநடை நவீனத்தைப் பொதுமக்களுக்கு அளிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணமே அவரைப் ‘பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்தை’ எழுதத் தூண்டியுள்ளது. காலத்திற்கு ஏற்ற வகையில் செய்யுள் மரபிலிருந்து விடுபட்டுப் புதியதொரு வசனநடை மரபைத் தொடக்கியுள்ளார். வேதநாயகம்பிள்ளை கல்வியும், தொழில் நிலையும் சமூகத்தொடர்புகளும் தமிழ்மொழிப் பற்றும் அவருக்குத் துணை நின்றன. நாவலின் முதற்பதிப்பின் முன்னுரையில் “இம்மாதிரிப் புது முயற்சிகளில் ஏதாவது குற்றங்குறைகள் இருப்பின் பொறுத்தருணமாறு பொதுமக்களை வேண்டிக்கொள்கிறேன்” எனப்பணிவாக எழுதியிருப்பது அவருடைய எழுத்தின் நேர்மையையும் சுயவிமர்சனத்தையும் புலப்படுத்துகிறது.

இக்கட்டுரையில் ‘பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்’ என்ற நாவல் பற்றி மீள்பார்வை முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு நாற்றாண்டு கழிந்த நிலையில் ஏறக்குறைய 130 ஆண்டுகளின் பின்னரும் இந்நாவல் பற்றிப் பேசவேண்டிய தேவை இருப்பதால் தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் இந்நாவலின் இடம் தெளிவாகவே எமக்குப் புலனாகின்றது.

உசாத்துணை நூல்கள்.

01. தமிழ்நாவலின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் - கி.வா.ஜகந்நாதன்
02. தமிழ்நாவல் இலக்கியம் - க.கைலாசபதி
03. பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் - மாயூரம் வேதநாயகம்பிள்ளை
04. பெண் கல்வி - மாயூரம் வேதநாயகம்பிள்ளை, கழகவெளியீடு, 1869
05. நாவல் இலக்கியம், மா.இராமலிங்கம், தமிழ்ப்புத்தகாலயம், 1972
06. தற்காலத்தமிழ் இலக்கியம், ஏ.வி.சுப்பிரமணிய அய்யர், சென்னை, 1942
07. முதல் ஜந்து தமிழ்நாவல்கள், க.நா.சுப்பிரமணியம், அமுதநிலையம், சென்னை, 1957.
08. தமிழ் உரைநடை வரலாறு, வி.செல்வநாயகம், கும்பகோணம், 1957.

3 கமலாம்பாள் சரித்திரம் - ஒரு நோக்கு

செல்வி செல்வ அம்பிகை நடராஜா

1. அறிமுகம்.

மேலைநாட்டு இலக்கிய வடிவமான நாவல் காலத்தின் தேவை கருதித் தமிழிலும் தோன்றியது. தமிழ் நாட்டில் கிறிஸ்தவ சமயப் பரப்பலுக்காக வந்த பாதிரிமார்கள் உரைநடையில் அமைந்த கதைகளை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தனர். தொடர்நிலைச் செய்யுளில் அமைந்த காவியங்களை விட உரைநடையில் அமைந்த நாவல்கள் மக்களிடையே அதிக செல்வாக்குப் பெற்றன. 18ஆம், 19ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஆங்கிலக் கல்வியின் பரம்பலால் ஆங்கில நாவல்கள் தமிழில் அறிமுகமாயின. மேலைநாட்டு ஆங்கில நாவல்கள் தமிழர்கள் மத்தியில் பெரும் வரவேற்றபைப் பெற்றன. இதன் பயனாகத் தமிழிலும் நாவல்கள் எழுதும் முயற்சி ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

நாவல் இலக்கியம் முதன் முதலில் வங்காளத்தில்தான் தோன்றியது. சிறிது காலத்தின் பின்புதான் ஏனைய மாநிலங்களுக்கும் பரவியது. இந்திய மொழிகளில் முதன்முதலாக வெளிவந்த நாவல் வங்காள மொழியில் பக்கிம் சந்திரர் எழுதிய தூர்க்கேச நந்தினி எனச் சொல்லப்படுகின்றது. தமிழ்மொழியிலே மாயூரம் வேதநாயகம்பிள்ளை எழுதிய பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் முதலாவது நாவலாக வெளிவந்தது. நாவல் வரலாற்றிலே பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் முதலாவது தமிழ் நாவல் எனப்பொதுவாக ஒப்புக்கொண்ட போதிலும், நாவல் இலக்கிய வடிவத்தின் திறனாய்வு அடிப்படையில் ராஜம் ஜயரின் கமலாம்பாள் சரித்திரம் முதலிடத்தைப் பெறுகின்றது. ராஜம் ஜயர் தமிழ்நாவல் இலக்கியத்தில் ஒரு திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியவர். தம்மைச் சூழவுள்ள சாதாரண மக்களின் அன்றாட

வாழ்க்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு இலக்கியம் படைக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையைச் செயலில் காட்டியவர்.

ராஜம் ஜயர் 1872 ஆம் ஆண்டு வத்தலகுண்டு கிராமத்தில் பிறந்தார். இவர் மதுரையிலும், சென்னை கிறிஸ்தவ கல்லூரியிலும் கல்வி பயின்று பட்டம் பெற்று வேலையில் அமர்ந்தார். ஷல்லி, பைரன், கீட்ஸ் முதலியோரின் பாட்டுக்களிலும், தமிழ்ப் புலவர்களின் பாடல்களிலும், சிறப்பாகக் கம்பராமாயணத்தின் கவிதை இன்பத்திலும் அதிகம் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். இளமைக் காலத்திலேயே இவர் வேதாந்த தத்துவங்களில் பற்றுக் கொண்டு யோகம் முதலியவற்றில் தமது கவனத்தைச் செலுத்தினார். சுவாமி விவேகானந்தர், தன் அமெரிக்க விஜயத்திற்குப் பின் சென்னையில் ஆரம்பித்த ‘பிரபுத் பாரதா’ அல்லது ‘விழித்துக் கொண்ட இந்தியா’ என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகையின் முதல் ஆசிரியராக சுவாமி விவேகானந்தரால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கௌரவத்தை அடைந்தார்.

ராஜம் ஜயரின் கமலாம்பாள் சரித்திரம் ஆரம்பத்தில் விவேக சிந்தாமணி என்ற மாதப் பத்திரிகையில் 1893ஆம் ஆண்டு பெற்றவர் மாதம் முதல் தொடர்க்கதையாக வெளிவந்தது. முதல் இரு இதழ்களில் ‘அநியாய அபவாதம் அல்லது கமலாம்பாள் சரித்திரம்’ என்ற தலைப்புக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. மூன்றாம் மாதம் முதல் ‘ஆபத்துக்கிடமான அபவாதம் அல்லது கமலாம்பாள் சரித்திரம்’ என்று மாற்றப்பட்டது. ஆசிரியர் பெயரும் இந்தத் தொடர்க்கதைக்கு, பி.ஆர்.சிவசுப்பிரமணிய ஜயர், பி.ஏ. என்று தான் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. 1896 ஆம் அண்டு இத்தொடர்க்கதை புத்தக வடிவில் வெளிவந்த போது பி.ஆர்.சிவசுப்பிரமணிய ஜயர்தான் பி.ஆர்.ராஜம் ஜயர் என்னும் விளக்கம் காணப்படுகின்றது. பிந்திய பதிப்புக்களில் சிவசுப்பிரமணிய ஜயர் என்ற பெயர் நீக்கப்பட்டு விட்டது.

ராஜம் ஜயர் விவேக சிந்தாமணியில் ‘சீதை’ என்னும் ஒரு தொடர் சித்திரம் எழுதிவந்துள்ளார். கம்பனின் பாத்திரமாகிய சீதையைப் பற்றி சீனிவாசன், ஜானகி என்ற இரு பாத்திரங்களின் விமர்சனமாக அமைந்துள்ளது. பிரபுத் பாரதத்தில் ‘வேதாந்தம்’, ‘ராஜாதிராஜன்’போன்ற கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். இவருடைய இரண்டாவது நாவல் ‘வாக்தேவசாஸ்திரி’ என்ற ஆங்கில நாவலாகும். இந்த நாவல் முற்றுப்பெறாத ஒன்றாக அமைந்தது. இருபத்தியோராவது வயதில் எழுத ஆரம்பித்த ராஜம் ஜயர் 1898 இல் தன் இருபத்தியாறாம் வயதில் காலமானார்.

2. கமலாம்பாள் சரித்திரம் கதைச்சுருக்கம்

சிறுகுளம் என்னும் கிராமத்தைச் சேர்ந்த பிராமணக்குடும்பத்தின் கதையே கமலாம்பாள் சரித்திரம் ஆகும். ராஜம் ஜயர் தான் கொண்ட காட்சிகளையும் அனுபவங்களையும் ஒன்று திரட்டி கமலாம்பாள் சரித்திரம் என்னும் கலை இலக்கியமாகப் படைத்துள்ளார். கதைச்சுருக்கம் வருமாறு:

சிறுகுளம் என்னும் கிராமத்தில் முத்துச்சாமி ஜயர் என்பவர் கமலாம்பாள் என்ற பெண்ணுடன் இல்லறும் நடாத்தி வருகின்றார். இவர்களுக்கு ஸ்த்ரி அல்லது கல்யாணி என அழைக்கப்படும் பெண் வளர்ந்து நிற்கின்றாள். கமலாம்பாளுக்கு நடராஜன் என்ற ஆண் குழந்தை பிறக்கின்றது. முத்துச்சாமி ஜயருடைய தம்பி சுப்பிரமணிய ஜயர் நல்லவர் ஆனாலும் மனைவி பொன்னம் மாஞக்கு அடங்கி நடப்பவர். சீனிவாசனுக்கும் கல்யாணிக்கும் திருமணம் நடைபெறுகின்றது. தன் தம்பி பையனுக்குக் கல்யாணியைத் திருமணம் செய்து கொடுக்கவில்லை என்று கோபம் கொண்ட பொன்னம்மாள், முத்துச்சாமி ஜயர் குடும்பத்திற்குத் தீங்கு விளைவிக்கின்றாள். தீய எண்ணத்தை வளர்த்துக் கொண்டிருந்த சுப்பம்மாஞும் கலக நெருப்பை ஊதிவிடுகின்றாள். பொன்னம்மாள் தன் கணவருக்கு வசிய மருந்து இடுகிறாள். அவர்கள் வீட்டிலிருந்து மாடுகளும் நகைகளும் களவாடப்படுகின்றன. வைக்கோல் போர் தீ முட்டப்படுகின்றது. பேயாண்டித் தேவன் என்ற கள்வன் கைது செய்யப்படுகின்றான். பேயாண்டித் தேவனின் தம்பி சுப்பிரமணிய ஜயரிடம் வந்து ஏதும் களவு போகவில்லை என்று கச்சேரியில் கூறும்படியும், தான் களவு போனவைகளைத் திரும்பக் கொண்டு வந்து ஒப்படைப்பதாகவும் வாக்குறுதி அளித்து அவ்வாறே செய்கின்றான். சுப்பிரமணிய ஜயரின் சாட்சியத்தினால் பேயாண்டித் தேவனுக்குக் குறைந்த தண்டனை கிடைக்கின்றது. பேயாண்டித் தேவனுக்கு முத்துச்சாமி ஜயர் மீது கோபம். விடுதலையானதும் நடராஜனத் தூக்கிச் சென்று விடுகின்றான். பின்னையைப் பறிகொடுத்த முத்துச்சாமி ஜயருக்கு வியாபாரத்திலும் நஷ்டம் ஏற்படுகின்றது. வெறுப்பற்ற அவர் தலயாத்திரைக்குக் கிளம்பி விடுகின்றார். பொன்னம்மாளின் பொறாமை தணியவில்லை. எனவே அவள் ஈஸ்வர தீட்சிதர், வம்பர் மகாசபை சுப்பம்மாள் மூலமாகக் கமலாம்பாள் நாராயணசாமியுடன் தவறான உறவு கொண்டிருக்கின்றாள் எனக்கதையைப் பரப்புகின்றாள். இதனை ஆருத்திரா தரிசனத்திற்காகச் சிதம்பரம் சென்ற முத்துச்சாமி ஜயர் கேள்வியற்று மனம் வருந்தி பாழ் மண்டபத்தில் தற்கொலை செய்துகொள்ள முயற்சிக்கின்றார். அப்பொழுது சச்சிதானந்த சுவாமி

என்பவரால் தடுத்து ஆட்கொள்ளப்படுகின்றார். தனது சீராக முத்துச்சாமி ஜயர் ஏற்றுக்கொண்ட சுவாமி அவரைக் காசிக்கு அழைத்துப் போகின்றார். சுப்பிரமணிய ஜயர் தன் மனைவி பொன்னம்மாளின் வசிய மருந்தால் இறந்து விடுகின்றார். பொன்னாம்மாளுக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விடுகின்றது. கமலாம்பாள், லட்ச.மி, சீனிவாசன் எல்லோரும் முத்துச்சாமி ஜயரைத் தேடிக்கொண்டு காசிக்குப் போகின்றார்கள். பேயாண்டித் தேவன் மனம் திருந்தி நடராஜனைத் திருப்பி ஒப்படைக்கின்றான். வியாபாரத்தில் இழந்த பணம் மீண்டும் முத்துச்சாமி ஜயருக்குக் கிடைகின்றது. இவ்வாறு கதை சுபமாக முடிவடைகின்றது.

3. ராஜம் ஜயரின் படைப்புக் கொள்கை.

சைவம், வைணவம் என்ற சமயப் பாகுபாடின்றி பக்தி மார்க்கத்தில் திளைத்த அநுபவத்தைத் தமது நாவலில் வெளிப்படையாகச் சொன்னவர் ராஜம் ஜயர். நாவலில் பல இடங்களில் ஆன்மீகக் கருத்துக்களைத் தன் கதாபாத்திரங்கள் வாயாலும், தன் கூற்றாகவும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்த போதெல்லாம் ஆசிரியர் வலியுறுத்தியுள்ளார். மனிதர்கள் வினையின் பிடியில் சிக்கி உழுன்று அநுபவத்திடையே ஞானம் பெறுகின்றார்கள். வாழ்க்கையைப் பற்றிய இந்த நோக்கைக் கொண்டு மனித சுபாவம் எவ்விதமெல்லாம் சந்தர்ப்பங்களுக்கேற்ப அகப்புறச் சூழ்நிலைகளால் பாதிக்கப்பட்டு உயர்ந்தும் தணிந்தும் போய் ஒரு நிலைக்கு வருகின்றது என்பதை இந்த நாவல் மூலம் ராஜம் ஜயர் காட்டுகின்றார். ராஜம் ஜயரின் தத்துவக் கருத்துக்கு விளக்கமாகவே இந்த நாவல் அமைகின்றது. “இச்சிரித்திரம் எழுதுவதில் எனக்குக் கதையே முக்கிய கருத்தன்று” என்ற ஆசிரியர் கூற்று இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

ராஜம் ஜயர் தமது ஆன்ம வேட்கையை நாவலின் முன்பாகத்தில் சிறிதும் வெளியிடாமல் ஒரு தனிப்பட்ட பிரிவைப் போல நீண்ட நெடும் விளக்கமாகக் காட்டியுள்ளார். இந்த விளக்கம் நாவலோடு ஒட்டிச் செல்லவில்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்ட ராஜம் ஜயர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“மனிதனுடைய சின்மய ஜ்வருபத்திலும் ஞானானந்த வல்லமையிலும் நம்பிக்கையற்றவர்களுக்கு இவ்வத்தியாயம் ருசிக்காது. கதையை மட்டும் கவனிப்பவருக்கு இது அத்தியாவசியமுமன்று”.

முத்துச்சாமி ஜயரின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட துன்பங்கள் அவரைக் குடும்பப்பாசத்தில் விரக்தியடையச் செய்கின்றது. ஆன்மீக வாழ்வில் நாட்டம் ஏற்பட்டது. அதற்குத் தடையாக இருந்த கமலாம்பாள் மீது வெறுப்பு ஏற்பட்டது. பின்னால் கமலாம்பாள் பற்றிய தவறான செய்தியைக் கேள்விப்பட்டு ஆலோசிக்காமல் முடிவெடுப்பதற்குரிய குழ்நிலையை ஆசிரியர் முற்கூட்டியே காட்டியுள்ளார். முத்துச்சாமி ஜயர் பம்பாய்க்குச் சென்று திரும்பும் வழியில் சிதம்பர நடராஜரின் ஆரூத்ராதரிசனம் கிடைக்கின்றது. இந்த சமயத்தில்தான் கமலாம்பாள் பற்றிய தவறான செய்தி கிடைக்கின்றது. இதன் போது ஆன்மீக வாழ்வுக்குரிய விரக்தி வைராக்கியம் கொள்வது நாவலில் தெளிவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இந்த இடத்தில் ராஜம் ஜயரின் பக்தி உணர்வும், அவர் சொந்த வாழ்வில் கொண்டிருந்த குரு உபதேச வைராக்கியமும் கதையின் தொடர்பை உதறித் தள்ளிவிட்டு வெளிப்படுகின்றது. சிதம்பரத்தில் முத்துச்சாமி ஜயருக்குக் கிடைத்த காட்சியை ராஜம் ஜயர் தம்மை மறந்த நிலையில் பின்வருமாறு வருணிக்கின்றார்.

“வெகு குளிர்ச்சியான ஒரு சப்தம் கேட்டதுமன்றி அம் மண்டபம் முழுதும் திழென்று ஹேமதுமத்துடன் கூடிய பிரகாசம் ஒன்று தோன்றிற்று. அந்தப் பிரகாசத்தின் மத்தியில் ஓர் உயர்ந்த சிலா விமானத்தின் மீது யாரோ திவ்ய மங்கள ஸ்வருபத்தையுடைய மகா புருஷர் ஒருவர் தனது இடது திருக்கரத்தால் செவ்வானம் கே பா ல் சிவந்து அழகிய மனோகரமான சடாபாரத் தையுடைய தனது உத்தமாங்கத்தை ஏந்தித் தாங்கிக் கொண்டு மற்றோர் கரத்தை முழந்தாள் மட்டும் தீர்க்கமாக நீட்டி வீராப்தியில் ஆதியந்தமில்லாத ஜகந்நிவாசராகிய சாவா பகவான் லட்சுமி சமேதராய், அனந்த சயனத்தின் மீது அமர்ந்தது போல வெகுகம்பீரமாய் அமர்ந்திருந்தார்”.

இவ்வாறு வருணிக்கும் ராஜம் ஜயரின் மனோநிலை கமலாம்பாள் சரித்திரத்தின் படைப்புக் கொள்கையைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. நாவலின் பல இடங்களில் தாயுமானவர் பாடல்களும், திருவாசகமும், உபநிடதக் கருத்துக்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. ராஜம் ஜயரின் ஞானாந்த அநுபவநிலையும், அந்த அநுபவத்தைத் தமக்குக் கிடைத்த ஒரு குருவின் உபதேசத்தால் பெற்ற உண்மையையும் கமலாம்பாள் சரித்திரத்தின் இறுதி அத்தியாயங்கள் விளக்குகின்றன.

4. ராஜம் ஜயரின் கதைக்களம்

ராஜம் ஜயரின் கமலாம்பாள் சரித்திரம் மதுரை மாவட்டத்தில் சிறுகுளம் கிராமத்தைச் சேர்ந்த பிராமணக் குடும்பத்தின் கதை. இந்நாவலில் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த கிராமத்தின் வாழ்வும், பிராமணக்குடும்பத்தின் வாழ்வும் யதார்த்தமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. ராஜம் ஜயரின் சமூக நிலையும், தத்துவநிலையும் கமலாம்பாள் சரித்திரத்தின் படைப்பையும், பாத்திரங்களையும், கருத்துக்களையும், பாதித்துள்ளன.

மனிதர்களுடைய வாழ்வில் குடும்பம் ஒரு சக்தியாகவே இருந்து வருகின்றது. குடும்பம் என்பது தனி ஒரு மனிதனைக் கொண்டது அல்ல. ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒரு குடும்பத்தின் உறுப்பினராக இருந்து வருகின்றான். ஒரு குடும்பத்தில் கணவன், மனைவி, பிள்ளைகள் மற்றும் உறவுகளும் உண்டு. இந்த வாழ்வியலில் சிறப்புக்களும் உண்டு. பிரச்சினைகளும் உண்டு. ஏற்படுகின்ற பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு கண்டு குடும்ப வாழ்வைச் சிறப்புள்ளதாக மாற்ற மனிதன் முயலுகின்றான். இக்கதையில் பல குடும்பங்களின் தொடர்பு கூறப்பட்டிருந்தாலும் முக்கியமாக முத்துச்சாமி ஜயர் குடும்பமும், சுப்பிரமணிய ஜயர் குடும்பமும் சித்திரிக்கப் பெற்றுள்ளன. ஸ்த்ரி சீனிவாசன் இளம் வயதினர் குடும்பம். இவர்கள் சென்னை நகரத்தில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். கிராம வாழ்க்கையில் ஏற்படும் பல சம்பவங்கள் கதையை நடத்திச் செல்கின்றன. வெறும் வம்புப் பேச்சுக்களாலும், உறவின் முறையிலான பொறாமைகளாலும் விளையும் குடும்பச் சச்சரவுகளைப் பற்றி ஆசிரியர் விவரித்துள்ளார். தம்மைச் சுற்றி நிலவிய வாழ்க்கையைப் பின்னணியாகக் கொண்டு இன்று நாம் அடையாளம் காணக் கூடிய நடப்பியல் சம்பவங்களையும், பாத்திரங்களையும் இணைத்து நாவலைப் படைத்துள்ளார்.

5. கமலாம்பாள் சரித்திரம் கதையின் வடிவம்.

தன்னுடைய ஆண்மீக பரிபக்குவ நிலையை நாவல் என்னும் வடிவத்தின் ஊடாகக் காட்ட ராஜம் ஜயர், தனக்கேணத் தனித்துவமான கதைப்பின்னல், பாத்திரங்கள், உத்திகள், மொழிநடை என்பவற்றைக் கையாண்டுள்ளார்.

தொடக்கால நாவல்கள் கதைப்பின்னலை இன்றியமையாத உறுப்பாகக் கொண்டிருக்கின்றன. கமலாம்பாள் சரித்திரத்தில் நாவலின் பின்னால் நிகழப் போகும் கருவை முன்கூட்டியே குறிப்பாக ராஜம் ஜயர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். முத்துச்சாமி ஜயரின் தம்பி மகன் அவரைக் கயிற்றால் கட்டி விளையாடும் போது அவர் ‘நான் பல கயிறுகளால் கட்டப்பட்டிருக்கின்றேன் நீயும் கட்டுகின்றாயே’ என்று கூறுவது ஆன்ம பரிபக்குவம் என்ற கருவைப் புலப்படுத்தும் முற்குறிப்பாக அமைகின்றது. முத்துச்சாமி ஜயரின் நோக்கம் நிறைவேறும் வகையில் கதைப்பின்னல் படைப்பாகி இருக்கின்றது. அவருடைய செயலும் முயற்சியும் நோக்கமும் ஆன்மீக பரிபக்குவம் நோக்கியதாகும். அந்நோக்கு தெய்வீக ஆற்றல் மூலம் நிறைவேறுவதாக ஆசிரியர் காட்டியுள்ளார்.

கதையில் வருகின்ற பாத்திரங்களில் கதைப்போக்கிற்கு அவசியமானதாகக் காணப்படும் பாத்திரங்களை அறிமுகப்படுத்தும் போக்கை ராஜம் ஜயரிடத்தில் காணமுடிகின்றது. பெருந்தன்மையும் மென்மையும் கொண்டவராக முத்துச்சாமி ஜயர் அமைகின்றார். வாழ்க்கையில் எதிர்பாராது துன்பங்கள் நேருகின்றது அந்த அநுபவத்தை உணர்ந்து வாழ்க்கையையே குருவாகக் கொண்டு முத்துச்சாமி ஜயர் ஆத்மஞானம் பெறுவது அவரின் பாத்திரம் மூலம் காட்டப்பட்டுள்ளது. நாவலின் தொடக்கத்தில் முத்துச்சாமி ஜயர் குடும்ப வாழ்விலோ புறவாழ்விலோ முக்கிய பிரச்சினைகளுக்கு அவரே முடிவு எடுப்பவராக அமைகின்றார். தன்னம்பிக்கை உள்ளவராக முத்துச்சாமி ஜயர் அமைந்தபோதும் ஒன்றின் பின் ஒன்றாகத் துன்பங்கள் வரும்போது அச்சோதனைகளைத் தாங்கும் சக்தி இவருக்கு இல்லை என்பதை ராஜம் ஜயர் காட்டுகின்றார். பம்பாய் வியாபாரம் நஷ்டமடைந்ததும் ‘அடியே இனிமேல் எங்கேயாவது அவலிடித்தாவது, தட்டுவானித்தனம் பண்ணியாவது பிழைத்துக் கொள். நான் போகின்றேன் உனக்கும் நமக்கும் விட்டது’ என்று கமலாம்பாளிடம் கூறுவது பொறுப்பற்ற தன்மையைக் காட்டுகின்றது. ‘மனைவி சொல்லே மந்திரம்’ என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டான பாத்திரமாக சுப்பிரமணிய ஜயர் அமைகின்றார். மனோதிடமற்றவராகவும், சுயமாகச் சிந்தித்து முடிவெடுக்கத்துணிவு அற்றவராகவும் மனைவியின் கைப்பொம்மையாகக் காட்டப்பட்டுள்ளார். ஒருமித்த மனமும் ஒத்த சுவையுமுள்ள தம்பதிகளாக லஷ்மியும் சீனிவாசனும் அமைகின்றனர். பாலிய வயதில் திருமணம் செய்தவர்களாயினும் கண்டோர் போற்றும் குடும்பமாகச் சமுதாயத்திற்கு நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளனர். கமலாம்பாள்

சரித்திரத்தில் ராஜம் ஜயர் இருவகையான பெண் பாத்திரங்களைப் படைத்துக் காட்டியுள்ளார். குடும்பத்தையும், கணவனையும் போற்றும் பண்ணடைய கமலாம்பாள், ஸஷ்மி போன்றவர்கள். இவர்கள் பக்தி உணர்வு மிக்கவர்கள். புராணங்களும் பக்திப் பாடல்களும் அறிந்தவர்கள். தங்களுக்குத் துன்பம் ஏற்பட்ட போதெல்லாம் கடவுளை நம்பிச் சரணடைபவர்கள். குடும்ப உறுப்பினர்களின் ஒருமித்த வாழ்விலேயே குடும்பத்தில் மகிழ்ச்சி நிலவுகின்றது. இந்நாவலில் கமலாம்பாள் திறமையிக்க குடும்பத் தலைவியாகத் திகழ்கின்றாள். குழப்பம் நிறைந்த குடும்பம் அவளுடைய திறமையால் சீர்பெறுகின்றது. புதுவாழ்வும், சக்தியும் பெறுகின்றது. ராஜம் ஜயரும் பொருத்தமாகவே இந்நாவலுக்குக் ‘கமலாம்பாள் சரித்திரம்’ எனப்பெயரிட்டுள்ளார். அடங்காத் தன்மையும் பொறாமையும் கொண்ட பொன்னம்மாள், சுப்பம்மாள், சங்கரி போன்றவர்கள் மற்றொரு வகையான பெண்கள். இவர்கள் அடுத்தவர்களைக் கெடுப்பதற்கு எதையும் செய்யத்துணிந்தவர்கள். தங்கள் தவற்றை உணராதவர்கள். இப்பெண்கள் கூடி, அரட்டை அடிக்கும் சங்கத்திற்கு ராஜம் ஜயர் ‘வம்பர மகாசபை’ என்று பொருத்தமான பெயரும் குட்டியுள்ளார். ராஜம் ஜயரின் நகைச் சுவை உணர்வுக் கு ஆடுசாபட்டி அம் மையப் பபிள் ளை தக்கசான்றாவார். ஆழமான எழுத்தறிவு பெற்றும் உலகியல் விடயங்களை முற்றிலும் அறிந்து கொள்ளாத சாதுவான தமிழ் ப்பண்டிதராக அம்மையப்பிள்ளை அறிமுகமாகின்றார். இவரை அறிமுகப்படுத்துகின்ற காட்சி அதி அற்புதமாக இருக்கும். ராஜம் ஜயரின் பாத்திரப் படைப்பில் பேயாண்டித் தேவன் மற்றொரு வெற்றி. அவன் தீயொழுக்கத்தில் ஈடுபட்டிருந்தாலும், அது அவனது குலத்தொழில் என்ற எண்ணம் அவன் மீது கொண்ட வெறுப்பைக் குறைக்கின்றது. அவனுடைய கம்பீரமும் வாக் குத் தவறாத தன் மையும், கிராமத் தவர் களையும் உத்தியோகத்தவர்களையும் நடுங்கச் செய்யும் திறனும், அவனை வீரனாகக் காட்டுகின்றன. ‘பாப்பாப்பட்டியகத்து வெட்டிவாள்’ என்று பட்டம் குட்டப்பட்ட பாட்டியும் கதையைப் படிப்பவர் மனதில் நன்றாகப் படிந்திருக்கின்றாள். இவள் பற்றிய அறிமுக வர்ணனை சுவையுள்ளதாக இருக்கும்.

“ஒரு பெரிய கூட்டத்தின் நடுவில் கீழே ஊன்றி தரையை நோக்கி சாய்ந்த உடலும், நீட்டிய காலும் மேல்துணி நீக்கிய கிழட்டு மார்பும், முட்டாக்கு நீக்கிய மொட்டைத்தலையும் பொக்கை வாயுமாய் கையால் மார்பிலும் மன்றையிலும் மாறிமாறியடித்துக் கொண்டு மன்றை வாரித் தூற்றிக் கொண்டு சப்தலோகங்களும் கிடுகிடு என்று நடுங்கச் செய்யத்தக்க பெருங் குரலுடன் ஜயோ! என்று கதறிக் கொண்டு தாடகை

போன்ற கரிய பெரிய உருவத்தையுடைய ஒரு கிழவி உட்கார்ந்திருந்தாள் அவனுக்கு சமார் 80 வயது இருக்கலாம். அவ்வூர் வம்பர் மகாசபையின் உத்தியோகஸ்தர்களில் அவள் ஒருத்தி. வம்பு, வழக்கு விசாரணையில் கணக்கன், நாட்டாண்மைக்காரன் கூட அவனுக்கு நிகரில்லை.”

மொத்தத்திலே வாழ்க்கையில் நிகழக்கூடிய இனப் துன்பங்களால் இந்த நாவலின் பாத்திரங்கள் பாதிக்கப்படுவதும் இன்பமடைவதும் இயற்கைக்கு ஒத்த முறையில் அமைக்கப்பட்டருக்கின்றன.

வாசகர் சிறிதும் சலிப்படையாத முறையில் கதை சொல்லும் திறமை மட்டுமென்றி அக்கதையை நடத்திச் செல்வதற்கு ராஜம் ஜயர் வெவ்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டுள்ளார். பாத்திரங்கள் வாயிலாக உரையாடல் நிகழ்த்தும் உத்தியை ராஜம் ஜயர் கையாண்டுள்ளார். ராஜம் ஜயரின் பாத்திரங்கள் கொள்கையளவில் உரை நிகழ்த்துவதில்லை. எந்த உரையாடலும் ஒரு நோக்கத்துடன் நடைபெறுவதைக் காணலாம். இளந்தம்பதியினரான சீனிவாசன் லக்ஷ்மியின் உரையாடல் மூலம் சென்னைக் கடற்கரையின் எழில் முழுவதையும் ராஜம் ஜயர் விரிவாக வர்ணித்துள்ளார். ராஜம் ஜயரின் நடப்பியல் உத்திக்குச் சான்று காட்டும் சம்பவம் உண்டு. சீர்காழி ரயில்வே ஸ்ரேசனில் இறங்கி நின்ற சீனிவாசனைப் புதுச்சேரி அரசாங்க அதிகாரிகள் கைதுசெய்து கொண்டு போகிறார்கள். பின்னர் தொடரப்பட்ட வழக்கில் அவனைத் தவறாகக் கைதுசெய்ததை அறிந்து விடுவித்ததோடு மான நஷ்டத்திற்கு பதினேராயிரம் ரூபா கொடுக்கப்படுகின்றது. நஷ்டசூடு கொடுக்கும் சட்டம் புதுச்சேரியில் அமுலில் இருக்கின்றது. இதைத்தன் கதைக்குப் பொருத்தமாக ராஜம் ஜயர் கையாண்டுள்ளார்.

ராஜம் ஜயரின் மொழிநடையானது உணர்வு வெளிப்பாட்டு நடை, வருணான நடை என இருவகைப்பட்டுள்ளது. பாத்திரங்களின் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதற்குப் பொருத்தமான மொழி நடையைக் கையாண்டுள்ளார். வர்ணனைச் சிறப்புக்குக் கமலாம்பாள் சரித்திரம் ஒரு முன்னோடியாக விளங்குகின்றது. லஷ்மியின் திருமணத்தைப் பற்றியும் அந்த நிகழ்வுக்குப் பலர் பல திசைகளிலிருந்து வந்து சேருவதைப்பற்றி ராஜம் ஜயர் சொல்லும் செய்திகள் கலை மிகுந்து விளங்குகின்றன. ஒரு கிராமத்தில் வதந்திகளும் செய்திகளும் பரவுவதற்குக் காரணமாக இருக்கும் பெண்கள் குழு ஒன்றை ‘வம்பர் மகாசபை’ என்று குறிப்பிட்டு ராஜம் ஜயர் விவரித்துள்ளார். கொள்ளைக்காரன் போன்றிடத் தேவனின்

உறைவிடம் அச்சம் மிகுந்து இருக்கும். அதற்கு நேர்மாறாக சச்சிதானந்த சுவாமிகள் தோன்றும் காட்சி அமைதியும் ஆனந்தமும் நிறைந்திருக்கும். பேயாண்டித் தேவன் பதுங்கி வாழும் தோணிமலையைப் பற்றி ராஜம் ஜயர் பின்வருமாறு வர்ணிக்கின்றார்.

“அந்த மலை ஒரு சரளைக்கற்காட்டு மத்தியிலிருந்தது அது சுற்றும் முற்றும் மனித வாசனையே கிடைக்கப் பெறாது கொலைக் கஞ்சாத சூனியக்காரனுடைய மனது போல வெந்து கிடந்தது. சப்பாத்துக் கள்ளியும், காட்டுக்கள்ளியும் ஏகமாகச் செறிந்து அடக்குவாரில்லாத ராட்சதப் பூண்டுபோல வளர்ந்து கிடந்தன. அந்தச் சப்பாத்திக்கள்ளி மானிகையில் சரசரவென்று சந்தடி செய்து பாம்புகள் வளைந்து ஓட, நரிகள் பாட, பேய்கள் ஆட கோட்டான்கள் மிருதங்கம் வாசிக்க ஒநாய்கள் உபதேசம் பண்ண புலி கரடிகள் செப்படி வித்தைகள் செய்ய தங்களுடைய கல்யாண சாந்தி முகூர்த்தாதிகளை மங்களகரமாய் நடத்தி வந்தன”.

இவ்வர்ணனை கவிநயம் யொருந்த அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். பிராமணர் வழக்கு, பேச்சு வழக்கு, வடசொற் பயன்பாடு, பிறமொழிப் பயன்பாடு, பக்திப் பாடல் பயன்பாடு, போன்றன ராஜம் ஜயரின் மொழிநடைக்கு அழகைக் கொடுத்துள்ளன. இவற்றுக்கு எடுத்துக் காட்டாகச் சில கீழே தரப்படுகின்றன.

பிராமணர் வழக்கு:	நலங்கு, பூலாச்செண்டு, பஞ்சகச்சம்,
நிச்சயதார்த்தம், பிராமணார்த்தம், அக்கிரஹரம்.
பேச்சு வழக்கு:	அன்னிக்கு, ராவு, ஒங்க, வைச்சுப்பிட்டர்கள்,
தெரிஞ்சாக்கா, இன்னைக்கு, கொணாந்து.
வடசொற் பயன்பாடு:	ஜோஸ்யர், லஜ்ஜை, சாஸ்திரி, ஷேம்,
அனுக்கிரகம், நமஸ்காரம், விஞ்ஞாபனம், புஷ்பம்,
பாவனை, ஜாடை, மந்தஹாஸம், ஜிவனம்,
திவ்வியம், ஸ்திரி, பிரம்மஸ்வரூபம், ஸம்பூர்ணம்,
ஜாக்கிரதை, ஜவுளிராத்திரி, ஜலம்.
பிறமொழிப் பயன்பாடு:	போலீஸ், சப்- மாஜில்ரேட், கோர்ட்டயரி,
ஹெட்மாஸ்டர், ஸார், கலெக்டர், ஆபீஸ்,
ரயில்வே ஸ்ரேசன்.

6. நிறைவுரை.

இந்த நாவல் மூலம் ராஜம் ஜயர் சமூகத்திற்குச் சொல்ல வந்த செய்திகள் பல உள்ளன. ராஜம் ஜயரின் முக்கிய நோக்கம் ஆஸ்ம பரிபக்குவ நிலை. இவர் தம்முடைய நாவலில் இறைவனை நம்பிச் சரணடைந் தவர்கள் கைவிடப்படமாட்டார்கள் என்ற கருத்தை வலியுறுத்தியுள்ளார். இறைவனின் திருநாமத்தை இடையறாது நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் முத்துச்சாமி ஜயருக்குத் தெய்வ தரிசனம் கிட்டுகின்றது. வாழ்வில் நேர்ந்த துன்பங்கள் நீங்கி காணாமல் போன மகன் கிடைக்கின்றான். இழந்த செல்வம் மீளக்கிடைக்கின்றது வம்பர்களால் ஏற்பட்ட அபவாதம் நீங்கி கமலாம்பாள் மகிழ்ச்சியான குடும்ப வாழ்வைப் பெறுகின்றாள். தீச் செயலில் ஈடுபட்ட வம்பர் மகாசபையின் உறுப்பினர்களான பொன்னம்மாள், சுப்பம்மாள், சங்கரியம்மாள் போன்றவர்கள் தண்டிக்கப்படுகின்றார்கள். இதன் மூலம் ‘முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும்’ என்ற வினைக்கொள்கையை ஆசிரியர் கூறியுள்ளார்.

ஒரு பெண்ணுக்கு மிகுந்த பழி எனக்கருதப்படுவது அவள் ஒழுக்கத்தை ஜயமுறுவதுதான். வம்பர்களின் பேச்சை நம்பி கணவனே மனைவியின் ஒழுக்கத்தை ஜயமுறுவதும், இப்பழிதூற்றலை மற்றொரு பெண்ணே செய்கிறாள் என்று ஆசிரியர் காட்டுகின்றார். அது தமிழ்நாட்டுச் சமூகத்தில் நிலவும் தீய பழக்கமாகவும் களையவேண்டிய ஒன்றாகவும் ராஜம் ஜயர் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

கணவனை மனைவி அன்பால் ஈர்ப்பதே சிறப்பானது. தன்னிடம் கணவன் அன்பாக நடந்து கொள்ளாததற்கான காரணங்களைப் புரிந்து கொள்ளாத மனைவி வசிய மருந்து வேலைகளில் ஈடுபடுகின்றாள். இது கிராமமக்களின் அறியாமையின் வெளிப்பாடு. இதுவும் களையப்பட வேண்டிய ஒரு தீமை என்பதை ராஜம் ஜயர் பொன்னாம்மாள் என்ற பாத்திரம் மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

கல்வி அறிவு இல்லாத பெண்கள் கூடி வம்பர் மகாசபை அமைக்கும் சமுதாயத் தீமையையும் பண்பாட்டுக் களங்கத்தையும் ராஜம் ஜயர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். வம்பர் மகாசபையின் உறுப்பினர்களாக அமையும் பெண்கள் போதிய கல்வி அறிவின்மை, முடநம்பிக்கை, வீட்டுவேலை தவிர வேறு ஆக்கப்பணிகளில் ஈடுபடமுடியாத வாழ்க்கை முறை போன்றவைகளால் வம்பு பேசுவதிலும் பிறருக்குத் தீங்கு செய்வதிலும்

பொழுதைப்போக்குகின்றனர். இப்பெண்கள் கல்வி அறிவும், தெய்வ பக்தியும் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பது ராஜம் ஜயர் கருத்து. கமலாம்பாள் இவ்விரண்டினையும் பெற்றிருந்ததால் அவனுடைய குடும்பம் மகிச்சியால் இயங்கியது.

கமலாம்பாள் சரித்திரத்தில் ஊடுருவி நிற்கும் ஆத்மஞான தத்துவம் தற்கால வாசகர்களுக்குச் சற்றுக் கடினமானதாகத் தோன்றலாம். ஆனால் தத்துவஞானம் கதையின் முன்வந்து நிற்காமல் எடுத்துக் கொண்ட கதையின் கலாரசனை குறையாமல் ஆசிரியர் நாவலைப் படைத்துள்ளார். ஆசிரியர் அர்த்தமில்லாத இலட்சியமில்லாத கதையைப் படைக்காமல் கதைத்தன்மைக்கும் இலக்கியச் கவைக்கும் குறைவு ஏற்படாமல் ஆத்மதத்துவத்தைப் பொதிந்து வைத்திருப்பது அவரின் படைப்பின் ஆற்றலைக் காட்டுகின்றது.

பயன்படுத்திய நால்கள்.

சுந்தரராஜன், பெ, கோ., சிவபாதசுந்தரம், சோ., தமிழ் நாவல் நாற்றாண்டு வளர்ச்சியும் வரலாறும், கிறிஸ்தவ இலக்கிய மன்ற வெளியீடு, 1977.

சுந்தரி, சி., தமிழ் நாவல்களில் பண்பாட்டுத்தாக்கம் - விடுதலைக்கு முந்திய திராவிட மார்க்சிய நாவல்கள், தமிழ்ப் புத்தகாலயம், டிசம்பர் 1998.

சுப்பிரமணியம், க, நா., முதல் ஐந்து தமிழ் நாவல்கள், அமுதம் வெளியீடு, செப்ரம்பர் 1957.

பாக்கியமுத்து, தி., நாற்றாண்டு தமிழ் நாவல் தரும் செய்தி, கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கம்,

....., தமிழ் நாவல்களில் குடும்ப சக்தி சமுதாய மாற்றம், கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கம், முதற்பதிப்பு 1978.

ராஜமய்யர், பி, ஆர்., கமலாம்பாள் சரித்திரம், வைகை பிறிண்டர்ஸ், & பப்ளிசர்ஸ், செப்ரெம்பர் 2001.

4. பத்மாவதி சரித்திரம் - ஒரு மதிப்பீடு

திரு. ஈஸ்வரநாதபிள்ளை குமரன்

1. முன்னுரை

தமிழில் எழுந்த ஆரம்பகால் நாவல்களுள் ஒன்றான பத்மாவதி சரித்திரம் திருநெல்வேலி ஜில்லா, பெருங்குளம், ஸ்ரீ மாதவையா அவர்களால் எழுதப்பட்டது. மூன்று பாகங்களாக வெளிவந்த இந்நாவலின் முதலிரு பாகங்களும் முறையே 1898 இலும் 1900 த்திலும் வெளிவந்தன. மூன்றாவது பாகம் 1910 இல் எழுதப்பட்டது. மாதவையா ஆங்கில மொழிவழிக் கல்வியைப் பெற்ற ஒரு படைப்பாளி. ஆங்கில அரசாங்கத்தில் உபகாரச் சம்பளம் பெறும் உத்தியோகத்தராகப் பணியாற்றி வந்தவர். ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலுமாக இவர் எழுதியவையாக ஆறு புதினப்படைப்புகளும், இரசனையுணர்வும் விமர்சனக் கண்ணோட்டமுங் கொண்ட கட்டுரைகள் சிலவும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் காலத்தால் முந்திய படைப்பு பத்மாவதி சரித்திரமாகும். இந்நாவலை அவர் எழுதத்தோடங்கியபோது அவருக்கு வயது இருபத்தாறு.

2. நாவல் எழுந்த காலமும் களமும்

பத்மாவதி சரித்திரம் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிச் சூழலில் எழுதப்பட்டதோரு நாவல். ஆங்கிலேயராட்சிக்கு எதிரான பாளையக்காரரின் எதிர்ப்புக்கள் யாவும் அடங்கிப்போய் தமிழகம் அவர்களின் ஆட்சியை முழுமையாக ஏற்றுக்கொண்ட ஒரு காலத்தில் இந்நாவல் எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்திய தேசிய விடுதலைப்போராட்டத்திற்கான முன்னெடுப்புக்கள் இக்காலத்தில் பெரிதாகக் கருக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு முன்மாதிரியான சீர்திருத்த, அரசியல் இயக்கங்கள் அப்பொழுது அங்கு தோன்றிய வண்ணமிருந்தன.

ஆங்கிலேயராட்சியும் அதன் பிரதிபலிப்புக்களும் தமிழகத்தின் பாரம்பரிய சமூக அமைப்பு, சிந்தனை, வாழ்க்கைமுறை என்பனவற்றில் புதிய மதிப்பீடுகளை உருவாக்கியிருந்தன. குறிப்பாக இக்காலத்தில் கிடைக்கப் பெற்ற ஆங்கிலக் கல்வியும் அதனுடையப் பெறப்பட்ட மேலைத்தேய அறிவும், அனுபவமும் தமிழகத்தில் நவீனத்துவ சிந்தனைகளின் வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டன. ஆங்கிலேய அரசு நிர்வாகத்தின் கீழ் புதிதாக உருவாக்கம் பெற்ற தபால் தந்தித் தொடர்புகளும் புகையிரப் பாதைகளும் நவீனத்துவ சிந்தனைகளின் வேகமான பரவுகைக்குப் பலமான ஊக்கத்தைத் தந்தன. இதன் விளைவாக நவீனத்துவ சிந்தனைகளை உள்வாங்கிய புதிய மத்தியதர வர்க்கம் ஒன்று தமிழகத்தில் அப்பொழுது மேற்கிளம்பத் தொடங்கியிருந்தது.

இப்புதிய சமூகத்தினர் நவீனத்துவ சிந்தனைகளை இரண்டு வழிகளில் பிரதிபலித்தனர். ஒருவகையினர் பழையையே, பாரம்பரியத்தை முற்றாகப் புறந்தள்ளி புதுமையை ஏற்க முனைந்தனர். மறுவகையினரோ இதற்கு மாறாகப் பழையையான போக்குகளில் தேவையற்றவற்றைக் களைந்து, தேவைப்படின் புதிய அனுகுழுமறைகளைச் சேர்த்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும் என்னும் மனப்போக்கினைக் கொண்டவர்களாக விளங்கினர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் எழுதிய படைப்பாளிகள் இவ்விரு நவீனத்துவ சிந்தனைப் போக்குகளில் ஏதாவது ஒன்றின் தாக்கத்துக்குட்பட்டிருந்தமையைக் காணமுடிகிறது.

3. மாதவையாவின் தளம்

மாதவையா நவீனத்துவத்தின் இரண்டாவது போக்கினைப் பிரதிபலிப்பவராகவே காணப்படுகின்றார். சமகால சமூகத்தில் காணப்பட்ட பாரம்பரிய சிந்தனைகள், வாழ்க்கை முறைகள், செயற்பாடுகள் என்பவற்றை முற்றாக ஏற்றுக்கொள்ளவோ முற்றாக அவற்றை மறுதலிக்கவோ அவர் முனையவில்லை. மாறாகப் பாரம்பரிய சமூக அமைப்பில் இன்றைய வாழ்க்கைமுறைக்கு ஒவ்வாத விடயங்களை விமர்சனத்துக்குட்படுத்தவே விழைகின்றார். இவ் விமர்சனப் பார்வை அவருக்கு ஆங்கில மொழி வழிப் பட்டதொன்று. ஆங்கில மொழி மூலம் மேலைத்தேய இலக்கியங்களைப் படித்த அருட்டுணர்வும், மேலைத்தேய ஆசிரியர்களிடம் நேரடியாகப் படித்த அனுபவமும், ஆங்கிலேய அதிகாரிகளின் கீழ் வேலைசெய்த அனுபவமும், கல்விச் சூழல், தொழிற்சாலை வழி அவர்

பெற்றிருந்த கிறிஸ்தவ மதஞ் சார்ந்த சிந்தனைகளும், பண்டைத் தமிழ்நூல் வாயிலாகப் பெற்றிருந்த நீதியறிவும் அவரது விமர்சனப் பார்வைக்குப் புதிய பரிமாணத்தைப் பெற்றுத் தந்துள்ளன. இதனால் சமகால சமூகத்தைக் கணிப்பிடத் தக்க வகையில் புறநிலையாக நின்று நோக்குபவராக மாதவையா செயற்பட்டிருக்கின்றார். இருக்கின்ற சமூக அமைப்பும் சிந்தனைகளும் தேவையற்றவை என அவர் கருதவில்லை. மாறாக அவை பேணப்படவேண்டும் என விரும்பும் அவர் அதில் மாற்றங்களும், புதிய சேர்க்கைகளும் அனுகுமுறைகளும் தேவை என வாதிடுகின்றார்.

இம்முயற்சி அவரைச் சீர்திருத்தம் பேசத் தூண்டுகின்றது. சமூகத்தில் உள்ள குறைபாடுகளும் பழைய அல்லது காலாவதியான மதிப்பீடுகளும் அகலுதற்குச் சீர்திருத்தம் ஒன்றே வழியென மாதவையா கூறுகின்றார். இதனால் தன்படைப்புக்களில் சீர்திருத்தம் பற்றிய நீண்டதொரு வியாக்கியானம் செய்கின்ற போதகராக அவரைப் பல இடங்களில் சந்திக்கின்றோம். பத்மாவதி சரித்திரத்திலும் பல இடங்களில் கதைப்போக்கை முறித்துக் கொண்டு சீர்திருத்தம் பேசும் சீர்திருத்தவாதியாக அவரைக் காணமுடிகிறது. இவ்வம்சம் சமகால எழுத்தாளர்களில் இருந்து அவரைத் தனிமைப்படுத்திச் சிந்திக்கச் தூண்டுவதாகும். சமகாலத்தில் இந்திய தேசத்தில் பரவலாக உதயமாகி செயற்பட்டு வந்ததும், மக்களதும் ஆங்கிலேய அதிகாரிகளதும் கவனத்திற்குள்ளானதுமான, பிரம்மோசமாசம் முதலான சீர்திருத்த இயக்கங்களின் தாக்கம் இவரில் படிந்திருக்க வாய்ப்புமள்ளது. பத்மாவதி சரித்திரத்தின் முகவுரையில் நாவலும் சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் ஒரு வடிவமே என மாதவையா குறிப்பிடுகின்றார்.

“மற்றெல்லா உயர்தர கிரந்தங்களையும் போலவே நாவல் என்னும் கிரந்தமும் படிப்பவர் மனதைக் கவர்ந்து மகிழ்வுட்டலை முதற் கருத்தாகவும் அத்துடன் நல்லறிவுட்டலை உட்கருத்தாகவும் கொண்டது.....”

(பத்மாவதி சரித்திரம், முகவரை: III)

ஆக நவீனத்துவ வழிவரும் சீர்திருத்தச் சிந்தனைகளில் ஊறி நின்று படைப்புக்களைத் தருபவராகவே ஒரு படைப்பாளியாகவே மாதவையாவை இனங்காண்கிறோம்.

4. நாவல் பற்றி மாதவையா

நாவல் வடிவம் பற்றித் தனது சமகால எழுத்தாளர்களோடு ஒப்பிடும் போது மாதவையா கணிசமான தெளிவுடையவராகக் காணப்படுகின்றார். ஆங்கில மொழி மூலமாக சமகால அல்லது அதற்கு முந்தைய மேலைத்தேய புனைக்கதை இலக்கியங்களைப் படித்ததன் விளைவே இது எனலாம். பத்மாவதி சரித்திரத்தின் முகவுரையிலே மேல்நாட்டு நாவல் இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றி பிரமிப்புடன் கூறும் ஆசிரியர் மேலும் நாவல் பற்றியும் அதன் மொழிநடை, பாத்திரவார்ப்பு, கதைப்பின்னல் என்பன பற்றித் தனக்கிருந்த அனுபவத் தெளிவையும் தருகின்றார்.

“நாவல் என்ற ஆங்கிலச் சொல்லும் நவீனம் என்ற வடமொழிப் பதமும் ஒரே தாதுவில் நின்றும் பிறந்து ஒரே பொருளைத் தரும் வார்த்தைகளாம். முதற்கண் புதுமையையே குறித்த ஆங்கிலச் சொல் வழக்க விசேஷத்தால் அசாதாரணத்தையும் வியப்பையும் குறித்து நிற்றலுமன்றி வியப்பைத் தரும் நூதனக் கட்டுரையாகும். ஒருவித கிரந்தத்துக்குக் காரணப் பெயராகவும் வழங்குகின்றது. இவ்வித கிரந்தங்களில் அசாதாரண அற்புத சம்பவங்களே மிகுந்துள்ளவற்றை ‘உரோமான்ஸ்’ என்றும் உலக வாழ்க்கையைக் கண்ணாடி போலப் பிரதிபலித்துப் பெரும்பாலும் அனுபவத்தோடொத்து நிகழும் கதைகளை ‘நாவல்’ என்றும் மேல் நாட்டார் கூறுவர்....”

(பத்மாவதி சரித்திரம், முகவுரை: I)

என மாதவையா தரும் நாவல் பற்றிய கருத்துரைகள் நுனித்து நோக்கப்படவேண்டியவை. ‘நாவல்களின் கற்ப யதார்த்தம்’, ‘அனுபவத் திரட்சிகளின் ஒழுங்கமைவே நாவல்’ எனப் பிற்கால நவீன இலக்கியப் படைப்பாளிகளும் விமர்சகர்களும் முன்வைத்த கருத்தாக்கங்கள் மாதவையாவின் மேற்கூறிய கூற்றுக்களில் ஓரளவு வெளிப்பட்டு நிற்பது நோக்குதற்குரியது.

எனினும், எவ்வளவுதான் மேலைத்தேய நாவல் வடிவம் பற்றி ஆரம்ப கால நாவலாசிரியர்கள் அறிந்திருந்தாலும் அவர்கள் பண்டு தொட்டுத் தமிழில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த காவியச் செல்வாக்கில் இருந்து முற்றிலும் விடுபடவில்லை என்பதை அவர்கள் தம் நாவல்களுக்கு

வைத்த பெயர்களாலும், கதைப்பின்னல்களாலும் பாத்திர வார்ப்பாலும் இடையிலே அவர்கள் கோடிட்டுச் செல்லும் புராண, இதிகாச, காவியக் கருத்துக்களாலும் புலனாகின்றது. ‘சரித்திரம்’ என்னும் சொல் ஈற்றைக் கொண்டு முடியும் இவ்வகை நாவல்களின் தலைப்புகள் கதை மாந்தரின் வாழ்வியல் நிகழ்வுகளை ஒருசேர, குறிப்பாகப் பிறப்பு முதல் இறப்புவரை பல்வேறு நிகழ்வுகளைப் புலப்படுத்திச் செல்கின்றன (முத்துலக்குமி. சு.ப.1999,73).

5. பத்மாவதி சரித்திரம் கதையும் கதைப்போக்கும்

பிராமண சமூகத்தை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்டுள்ள பத்மாவதி சரித்திரமும் ஏனைய ஆரம்பகால நாவல்களைப் போலவே தொடக்கம், வளர்ச்சி, சிக்கல் தீர்வு என்ற ஒழுங்கில் நகர்வதைக் காணலாம். சிறுகுளம் என்னும் பிராமணக் குடியிருப்பிலிருந்து தொடங்கும் இக்கதை திருநெல்வேலி அரியலூர் என்னும் இடங்களில் நிகழும் நிகழ்வுகளை உள்வாங்கிக் கொண்டு சென்னை நோக்கி நகர்கின்றது. இந்நாவலின் இரண்டாம் மூன்றாம் பாகங்களின் களம் முழுமையாகச் சென்னை தான்.

கதை சிறுகுளம் சீதாபதி ஜயர் குடும்பத்தையும், அரியலூர் சேவையர் குடும்பத்தையும் மையப்படுத்தி எழுதப்பட்டுள்ளது. இருவேறு பொருளாதார நிலையில் இயங்கும் இவ்விரு குடும்ப அங்கத்தவர்களின் செயற்பாடுகள், சிந்தனைகள், வாழ்வியல் இல்சியங்கள், முரண்பட்ட மனப்போக்குகள் என்பவற்றைப் பதிவு செய்யும் வகையில் கதையை நகர்த்துகிறார் மாதவையா. இதனுடைக் சமகாலப் பிராமண சமுதாயம் பற்றிய தனது விமர்சனக் கண்ணோட்டத்தையும் முன்வைக்கின்றார். பிராமண சமூகத்தைச் சேர்ந்தவரான மாதவையா தன் அநுபவ எல்லைக்குள் நின்று கொண்டு இக்கதையை மிகலாகவமாக நடத்திச் செல்வதைக் காணலாம். சிறுகுளமும், திருநெல்வேலி ஜில்லாவும் அவருக்குப் பழக்கமான பிரதேசங்களாதவின் பிரதேசப் பிரக்ஞஞ்சனை அவர் கதை நகர்வது நோக்குவதற்குரிய விடயமாகும்.

சிறுகுளம் சீதாபதி ஜயரின் சீர்கெட்ட போக்குகளாலும் அரியலூர் சேவையரின் வயதுக்கு மீறிய ஆசைகளாலும் சிதலமாகும் குடும்பக் கட்டுக் கோபபை அவர்களது வாரிக்கள் எங்ஙனம் சமாளித்துக் கொண்டு வளர்கிறார்கள் என்பதே கதையின் ஆரம்பப் பகுதி. இங்கு இருவேறு தலைமுறையினரின் முரண்பட்ட கருத்துக்களையும், சிந்தனைகளையும்,

வாழ் வியல் நோக்குகளையும் ஆசிரியர் துலாம் பரமாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். சீதாபதி ஜயரின் மகன் நாராயணனும் சேஷேஷியரின் மகன் கோபாலனும் இளந்தலைமுறையின் இலட்சிய புருஷர்களாக மாதவையாவால் படைத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளனர். குடும்பக் கஷ்டங்கள் குடும்பச் சீர்குலைவுகள் என்பவற்றுக்கு மத்தியில் ‘கல்வியே கருந்தனம்’ என இவர்கள் கற்கிறார்கள். நாராயணனுக்குத் தாய் சீதையம்மாளின் அரவணைப்பும் கோபாலனுக்குத் தமக்கை சாவித்திரியின் துணையும் எதிர்வரும் தடைகளை உடைத்துப் படிப்பில் முன்னேற வழிசமைக்கிறது. கோபாலனுக்கும், நாராயணனுக்கும் இடையில் உள்ள நெருக்கமான நட்பும் அன்னியோன்யமும் அவர்களின் முன்னேற்றத்துக்குப் பலமான துணையாக அமைவதைக் காணலாம்.

நாராயணனுக்கும், கோபாலனுக்கும் கிடைக்கும் மனைவியர் அவர்களது முன்னேற்றத்திலும் வாழ்க்கையிலும் எந்தளவு தூரம் பாதிப்பினை ஏற்படுத்துகின்றனர் என்பதே நாவலின் முதலாம் பாகத்தின் இறுதிப் பகுதியிலும், இரண்டாம், மூன்றாம் பகுதிகளில் அழுத்தப்படும் செய்தியாகும். இங்கு நாராயணனின் மனைவியாக அவனது அத்தை மகள் பத்மாவதியும், கோபாலனின் மனைவியாகக் கல்யாணியும் அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றனர். இன்றைய இலட்சியப் பெண்ணாகப் பத்மாவதியையும், நேற்றைய இலட்சியங்களுடன் இன்றைய துடிப்புள்ளவளாகச் சாவித்திரியையும், பழகும் புதுசுமற்ற, ஓர் இரண்டுங் கெட்டான் நிலையில் கல்யாணியையும் பழமையின் முழுச் சின்னமாக சீதையம்மாளையும் படைத்துக் காட்டும் மாதவையா இவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து வாழும் போது ஏற்படும் ஊடாட்டங்களையும், மன இழுப்புக்களையும், விகசங்களையும் மிக நூயமாகப் பின்னியுள்ளார். நாராயணன் கோபாலன் என்னும் இரு ஆண்களும் இவ் வேறுபட்ட போக்குக் கொண்ட பெண்கள் மத்தியில் எதிர்நோக்கும் சவால்களும் மாதவையாவால் அழகாகப் பதியப்பட்டுள்ளன. முரண்பாடுகளுக்கு மத்தியில் சுழுகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்த இவர்களது வாழ்க்கையில் சேஷேஷியரின் இரண்டாவது மகன் சங்கரன், இரண்டாவது மனைவி கமலாம்பாள், நாகமையரின் மனைவியும் சேஷேஷியங்காரின் வைப்பாட்டியுமான சாலா என்போர் குறிக்கிட்டபோது ஏற்பட்ட குழப்பங்களையும் கதைப்போக்கில் மாதவையா சுட்டிக் காட்டுகிறார். நாராயணனின் மனைவியின் மீதான சந்தேகமும், சேஷேஷியர், கோபாலன் இவர்களின் சபலமும் இன்பமான அவர்கள் வாழ்க்கையில் இழைத்துவிட்ட துன்பச் சரடுகளை படைப்பாளர் மிக விரிவாகப் பேசியுள்ளார். கோபாலனின் தமக்கை சாவித்திரிக்கும்

சுந்தரமையருக்கும் இடையில் நடந்த பொருந்தாத் திருமண அவலங்களும் பத்மாவதி சரித்திரத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

நாவலின் முன்றாம்பகுதியில் கோபாலனின் மனைவி கல்யாணியின் மரணம் பற்றியும் அதன்பின் கோபாலன் தோமஸ் ஜோன் ஜானகி என்னும் கிறிஸ்தவப் பெண்மீது கொண்ட காதல் பற்றியும், அவளைத் திருமணம் செய்ய விரும்பியபோது சமூகம், குடும்பம், என்னும் அலகுகளில் இருந்து அவனுக்கு எதிராக எழுந்த எதிர்ப்புக்களையும் மாதவையா குறிப்பிட்டுக் கதை சொல்கின்றார். இன்னும் கதாசிரியரின் இலட்சிய பாத்திரமான பத்மாவதியின் முற்போக்குச் சிந்தனைகளும், முற்போக்கு நடவடிக்கைகளும் பெருமித உணர்வுடன் கதையின் பல இடங்களிலும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. ஒட்டுமொத்தத்தில் நாராயணன், கோபாலன் இவர்களுடன் பத்மாவதியின் வரலாற்றை அவர்களின் குழந்தைப் பருவந்தொட்டுக் கூறுகின்ற அதேவேளை வாழ்க்கைப் போக்கில் அவர்கள் எதிர்நோக்கிய இனபங்கள், துன்பங்கள் சாவல்கள், முரண்பாடுகள் முதலானவற்றைப் பதிவு செய்வதே மாதவையாவின் நோக்கமாக அமைகின்றது.

6. பத்மாவதி சரித்திரம் - நாவல் நோக்கு

மாதவையா பத் மாவதி சரித் திரத் தை நடப் பியல் அனுகுமுறையினுடாக நடாத்திச் செல்கின்றார்.

‘உலக வாழ்க்கையைக் கண்ணாடிபோற் பிரதிபலித்துப் பெரும்பாலும் அனுபவத்தோடொத்தும் நிகழும் கதைகளே நாவல்’ (பத்மாவதி சரித்திரம், முகவுரை: I)

என முகவுரையில் அவர் குறிப்பிட்டிருப்பது நடப்பியல் பற்றி அவர் கொண்டிருந்த சிந்தனைத் தெளிவுக்கு மிகச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். அந்தவகையில் தனக்கு முன்னர் எழுந்த அதியற்புதப் பண்பு கொண்ட நாவல்களிலிருந்து வேறுபட்ட வகையில் பெரும்பாலும் சமூக வாழ்க்கையை ஒட்டியதாக நிஜவுலகில் நிகழும் பிரச்சினைகள், முரண்பாடுகள் அகமனப் போராட்டங்கள் என்பவற்றை முன்னிறுத்தி நாவலை அவர் எழுதியுள்ளார். மாதவையாவின் நாவலில் வருகின்ற பாத்திரங்கள் எல்லாமே மண்ணில் காலுான்றிய மனிதர்களாகவே படைக்கப்பட்டுள்ளனர். சாதாரண மனிதனுக்குரிய பலம் பலவீனம் என்பவற்றோடு அவர்கள் படைத்துக் காட்டப்படுகின்றனர். காவியங்களிலும் அதியற்புத மோகனப் பண்பு கொண்ட

நாவல்களிலும் உலாவும் பாத்திரங்களைப் போல வீர வழிபாட்டுடன் கூடிய பாத்திரங்களை இங்கு காணமுடியவில்லை. இந் நடப்பியல் சார்ந்து நாவலை நடாத்திச் செல்லும் பண்பு அவருக்கு ஆரம்ப எழுத்தாளர்கள் வரிசையில் தனிக்கவனிப்பைப் பெற்றுத்தந்துள்ளது.

சமூகம் இயல்பான முறையில் நாவலில் பதிவாகவேண்டும் என்று விரும்பிய மாதவையா தனது சமகால நடப்பியல் உலகு சார்ந்து முனைப்புறும் மூன்று முக்கியமான விடயங்களைத் தன் கதையில் வலியுறுத்துவது தெரிகின்றது.

1. நடப்பியல் உலகில் காணப்படும் சீர்கேடுகளைச் சுட்டிக்காட்டிச் சீர்திருத்த நோக்கினடிப்படையில் நல்லறிவுட்ட முனைவதும்.
2. இச்சமகால உலகில் பெண்கள் அனுபவித்த கொடுமைகளையும் அடக்குமுறைகளையும் சுட்டிக்காட்டி அவை நீங்கப் பெண்களுக்குக் கல்வியறிவு வேண்டும் என வலியுறுத்துவதும்.
3. வழிவழி வந்த தமிழ்ப் பண்பாட்டம்சங்கள் பாதுகாக்கப் படவேண்டும் என்ற மனப்போக்கினை முன்னிறுத்துவதுமே அம் மூன்று நோக்கங்களாகும்.

சமகால சமூகத்தில் அதிலுங் குறிப்பாகப் பிராண சமுதாயத்தில் காணப்பட்ட சீர்குலைவுகளையே மாதவையா பத்மாவதி சரித்திரத்துக்கூடாக கொண்டு வருகின்றார். தான் பிறந்து, வளர்ந்து, வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற சமுதாயம் சார்ந்து தான் பெற்றிருந்த அனுபவங்களையே இக்கதையில் பதிவு செய்திருக்கின்றார் என்ற வகையில் அவரது நாவல் இலக்கிய ரீதியான தனிக்கவனத்தைப் பெறுகின்றது. சொந்த அனுபவப்பதிவு என்பது நாவலின் நம்பகத்தன்மையையும், நடப்பியலையும் அதியற்புத மோகனப் பண்பிலிருந்து விடுபடும் திறனையும் வழங்கியிருத்தலைக் காணலாம்.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சிச் சூழலும், அதன் பிரதிபலிப்புக்களும் முதலில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது பிராமண சமுதாயத்திலேயே. அதிலும் ஆங்கிலங்கற்ற பிராமணர்கள் இச் சூழலில் தம்மை ‘மேல் மத்தியதர்’ வர்க்கத்தினராக உயர்த்திக் கொண்டனர். நவீனத்துவத்தின் தாக்கம் இவர்களையே முதலில் பாதிக் கத் தொடங் கியிருந் தது. இருக் கின்ற சமூகத் தைச் கேள்விக்குள்ளாக்கும் பண்பு இவர்களிடம் இயல்பாகவே ஏற்படத் தொடங்கியிருந்தது. மாதவையா இப்படிப்பட்ட சமூகப் பின்புலத்தில் நின்றே சமுதாயத்தை நோக்குகின்றார். இந்நோக்கில் சமூகத்தில் காணப்பட்ட பல குறைபாடுகள் அவருக்குத் துலாம்பரமாகத் தெரியத்தொடங்குகின்றன.

அவற்றை ஆர்வமுடன் பதிவு செய்து அக்குறைபாடுகள் நீங்க நாவலினூடாக நல்லறிவுட்ட முயல்கின்றார். இதனால் பல இடங்களில் கதைப்போக்கை முறித்துக் கொண்டு அவர் உபதேசம் செய்யத் தொடங்கிவிடுகின்றார். இவ்வுபதேசம் இரண்டு மூன்று பக்கங்களுக்கும் தொடர்ந்து கொண்டு செல்வதைக் காணலாம். முதற்பாகம் மூன்றாவது அதிகாரத்தில் நான்கு பக்கங்களில் உபாத்தியாயர் தொழிலைப் பற்றிப் பிரசங்கம் செய்கிறார் மாதவையா. இருபத்தெட்டாவது அதிகாரத்தில் வைத்தியத் தொழிலின் மேன்மை, நேர்மை என்பன பற்றிப் பேசுகின்றார். பெண்கல்வி பற்றி நாவல் முழுமையும் அவர் பிரச்சாரம் இழையோடுவதைக் காணலாம்.

சாதிரீதியாக மக்கள் புறக்கணிக்கப்படுவதும் வர்க்க ரீதியாக அவர்கள் ஒடுக்கப்படுவதும், வழக்குகளில் வீணே ஈடுபட்டுச் சொத்துக்களை இழப்பதும், தரகர்களை நம்பி ஏமாறுவதும், வெறும் அர்த்தமற்ற முடநம்பிக்கைகளில் தொற்றிக் கொண்டிருப்பதும், சடங்காசாரங்களை பிரக்ஞை பூர்வமாக அன்றி ஒப்புக்காகச் செய்வதும், படாடோபமான வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு அதன்பின்னணியில் பொருள் நட்டத்திற்குள்ளாகிக் கலங்குவதும், பரத்தையரை நாடிச் சென்று கெட்டொழிவதும் பிறவும் நல்ல சமுதாய வளர்ச்சிக்குத் தடைகற்கள் என வாதிடுகிறார் மாதவையா. இதனால் நாவலில் மேற்கூறப்பட்ட சமுதாயக் குறைபாடுகளை அவர் கேலியும், கிண்டலும், எள்ளலும் கலந்த தொனியில் கண்டிப்பதைக் காணலாம். இவ்விடங்களில் மாதவையாவின் நகைச்சுவைத்திறன் மேலோங்கிக் காணப்படுகின்றது.

சமுகத்தில் பெண்கள் எதிர்நோக்கும் பல்வேறு சவால்கள், ஒடுக்குமுறைகள் மன உலைச்சல்கள் என்பன பற்றியே மாதவையா அதிகம் எடுத்து ஆராய்கின்றார். இப்போக்கு சமகால நாவலாசிரியர்களிடம் காணப்பட்ட பொதுப்பண்பு என்பது நோக்கத்தக்கதாகும். அந்தவகையில் பாலியல் விவாகம் பற்றியும் அதன் பிரதிபலிப்பு குடும்பம், சமுகம் என்னும் அலகுகளில் எற்படுத்திய பாதிப்புக்களையும் அவர்மிக விரிவாகவே அலகுகளின்றார். திருமணம் செய்தற்குரிய மனப்பக்குவமோ, உடற்பக்குவமோ, இல்லாத நிலையில் நிகழ்த்தப்படும் பாலியல் விவாகம் பற்றிய கேலியும், கிண்டல் நிறைந்த கண்டிப்பும், வைத்திய ரீதியாக மக்களுக்கிருந்த முடநம்பிக்கையும் பத்மாவதிக்கும் கிருஷ்ணருக்கும் நடக்கவிருந்த கல்யாணத்தை விபரிக்கும் பகுதியில் மாதவையாவால் சுட்டிக் காட்டப்படுகின்றன. பாலியல் விவாகத்தில் இணையும் ஆண் பெண்

இருபாலாருள் பெண் இறந்தால், ஆண் மறுமணம் செய்யும் உரிமை வழங்கப்பட்டிருப்பதும். ஆண் இறந்தால் பெண் விதவைக் கோலஞ் செய்து சமூகத்தில் இருந்து ஒதுக்கப்படுவதும் ஓர் வஞ்சகம் என வாதித்திருக்கின்றார் மாதவையா. பெண்கள் விதவைக்கோலஞ் செய்வதைச் சடங்காக நிகழ்த்தும் போக்கை அவர் கடுமையாகச் சாடுவதைக் காணலாம். சாவித்திரிக்கு அவள் கணவன் இறந்ததும் செய்த விதவைக் கோலம் பற்றியும் அதனால் அவளும், அவளுக்கு மிக நெருக்கமானவர்களும் அடைந்த மன வேதனைகளும் பத்மாவதி சரித்திரத்தில் மிகத் தெளிவாகச் சுட்டிக் காட்டப்படுள்ளன. இன்னும் பாலியல் விவாகம் பெண்கள் இளமையில் கருவறுவதற்கும் அதனால் இறப்புக்கள் சம்பவிப்பதற்கும் காரணமாக அமையலாம் என்னும் கருத்தையும் மறைமுகமாக மாதவையா அழுத்தம் பெற வைப்பதைக் காணமுடிகின்றது. மனைவியர் இறந்தவுடன் மறுமணம் செய்யத் தயாராகும் ஆண்கள் தமது வயது பற்றியோ மனம் செய்யும் பெண்ணின் மன உணர்வுகள் பற்றியோ சிந்தித்துப் பார்க்காத போக்கை சேவையீர் என்னும் பாத்திரத்தின் மூலம் வாசகர் முன்னிறுத்துகிறார் மாதவையா. மூன்று குழந்தைகளுக்கு ஏலவே தந்தையாகிய சேவையீர் தனது இளமையின் அந்திக்காலத்தில் மறுமணம் செய்யப் பெண்டேடுவதும் தனது பணச் செல்வாக்கையும் பெண்வீட்டாரின் ஏழ்மையையும் பயன்படுத்திப் பெண் பெற் றுக் கொள் வதும் பத் மாவதி சரித் திரத் தில் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன. இங்ஙனம் பெண்களை வளைத்துப்பிடித்துக் கொள்வதில் தரகர்களின் பங்களிப்புக் குறித்தும் அவர்களது ஏமாற்றுத் தந்திரங்கள் குறித்தும் மாதவையா சுட்டிக்காட்டத்தவறவில்லை. வயது முதிர்ந்தவருக்கு இளம் பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொடுக்கும் இவ்வாறான பெருந்தினை மனத்துக்கு எதிரான கருத்துக்கள் சமகால எழுத்தாளர்களாலும் பின்வந்த படைப்பாளிகளாலும் முனைப்புடன் எடுத்துக்காட்டப்பட்ட விடயங்கள் என்பதை மனங்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

பெண்களைப் பற்றிச் சமகால சமூகத்தில் காணப்பட்ட இழிவான சிந்தனைகளையும் மாதவையா சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை பெண்கள் சபலபுத்திக் காரர்கள், காமக் கணைகள், சரீர் சுகத் துக் காக ஆவல்படுபவர்கள், அதற்காக ஆண்களை வளைத்துப் போடுபவர்கள் முதலான ஆணாதிக்க சிந்தனைகள் சமூகத்தில் புரையோடியிருந்தமை பற்றிப் பத்மாவதி சரித்தின் பல இடங்களில் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. குறிப்பாக வீட்டை விட்டு ஓடி நாடகக் கம்பனியில் உழைத்துவிட்டு நீண்ட காலத்தின் பின் சகோதரர்களை சந்திக்கும் சங்கரன் செய்யும் குட்டிப்பிரசங்கத்தில் இவ்வாறான அவதாறு நிறைந்த விடயங்கள் அடங்கியிருந்தலைக்

காணலாம். நாகமையர் சாவித்திரிக்குப் பாலியல் சுகம் வேண்டி கடிதம் எழுதுவதும், சங்கரன் எழுதிய கடிதம் கண்டு நாராயணன் பத்மாவதி மேல் சந்தேகங் கொள்வதற்கும் பெண்கள் பற்றி அவர்கள் கொண்டிருந்த கற்பிதங்களே காரணம் எனலாம். பெண்களின் மன உலைச்சலுக்கும், உள்ளிதியாக அவர்கள் அனுபவிக்கும் நெருக்குவாரங்களுக்கும் இவ்வாறான ஆணாதிக்க அவதூறுகள் எந்தளவு தூரம் காரணமாகின்றன என்பதை மாதவையா மிகத்திறம்பட எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். சாலா போன்ற ஒருசில பெண்கள் மேல் உள்ள மதிப்பீட்டை வைத்துக்கொண்டு எல்லாப் பெண்களையும் எடைபோட்டுவிடக் கூடாது என்பது அவர் கருத்து.

ஆண்களால், பெண்கள் உடல்ரீதியாகவும் உள் ரீதியாகவும் அடையும் துயரங்களையும் மாதவையா ஆங்காங்கே சுட்டிக்காட்டுகின்றார். கணவன், குடும்பம் பிற அங்கத்தவர் அயலவர் சமூகம் என்ற ரீதியாக ஏற்படும் ஆணாதிக்க அருப அதிர்வுகள் பெண்கள் மீதான வன்முறைகளைச் கட்டவிழ்த்து விடுவதை பத்மாவதி சரித்திரம் சுட்டிக்காட்டுகிறது. சாவித்திரிக்கும் சுந்தரமையருக்கும் நிகழ்ந்த குடும்ப வாழ்க்கையின் பல கட்டங்களில் சாவித்திரிக்கு உடல்ரீதியான வன்முறைகளே பரிசாகக் கிடைத்தன என்கிறார் மாதவையா. நாகமையரின் சாவித்திரி மீதான காழுகப்பார்வை, நாராயணனுக்கு சாவித்திரியின் அழுகுமேல் ஏற்பட்ட கிறுக்கம், சங்கரன் பத்மாவதி மேல் கொண்ட காம உணர்வுகள் எல்லாமே பெண்கள் மீதான ஒருவித வன்முறைகளே என்கிறார் மாதவையா.

இவ் வாறான பெண் களுக்கு எதிரான வன் முறைகள் அகலவேண்டுமானால் அதற்கு வழி என்ன என்பது பற்றியும் மாதவையா சிந்தித்திருக்கிறார். சீர்திருத்தத் தளத்தில் நின்று இப்பிரச்சினைகளைச் சீராக்கிய அவர் இதற்கு ஒரே வழி பெண்கல்வியே என்கின்றார். பெண்கள் நன்கு கற்று தம்மைச் சூழ இருக்கின்ற பிரச்சினைகளையும் முரண்பட்ட கருத்துக்களையும் பற்றிய தெளிவைக் கண்டு கொள்ளும் பட்சத்தில் அவற்றில் நின்றும் சாதுரியமாகத் தப்பித்துக் கொள்ளும் ஆற்றல் அவர்களுக்குக் கிடைத்துவிடும் என்கிறார். கற்ற கல்விப்பயன் ஆண்களுக்குச் சமானமான சிந்தனைத் திறனைப் பெறுவதேயாகும். அதன் மூலம் குடும்ப அமைப்பைச் சிதைக்காத வகையில் தாம் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள், முரண்பாடுகள், வன்முறைகள் என்பனவற்றுக்குத் தீர்வு காண்பது அவசியம் என்கிறார். ஆண்களுக்குத் தங்கள் உணர்வுகளையும், தேவைகளையும் எதிர்பார்ப்புக்களையும் துணிவாக எடுத்துரைப்பதற்கம் தம்மீது ஏற்படும் அபவாதங்களை ஏற்றவகையில் சமாளிப்பதற்கும் பெண்கள்

கல்வி பெறவேண்டும் எனக் கூறும் மாதவையா அதற்கு இலக்கணமாகப் பத்மாவதி பாத்திரத்தைப் காட்டுகிறார். நாராயணனின் உதவியுடன் படிக்கும் பத்மாவதி ஆழந்த சிந்தனையும், தெளிந்த பார்வயையும் கொண்டவளாக விளங்குகிறாள். கணவனின் மனதையறிந்து செயற்படும் அவள் குடும்பப் பாரத்தை தானும் தாங்கிக்கொண்டு அவனுக்கு ஒய்வையும் தருகிறாள். தேவைப்படும் பட்சத்தில் கணவனுக்கு ஆலோசனையைம் வழங்குகிறாள். இடையில் சங்கரனால் ஏற்பட்ட சந்தேகப் பொறியைத் தவிர பத்மாவதி நாராயணன் குடும்பம் சீராக நடைபெற பத்மாவதி பெற்றிருந்த கல்வியும் அதன் மூலம் கிடைத்த நல்லொழுக்க நற்பண்புகளும் ஒரு காரணம் எனலாம். கல்வியறிவை நாராயணனின் தூண்டுதலாலும் கோபாலனின் உதவியாலும் பெறும் சாவித்திரியும் ஒரு முற்போக்கான பாத்திரமாகவே திகழ்வதைக் காணமுடிகிறது.

வழிவந்த தமிழ்ப் பண்பாட்டுணர்வு மழுங்கடிக்கப்படலாகாது என்ற மனப்போக்குடன் மாதவையா பல கருத்துக்களை நாவலில் முன் வைப்பதைக் காணலாம். அந்நியராட்சிச் சூழலும், ஆங்கிலக் கல்வியும், மேலைத்தேய கற்கை நெறிகளினுடோகப் பெற்பட்ட அந்நியப் பண்பாட்டின் தாக்கமும், நகரமயமாக்கமும், கிறிஸ்தவ மதப் பரம்பலும், தமிழர் பண்பாட்டைப் பல கட்டங்களிலும் பாதித்துக் கொண்டிருந்தன. இச் சூழலில் தமிழர்களுள் ஒரு குறிப்பிட்ட சாரார் விதேசப் பண்பாடே மிகச் சிறந்தது எனக் கருதி கண்மூடித்தனமாக அதனைப் பின்பற்றுகின்றவர்களாக இருந்தனர். சுதேசப் பண்பாடு பற்றிய தவறான கற்பிதங்களைக் கொண்டவர்களாக அவர்கள் இருந்ததோடமையாது அதனைப் பரப்புகின்றவர்களாகவும் விளங்கினர். இச் சூழலில் ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் பண்பாட்டுப் பாதுகாப்பு நோக்குடன் படைப்பாளிகள் பலர் செயற்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஈற்றில் முனைப்புற்ற இப்பண்பாட்டுப் பாதுகாப்புப் பிரக்ஞை இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் அதேவேகத்துடன் தொடர்ந்ததைக் காணமுடிகின்றது. நாவல்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகள் என அனைத்திலக் கிய வடிவங்களிலும் இவ்விடயம் முக்கியத்துவப்படுத்தப்பட்டும், வேறு கருத்தியல்களுடன் இணைத்தும் பேசப்பட்டு வந்ததைக் காணலாம்.

மாதவையாவும் இப்போக்குக்கு உட்பட்டவராகவே விளங்குகிறார். நாவலின் பல இடங்களில் பண்பாட்டு பாதுகாப்புப் பற்றிப் பேசுமவர் பண்பாட்டுப் பாதுகாப்பில் நவீனத்துவத்தின் ஏற்புமுறைகளையும் சுட்டிக் காட்டத் தவறவில்லை. சமூகவளர்ச்சியில் காலாவதியான

பண்பாட்டம் சங்களைக் கைவிடுவதும் தேவையான புதிய நெறிகளைப் பண்பாட்டுடன் இணைத்துக் கொள்வதும் தவறில்லை எனவும் அவர் வாதிடுவதைக் காணலாம். குறிப்பாக ஆங்கிலேய அரசாங்க காலத்தில் ஏற்பட்டு வந்த நகரமயமாக்க சூழல் மக்களை நகரத்தினை நோக்கி கல்வி, தொழில் வாய்ப்புகளுக்காக நகர வைத்ததை எடுத்துக்காட்டும் அவர் நகரமயமாக்க சூழலில் கிராமிய மட்டத்துக்குள் பேணப்பட்டு வந்த சில பண்பாட்டடிப்படையிலான சிந்தனைகள் தகர்வதை மிகச் சிறப்பாக சுட்டிச் செல்வதைக் காணலாம். கல்வி தொழில் வாய்ப்புக்காக சென்னையிலிருந்து நகரும் நாராயணன், கோபாலன் குடும்பங்களின் நடை உடை பாவனைகளும் கிராமியப் பண்பாட்டிலிருந்து எங்ஙனம் வேறுபடுகிறது என்பதை பத்மாவதி சரித்திரம் சுட்டுகிறது. அவர்களது புதிய வாழ்க்கைமுறைகளைக் கண்டு ஜயாவையருக்கும் அவர் மனைவிக்கும் ஏற்படும் மனக் கசப்பும், விரக்தியும் பழைய தலைமுறை புதிய பண்பாட்டு மாற்றங்களை எங்ஙனம் நோக்க முற்பட்டது என்பதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

ஆங்கில மொழி வழிக்கல்வியும் மேலைத்தேய கல்விமுறைகளும் செல்வாக்கிலிருந்தாலும், தமிழ்மொழியை - தாய்மொழியைப் பேணிப் பாதுகாக்க வேண்டும், அதனைச் சரிவரக் கற்கவேண்டும் என மாதவையா வாதிடுகின்றார். பத்மாவதி சரித்திரத்தில் பல இடங்களிலும் தொட்டுக் காட்டப்படும் காவியப் பாடல்கள் தனிப்பாடல்கள் முதலானவை மாதவையாவின் தமிழ் மொழிப்பற்றையே எமக்குணர்த்துகின்றன. நாராயணன், கோபாலன் இருவரும் ஆங்கில மொழி வழிப் படித்தாலும் அவர்கள் தமிழைப் படிக்கக் காட்டிய அக்கறையை மாதவையா புகழ்ந்து பேசுகிறார். பத்மாவதியும், சாவித் திரியும் தமிழையும் தமிழ் இலக்கியங்களையும், படிப்பதில் காட்டும் அக்கறையையும் படித்தவற்றை மீளா நினைவறுத்திப் பார்ப்பதில் கொள்ளும் இன்பத்தையும் நாவலில் அவர் விலாவாரியாக விபரிக்கின்றார். இதனால் மாதவையாவின் தமிழ்மொழிமேலான பற்றும் தமிழ்மொழியைப் பாதுகாப்பதில் காட்டிய அக்கறையும் புலனாகின்றன. இசைத்தமிழ் பற்றிய மாதவையாவின் மனப் பதிவும் பத்மாவதி சரித்திரத்தில் பல இடங்களில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இந்நாவலில் வரும் பாத்திரங்கள் சங்கீத ஞானமுடையவர்களாக சங்கீதத்தை ரசிப் பவர்களாகவே படைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

7. பத்மாவதி சரித்திரம் - கலைத்துவ நோக்கு

மாதவையா இந்நாவலில் பிரமாதமான சிக்கல்கள் எதனையும் உண்டாக்கி அவிழ்த்து விடவில்லை. கூடிய வகையில் நேரான ஒரு கதையையே கோவையாகத் தொடுத்துச் சொல்கிறார். சிறுகுளத்தில் தொடங்கும் கதை திருநெல்வேலிக்கு நகர்ந்து, பின்னர் அங்கிருந்து சென்னை நோக்கிச் செல்கிறது. நாராயணன் கோபாலன் என்னும் இரு பாத்திரங்களை அறிமுகம் செய்யும் ஆசிரியர் இருவரின் குடும்பப் பின்னணிகளை விபரித்துவிட்டு பின்னர் அவ்விருவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூறுவது போல் கதையை நகர்த்துகிறார். இவ்விரு கதாபாத்திரங்களும் சமூகத்தில் எதிர்நோக்கிய இன்பங்கள் துண்பங்கள், முரண்பாடுகள், பிரிவுகள், சவால்கள், பிரச்சினைகள், மனப்போராட்டங்கள், என்பவை இங்கு கதையாக பின்னப்பட்டுள்ளன. ஆக இரு நன்பர்களின் வாழ்வியல் போக்கினுடாக சமூக வாழ்வியல் பற்றிய ஒரு புதிய பார்வை ஒன்றை மாதவையா தர முற்பட்டுள்ளமையக் காணலாம்.

இப்புதிய பார்வை சீர்த்திருத்தக் கருத்துக்களால் புடம் போடப்பட்டது. சமூக வாழ்வில் ஏற்றங்களும் இறக்கங்களும் இன்பங்களும் துண்பங்களும் முரண்பாடுகளும் இயற்கையானவை. அவற்றை எதிர்கொண்டு வாழ்க்கையை நல்ல வழியில் ஒழுங்கு படுத்துவதே ஒருவனின் வாழ்வியல் வெற்றிக்கு வழிவகுக்கும் என்கிறார் மாதவையா. சீர்த்திருத்தக் கருத்துக்களை எவன் உள்ளங்கிக் கொண்டு நல்லவழியில் வாழ்க்கையை நடாத்தமுற்படுகிறானோ அவனே முடிவில் நன்மை பெறுகின்றான் என மாதயை பல இடங்களில் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

சமூகத்தில் எதிர்நோக்கும் முரண்பாடுகள் சிக்கல்கள் இத்யாதியவற்றுக்கு சீர்த்திருத்தம் ஒன்றே வழி என வாதிடும் மாதவையா அம்முரண்பாடுகள் சிக்கல்களின் மூலங்களை தேட முனையவில்லை. நடப்பியல் பாணியில் கதையை நகர்த்திச் செல்லும் அவருக்கு அத்தேவையும் இருக்கவில்லை எனலாம். ஆக சீர்த்திருத்தத்தால் சமூகத்தை நன்னெறிப்படுத்தி வாழவைக்க முடியும் என்ற அசையா நம்பிக்கை கொண்டவராகவே அவர் காணப்படுகின்றார். சீர்த்திருத்தத்தால் பெற்றுக் தரப்படும் மனித விடுதலை எவ்வாறானது? அது நிரந்தரமானதா? தற்காலிகமானதா? என்பது பற்றியெல்லாம் மாதவையா ஆழமாகச் சிந்திக்கவில்லை. சிந்திப்பதற்கு சமகாலத்தில் வாய்ப்பான தத்துவ சிந்தனைகள் எதுவும் தமிழகத்தில் வளரவும் இல்லை. சீர்த்திருத்தக்

கருத்துக்கள் கோலோச்சிய அக்காலத்தில் தன்னையும் ஒரு சீர்திருத்தவாதியாக இனங்காட்டிக் கொள்வதிலேயே மாதவையா பெருமைப்பட்டுக்கொண்டார். தனது நிலைப்பாட்டின் பலம் பலவீனம் பற்றி அவருக்கே தெரியாமல் இருந்தது. எனினும் முற்போக்கான கருத்துக்களை அவர் சமகால சமுதாயத்தின் அதிகார சக்திகளுக்கு எதிராக முன்வைத்தமை பாராட்டப்படக்கூடியதொன்றே.

நாவல் மொழி பற்றிய தெளிவு மாதவையாவுக்கு இருந்திருப்பதை பத்மாவதி சரித்திரத்துக்கு அவர் அளித்த முகவுரையினாடாக அறிந்து கொள்ளமுடியும். ஆனால் அவ்வாறானதொரு மொழிநடையை அவர் பத்மாவதி சரித்திரத்தில் கையாளவில்லை. அதற்குரிய காரணங்களையும் அதே முன்னுரையில் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றார்.

“‘தமிழ்ப் பாகைக்கு ‘நாவல்’ முற்றும் நாவலாதலால் (புதிதாதலால்) ஒரு விஷயம் கூறத்தக்கது. கிரந்தத்தின் இடையிடையே கீழ்த்தரப் பாத்திரங்கள் பேசநேரும் பொழுது, இலக்கண வழுச் செறிந்த அவர் வாய்மொழிகளை அவ்வண்ணமே எழுதுவது வழக்கமாயினும் கிரந்த கர்த்தா நேரில் கூறும் வரலாறுகள் வழுவின்றியிருத்தல் வேண்டும் கல்வித் தேர்ச்சியில்லாரும் யயன்பெறும்படி எழுதப்படும் கிரந்தமாதலின் எவ்வளவு லேசான, நடையில் எழுதப்பட்டிரும் நலமே. ஆயின் எளிதிற் பொருள் தெளிதல் கருதி இலக்கண வழுக்களோடு எழுதப்படின், படிப்பவருள் இலக்கணம் யயின்றார் வெறுப்பையும் அப்பயிற்சியில்லார் அவர்களுள் முக்கியமாய் இவ்விதக் கதைகளைப் பெரும்பாலும் வாசிப்போராகிய இலக்கணமறியாப் பெண்பாலார்” வழுக்களை அறிய மாட்டாராய் மயக்கத்தை அடைவராதலின் நன்னடையில் எழுதுவதே தகுதியாம்.

(பத்மாவதி சரித்திரம், முகவுரை: III)

இதனால் பத்மாவதி சரித்திரத்தின் மொழிநடை எழுத்து நடையாகவே முழுமையும் அமைந்துள்ளது பேச்சு வழக்கையோ பேச்சு வழக்கின் செல்வாக்கையோ அதில் எங்ஙனும் காணமுடியவில்லை. மொழிநடையில் அடிக்கடி வரும் பழமொழிகளும் மரபுத் தொடர்களும், காவிய, இதிகாச, புராண எடுத்துக்காட்டுகளும் செந்தமிழ் மொழிப்பானி ஒன்றினையே எமக்கு அறிமுகஞ் செய்கின்றன. கதாசிரியர் பயன்படுத்தும் நீண்ட வசனங் களின் இயல் பான மொழி நகர்ச் சிக் குத் தடையாகவுள்ளதையும் சுட்டிக்காட்டியாக வேண்டும். பல கட்டங்களில்

கதாசிரியர் தனது கதைப்போக்கிற்கு ஏற்ப மொழியை வலுக்கட்டாயமாகத் திசைதிருப்புவதையும் காணலாம். பண்டைய காலிய மொழிநடையின் தாக்கம் இம்மொழிநடையில் பழந்தே காணப்படுகின்றது. எனினும் பிற்கால நாவல் மொழிநடையின் முக்கியமான ஊற்றுக்களையும் அதில் அவதானிக்க முடிகின்றது. சுருங்கக் கூறின் காலிய மொழிக்கும் பிற் காலத்தில் வளர்ந்த பேச்சுவழக் கோடு ஒட்டிய மொழிநடைக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு மொழிவழக்கையே பத்மாவதி சரித்திரத்தில் காணலாம். ஏறத்தாழ இம் மொழி நடை சமகாலத்து இசைநாடகங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த ஒரு மொழி நடையையே ஞாபகப்படுத்துகின்றது.

“அவர் வசனத்தில் ஓவ்வொரு பதமும் அதன் சொற்பயனையும் பொருத்தத்தையும் உத்தேசித்து உபயோகித்திருப்பதும், எனிதில் அனைவரும் புரிந்து கொள்ளும்படி இன்றும் நாளையும் தற்கால நடையாக அது இருப்பதும் பாராட்டத்தக்கவை”

(பத்மாவதி சரித்திரம், ஆசிரியர் சரிதை: VIII)

நாவலின் பாத் திர வார்ப் பில் மாதவையா கவனம் செலுத்தியிருக்கின்றார். பத்மாவதி சரித்திரத்தில் அவர் அறிமுகம் செய்யும் பாத்திரங்கள் யாவுமே மன்னில் காலூன்றிய மனிதர்களாகவேயுள்ளனர். தமது செயற்பாடுகளாலும் நீண்ட உரையாடல்களாலும் தமது உணர்வுகளை அவர்கள் வெளிப்படுத்துவது தெரிகின்றது. உரையாடல்கள் பல இடங்களில் கதாசிரியன் வாக்கு மூலங்களாக நீள்கின்றன. மாதவையா ஓவ்வொரு பாத்திரங்களின் அறிமுகத்தின்போதும் அப்பாத்திரம் சம்பந்தமாக வாசகர்க்கு மனப்பதிவை ஏற்படுத்தும் வகையில் நீண்ட விபரிப்பைத் தருவதைக் காணலாம். இவ்விபரிப்புக்கள் நாவலில் அறிமுகமாகும் மற்றொரு பாத்திரத்தின் எண்ண விகசிப்பாகவே பெரும்பாலும் தரப்படுவது கவனிக்கத்தக்கதாகும். குறிப்பாக அகமனப் போராட்டங்களை பாலுறவு சார்ந்த விடயங்களை அது சார்ந்த பாத்திரங்களின் மனவோட்டங்களை விபரிப்பதில் அவர்காட்டும் நிதானமும், நயத்தக்க நாகரிகமும் விதந்து பாராட்டத்தக்கவையாக உள்ளன.

பாத்திரங்களைச் சோர்வில்லாமல் இயல்பான முறையில் நகர்த்துவதிலும் கதை முழுமையும் அவர்களை இயங்க வைத்திருப்பதும் மாதவையாவின் திறமையாகும். அதற்கேற்ற வகையில் சொற்பமான பாத்திரங்களையே அறிமுகங்கு செய்கின்றார். பாத்திரங்களைத் தனது மனப்போக்குக்கு ஏற்ப அவர் அங்கும் இங்கும் அசைக்கவில்லை. அவற்றை

அவர்களது இயல்புக்கு ஏற்றபடி - அதாவது குறிப்பிட்ட பாத்திரத்தின் பலம் பலவீனம் முழுவதும் தோன்ற, நடப்பியல் உத்திமுறைக்கு விலகாத வகையிலும் சலிப்பேற்படுத்தாத வகையிலும் மாதவையா விபரிக்கின்றார். ஆண், பெண், குழந்தை, முதியோர் என அறிமுகமாகும் ஒவ்வொரு பாத்திரங்களும் அவர்களின் இயல்புகளுக்கு அமைவாகவே கதையில் இயங்குகின்றனர். தம் இயல்பை மீறி தமது வயதுக்கும் அனுபவத்துக்கும் பாலுக்கும் மிஞ்சிய தன்மையில் மாதவையா அவர்களை இயக்கவில்லை. குறிப்பாகப் பெண்பாத்திரங்களை இயக்குகையில் ஓரளவுக்கு அவர்களது மன உணர்வுகளை இரண்டாம் மூன்றாம் நிலைகளில் நின்று நோக்கித்தருவது பாத்திரவார்ப்பில் அவர் காட்டிய அக்கறையையே எமக்குணர்த்துகிறது. சில இடங்களில் கதாசிரியர் தானே அப்பாத்திரமாக மாறி உபதேசம் செய்கிறார். இல்லையேல் தானே தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு உபதேசிக்கத் தொடங்கி விடுகிறார். க.நா.சு குறிப்பிடுவது போல

“கதாபாத்திரங்கள் மூலமாக மட்டும் உபதேசம் செய்து திருப்தியடைந்த வேதநாயகம்பிள்ளை மாதிரி இருந்துவிடாமல் கதாசிரியர் வாயிலாகவும் பல விடயங்களை எடுத்து ஒதுக்கிறார் மாதவையா”

(க.நா.ச, 1951, 61)

இம்முயற்சி பல வேளைகளில் துருத்திக்கொண்டு நின்று கதையோட்டத்தைக் தடைசெய்வதையும் காணலாம். குறிப்பிட்ட பாத்திரம் ஒன்றின் செயற்பாடுகள் பற்றிய தனது அபிப்பிராயத்தைக் கூற சமூகத்தையும் ஒரு பாத்திரமாக்கி விடுகிறார் மாதவையா. பொதுவாகப் பாத்திரங்களின் பலவீனங்களை அது சம்பந்தமான அபிப்பிராயங்களையுமே அவர் சமூகத்தின் மேல் ஏற்றி அவர் கூற்றாக கூறிவிடுவதுண்டு. இவ் உத்தி சமகால நாவலாசிரியர்களிடமும் காணப்படுகின்ற மைசுட்டிக்காட்டத்தக்கதாகும். இதனை ‘வம்பர் மகாசபை’ என்கிறார் இராஜமையர்.

ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கின் மேலே குறிப்பிட்ட பலம் பலவீனங்களுக்கப்பால் மாதவையா பத்மாவதி சரித்திரத்தை நாவல் பற்றிய தனது அநுபவ எல்லைக்குள் நின்று சிறப்பாகப் படைத்துள்ளமை புலனாகிறது. மேலைத்தேய நாவல்களைப் படித்த அருட்டுணர்வும், சமூகத்துக்கு நல்லதைச் சொல்லவேண்டும் என்னும் ஆர்வமும், புதியதொரு இலக்கிய வடிவத்தைத் தமிழில் கொண்டு வரவேண்டும் என்னும் உத்வேகமும் அவரை, இம்முயற்சியில் தூண்டியுள்ளன. இந்நாவலில் கதையை நகர்த்துவதில் அவர் காட்டிய நிதானம், பாத்திரவார்ப்பில்

பின்பற்றிய கலைத்துவம் கதைப்பின்னலில் செலுத்திய நுட்பம் என்பன பாராட்டத்தக்கவையாகும். இவையே அவரைச் சமகால நாவலாசிரியர்களில் நின்றும் தனித்து இனங் காணவைத்தன. பிற்கால நாவல் கோட்பாடுகளோடு ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது பத்மாவதி சரித்திரம் பலவீனமானதாகத் தெரிந்தாலும் சமகால நாவல்களுடன் ஒப்பிடும்போது அது தரமானதாக விளங்கி வந்தமை கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

உசாத்துணை நூல்கள்:

*கைலாசபதி. க 1968 தமிழ் நாவல் இலக்கியம், பாரி நிலையம், சென்னை.

*சுந்தரராஜன் பெ.கோ, 1977 தமிழ்நாவல் நூற்றாண்டு வரலாறும் வளர்ச்சியும்,

*சிவபாதசுந்தரம் சோ. கிறிஸ்தவ இலக்கியச் சங்கம், சென்னை.

*சுந்தரி.சி, 1998 தமிழ் நாவல்களில் பண்பாட்டுத் தாக்கம், தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை.

*சுப்பிரமணியம். க.நா, 1957 முதல் ஐந்து தமிழ் நாவல்கள், அமுத நிலையம் (P.V.T. Ltd), சென்னை.

*பத்மாவதி சரித்திரம் 1978 வானவில் பிரசுரம், சென்னை.

*முத்து இலக்குமி. 1999 தமிழ் நாவல்களில் - பத்மாவதி சரித்திரம்,

*இலக்கியத் தரவுகளில் மகளிர் பதிவுகள், தாமரை பப்ளிகேஷன்ஸ் (P.V.T Ltd), சென்னை.

*பாக்கியமுத்து.தி, 1978 இராஜம் அய்யர் மாதவையா நாவல்கள், தமிழ் நாவல்களில் குடும்ப சக்தி சமுதாய மாற்றம், கிறிஸ்தவ இலக்கியச் சங்கம் சென்னை.

5. ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் வரலாறு

கலாநிதி.ம. இரகுநாதன்

எந்தவொரு இலக்கிய வடிவத்தின் தோற்றத்திற்கும் சமுதாய வரலாற்றிற்குமிடையே நெருக்கமான தொடர்பு காணப்படுவது இயல்பு. அந்தவகையில் 18ஆம் நூற்றாண்டில் ஜரோப்பாவில், ஏற்பட்ட கைத்தொழிற் புரட்சியின் பின்னான சமூக மாற்றத்தினைத் தொடர்ந்தே உரை நடையில் கதை கூறும் நவீன இலக்கிய வடிவங்கள் தோற்றம் பெற்றன. புனைக்கதைகள் கால ஒழுங்கையும் ஒட்டத்தையும் கருத்திற் கொண்ட புதுமைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்க்கையை விளக்குவன. இவை பிரபுத்துவ சமூக மதிப்பீடுகளை உடைத்து ஆய்வு செய்கின்றன. இலக்கிய உலகில் கற்பனாவாத இலக்கிய மரபு புறந்தள்ளப்பட்டு யதார்த்தவாதம் மேலோங்கியபோதே புனைக்கதைகளும் தோற்றம் பெற்றன.

மேற்குலகில் நிலமானிய சமூக அமைப்பின் சிதைவோடு ஏற்பட்ட சமூகப் புரட்சியினைத் தொடர்ந்தே புனைக்கதைகள் தோற்றம் பெற்றன. ஆனால் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் மேற்குலகில் நடைபெற்றது போன்ற சமூகப் புரட்சி எதுவும் நடைபெறவில்லை. எனினும் 19ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவும் இலங்கையும் பிரித்தானியாவின் குடியேற்ற நாடாக இருந்த காலத்தில் இங்கு சில மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. புகைவண்டிப் போக்குவரத்தும் தபால் தொடர்பும் கிராமங்களை நகரங்களோடு இணைத்தன மின்னிரிகள் எல்லோருக்கும் கல்வியை வழங்கின. அச்சு இயந்திரத்தின் வருகையால் புத்திரிகைகள் தோற்றம் பெற்றன் இதனால் தமிழ் உரைநடை வளம் பெற்றது. பாடசாலைகளிலும் பல்கலைக் கழகங்களிலும் மேலைநாட்டு நவீன இலக்கியங்கள் கற்பிக்கப்பட்டன. இவற்றைக் கற்ற இந்தியர்கள் தமது மொழியிலும் அதுபோன்றதொரு இலக்கியத்தை எழுத ஆவல் கொண்டனர். இதன் விளைவாகவே தமிழிலும் உரைநடையிலான இலக்கியங்கள் எழுதப்பட்டன.

இலங்கையில் 16ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்தே ஜரோப்பியரின் ஆட்சி இடம்பெற்றது எனினும் 19ஆம் நூற்றாண்டில் ஆங்கிலேயர் இலங்கை முழுவதையும் தமது அதிகாரத்தின் கீழ்க் கொண்டு வந்தபின்பே அரசியல்,

சமுக, பொருளாதார பண்பாட்டுத் துறைகளில் குறிப்பிடக் கூடிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. ஆங்கில ஆட்சிக் காலத்தில் கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பரப்புவதற்காக வந்த மிஷனரிகள் பாடசாலைகளை அமைத்து அவற்றினுடோக ஆங்கிலக் கல்வியையும் கிறிஸ்தவமத போதனைகளையும் மேற்கொண்டன.

அமெரிக்க மிஷனரியினர் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டையே தமது களமாகக் கொண்டு செயற்பட்டனர். மிஷனரிகளின் செயற்பாட்டால் சாதி, மத, பால் வேறுபாடுன்றி அனைவரும் கல்வி கற்கும் நிலையேற்பட்டது. ஆங்கிலங் கற்றவர்களுக்கு அரச பதவிகளும் வழங்கப்பட்டதால் ஈழத் தமிழ்மக்கள் பலரும் கிறிஸ்தவர்களாகமாறி ஆங்கிலங்கற்று அரச பதவிகளைப் பெறுவதில் ஆர்வம் காட்டனர். பாரம்பரிய சமுக பொருளாதார உறவுகளைக் கொண்டியங்கிவந்த. ஈழத் தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டில் ஆங்கிலக் கல்வியும் ஜோராப்பிய நாகரிகமும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தின. பழையையில் நம்பிக்கை இழந்தவர்களும் புதிதாகக் கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தழுவியவர்களும் ஜோராப்பிய நாகரிகத்தைப் பின்பற்றத் தொடங்கினர். இவற்றின் விளைவாகத் தேசிய பண்பாடு சீர்க்கலையும் என அஞ்சிய ஈழத்தறிஞர் சிலர் தேசிய பண்பாட்டுப் பாதுகாப்பு நோக்கில் சீர்திருத்த இயக்கங்களையும் ஆரம்பித்தனர்.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஆறுமுகநாவலர் கிறிஸ்தவத்திற்கு எதிரான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டார். சைவர்களிடையே ஒரு மறுமலர்ச்சியை உருவாக்கும் நோக்கில் நாவலர் செயற்பட்டதுபோல மூஸ்லிம் மக்களிடையேயும் அந்நிய நாகரிகத்திற்கு எதிரான இயக்கங்கள் உருவாகின. இவ்வாறான இயக்கமொன்றுடன் தொடர்புடையவரே மூஸ்லிம் நேசன் பத்திரிகையின் முதல் ஆசிரியரான முகம்மது காசிம் சித்திலெப்பை. இவரே இலங்கையில் வெளியான முதல் தமிழ்நாவல் எனப்படுகின்றன அசன்பே கதையின் ஆசிரியராவார். சைவமறுமலர்சி இயக்கமும் கிறிஸ்தவர்களும் கருத்து மோதல்களில் ஈடுபட்டபோது இருவரது கருத்துக்களையும் வெளியிடும் சாதனமாகப் பத்திரிகைகள் செயற்பட்டன. 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இலங்கையிலிருந்து இருபத்தைந்திற்கு மேற்பட்ட தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் வெளிவந்ததாகத் தெரியவருகின்றது.

இலங்கையில் 18ஆம் நூற்றாண்டு முதற்கொண்டே உரைநடையில் நூல்கள் எழுதும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது. இந்தியாவின் கொங்கணப் பகுதியைச் சேர்ந்தவரான யாக்கோமே

கொன்சால்வெஸ் என்றும் இயற்பெயர் கொண்ட சாங்கோ பாங்க சுவாமியார் 1705இல் இலங்கைக்கு வந்தார் என்றும் இலங்கையில் கண்டியிலும் கரையோரப் பகுதிகளிலும் கிறிஸ்தவமத போதனைகளில் ஈடுபட்டுப் பல தமிழ் உரைநடை நூல்களை எழுதினார் என்றும் தெரியவருகின்றது. இவரது சுவிசேஷ விருத்தியுரையிலுள்ள உரைநடை சாதாரண பொது மக்களால் எளிதில் விளங்கிக் கொள்ளத் தக்கதாகவும் ஆக்க இலக்கியத்திற்கு ஏற்றதாகவும் அமைந்திருந்தது. இவரே இலங்கையில் தமிழ் உரைநடையில் நூல் எழுதும் முயற்சியைத் தொடங்கி வைத்தவர் என்றும் கூறுவர்.

எனவே 18ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இலங்கையில் தமிழ் உரைநடைவளர்ந்து வந்துள்ளது. இதேவேளை ஆங்கிலங் கற்றவர்களுக்கு ஜேரோப்பிய நாவல்கள் பெருமளவில் கிடைத்தன. ஆங்கில நாவல்களைக் கற்றவர்கள் அதுபோன்று தமிழில் எழுதவும் ஆசைப்பட்டனர். இதனை நிறைவெச்சியும் வகையில் தமிழ் உரைநடைத்தயாராக இருந்தது. அது மட்டுமன்றித் தமிழில் ஒரு வாசகர் கூட்டமும் வாசிப்புப் பசியோடியிருந்தது. இதனால் தமிழில் நாவல்கள் எழுதப்பட்டன எனினும் இவை முதலில் ஆங்கில நாவல்களின் தழுவலாகவும் மொழிபெயர்ப்புக்களாகவுமே அமைந்தன.

அழுத்தில் தோன்றிய முதல் நாவல் எது என்பதில் கருத்து வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. 1856இல் யாழ்ப்பாணத்தில் வெளியிடப்பட்ட காவலப்பன் கதையே தமிழகத்திலும் அழுத்திலும் முதன் முதலாகத் தோன்றிய நாவலாகும் என்றும் சிலர் கூறுவர். இவை ஆங்கிலக் கதையொன்றின் தமிழாக்கமாகும். இதனையுத் தே 1885இல் சித்திலெப்பையின் அசன்பேயுடைய கதை வெளிவந்துள்ளது.

காலவருப்பு

அழுத்திலே தமிழ் நாவல் இலக்கியம் தோன்றி வளர்ந்த வகையினை வரலாற்று நோக்கிலே தொகுத்து நோக்கி ஆய்வு செய்கின்ற முதல் முயற்சியினை நா.குப்பிரமணியத்தின் அழுத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம் என்றும் நாலிலேயே காண முடிகின்றது. இந்நாலில் 1885இல் வெளிவந்த அசன்பேயுடைய கதை தொடக்கம் 1977இல் வெளிவந்த ஞானரதனின் புதிய பூமி வரையிலான ஏற்ததாழ் நாலூற்றைம்பது நாவல்களை

அடிப்படையாகக் கொண்டு ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்வரலாறு ஆய்வு செய்யப்படுகின்றது. இந்த ஆய்வில் நாவலை ஈழத்தியதன் நோக்கம், குழ்நிலை, கதைப்பண்பு முதலியவற்றைக் கருத்திற்கொண்டு ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கிய வரலாறு ஜந்து பிரதான காலகட்டங்களாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அவையாவன.

- 1) ஈழத்துத் தமிழ் நாவலின் தோற்றம்.
 - இது 1885 முதல் 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரையான காலப்பகுதியை உள்ளடக்குகின்றது.
- 2) சமுதாய சீர் திருத்தக் காலம்
 - இது 20 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பம் முதல் 1940 வரையான காலப்பகுதியை உள்ளடக்குகின்றது.
- 3) ஈழத்தார்வக்காலம்.
 - இது 1940 முதல் 1960 களின் ஆரம்பம் வரையிலான காலப்பகுதியைக் குறிக்கும்.
- 4) சமுதாய விமர்சனக் காலம்.
 - இது 1960 களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து 1970.:73 வரையிலான காலப்பகுதியைக் குறிக்கும்.
- 5) பிரதேசங்களை நோக்கி
 - இது 1973 இன் பின்னான காலத்தைக் குறிக்கும்.

இந்நால் 1977 வரையிலான காலப்பகுதியையே கருத்திற் கொண்டிருப்பதால் இதனையடுத்து வருகின்ற காலப்பகுதியை பேர்க்காலம் காலம் எனக் குறிப்பிடலாம். இதன் எல்லையாக 1980 முதல் இற்றைவரையான காலப்பகுதியை வகுத்துக் கொள்ளலாம். இக்காலத்தில் வெளிவருகின்ற இன உணர்வு சார்ந்த நாவல்களையும் புகவிட நாவல்களையும் போர்க்கால நாவல்களாகக் கூறுவதில் தவறிருக்காது எனக் கருதுகின்றேன். இனி இக்கால கட்டங்களில் வெளிவந்த நாவல்களின் பொதுவான பண்புகளை நோக்கலாம்.

1. ஆரம்ப காலம்.

19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலேயே ஈழத்தில் நாவல் முயற்சிகள் ஆரம்பமாகின எனினும் ஈழத்தில் தோன்றிய முதல் நாவல் எது என்பதில் கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன. 1856 இல் யாழ்ப்பாணத்தில்

வெளியிடப்பட்ட காவலப்பன் கதையே தமிழில் முதன் முதலாகத் தோன்றிய நாவலாகும் என்ற கருத்தும் ஒரு சில ஆய்வாளர்களிடையே உள்ளது. இது Parley the Porter என்ற ஆங்கிலக் கதையொன்றின் தமிழாக்கமாகும். இதனையுடெத்தே 1885இல் சித்திலெப்பையின் அசன்பேயுடைய கதை வெளிவந்தது. அசன்பேயுடைய கதை மத்திய கிழக்கு நாடுகளையும் இந்தியாவையும் களமாகக் கொண்டு அசன் என்ற அரசு குடும்பத்து வாலிபனின் வீரதீர்ச் செயல்களை மர்மப் பண்புகளுடன் விபரிக்கின்றது.

இதனையுடெத்து 1891இல் திருகோணமலை இன்னாசித்தம்பியால் எழுதப்பட்ட ஊசோன் பாலந்தை கதை வெளிவந்தது. இது போர்த்துக்கேய மொழிக் கதையொன்றின் தழுவலாகும்.

இதனையுடெத்து 1895இல் திருகோணமலை த.சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் மோகனாங்கி என்னும் நாவல் வெளிவந்தது. இந்நாவலின் கதை தமிழகத்தில் ஆட்சி புரிந்த நாயக்க மன்னர்கள் தொடர்பானதாகும்.

இவற்றைவிட வேறு நாவல்கள் எதுவும் இக் காலப்பகுதியில் வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை. எனவே ஈழத்துத் தமிழ்நாவலின் தொடக்கம் 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஆரம்பித்தாலும் இக்காலப் பகுதியில் வெளிவந்த படைப்புக்களில் ஈழத்து மண்ணும் மக்களும் இடம் பெறவில்லை. இவை வேற்று நாட்டுக் கதைகளின் மொழிபெயர்ப்புக்களாகவும் தழுவல்களாகவுமே அமைந்தன.

2. சமுதாய சீர்திருத்தக்காலம் (1900-1940 வரை)

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் நான்கு தசாப்த காலத்தினை சமுதாய சீர்திருத்தக் காலம் எனலாம். இக்காலப் பகுதியில் நாவல் எழுதியவர்களுக்கே ஈழத்து மண்ணையும் மக்களையும் களமாகக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வம் ஏற்பட்டது. இக்காலப்பகுதியில் முதல் படைப்பாளியாகவுள்ள சி.வை.சின்னப்பபிள்ளை ஈழத்து மண்ணையும் மக்களையும் களமாகக் கொண்டு எழுத வேண்டும் என விரும்பியிருந்தாலும் அவரது வீரசிங்கன்கதை (1905) சமுக நடப்பியல்புகளோடு பொருந்தாத வீரசாகசப் பண்பு வாய்ந்த கதையாகவே அமைந்தது. இவரது ஏனைய நாவல்களும் இத்தகைய தன்மையுடையனவாகவே உள்ளன.

ஆழத்துத் தமிழ் மக்களது சமுதாயப் பிரச்சினைகளைப் பொருளாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட முதல் நாவலாக திருமதி. மங்களநாயகம் தம் பையாவின் நொறுங்குண்ட இருதயம் என்னும் நாவலையே குறிப்பிடலாம். இந் நாவல் 1914இல் வெளிவந்தது. சன்மார்க்க சீவியத்தின் மாட்சிமையை விளக்கும் நோக்குடன் எழுதப்பட்ட இந்நாவலில் கணவனால் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டு இதயம் நொறுங்குண்ட கண்மனி என்னும் பாத்திரம் கிறிஸ்தவமத போதனைகளால் ஆறுதலடைந்ததாகக் காட்டப்படுகின்றது.

கிறிஸ்தவமதத்திற்கு மாறியவர்கள் தமது மத விசவாசத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் இவ்வாறான நாவல்களை எழுத்தியதைக் கண்ட சைவத்தமிழ் அறிஞர்கள் சிலர் சைவ வாழ்வின் மேன்மையை உணர்த்தும் வகையிலும் மதமாற்றத்தைக் கண்டித்தும் சில நாவல்களை எழுதினர். இந்த வகையில் ம.வே.திருஞானசம்பந்தபிள்ளையின் காசிநாதன் நேசமலர் (1924), கோபாலநேசரத்தினம் (1926) ஆகிய நாவல்கள் குறிப்பிட்டத்தக்கன.

கிறிஸ்தவ மதத்தின் வருகை ஆரம்பத்தில் சைவர்களுக்குப் பாரியதொரு பிரச்சினையாகவே இருந்தது. எனினும் மிக விரைவிலேயே கிறிஸ்தவம் ஆழத்துத் தமிழர்கள் மத்தியில் தனக்கென ஒரு இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டது. இதனால் மதமாற்றத்தை ஒரு சமுதாயப் பிரச்சினையாகக் கருதும் நிலை விரைவிலேயே மாறிவிட்டது. இதனால் இவ்வாறான நாவல்களின் தேவையும் இல்லாமல் போய்விட்டது. இத்தகைய சூழலில் சீதனம், மதுப்பழக்கம், சாதிக் கொடுமைகள் முதலிய விடயங்களை மையமாக கொண்டு நாவல் கள் எழுதப்பட்டன. சான் றாக, எஸ்.தமிழுத்துப்பிள்ளையின் அழகவல்லி (1926), இடைக் காடரின் நீலகண்டன் ஒரு சாதி வேளாளன் (1925), நெல்லையாவின் காந்தாமணி அல்லது தீண்டாமைக்குச் சாவுமணி (1937) எம்.ஏ.செல்வநாயகத்தின் செல்வி சரோஜா அல்லது தீண்டாமைக்குச் சவுக்கடி (1938) ம.வே.திருஞானசம்பந்தபிள்ளையின் துரைரத்தினம் நேசமணி (1927) அ.நாகலிங்கம்பிள்ளையின் சாம்பவசிவ ஞானாமிரதம் அல்லது நன்னெறிக் களஞ்சியம் (1927) முதலியவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

3. எழுத்தார்வக் காலம் (1940-1960 வரை)

1940 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1960 களின் ஆரம்பம் வரையிலான காலத்தை எழுத்தார்வக் காலம் எனலாம். ஆழத்துப் படைப்பாளிகளுக்கு

எழுத்தார்வத்தை ஊட்டக்கூடிய புறக் காரணிகள் பலவும் இக்காலத்தில் முனைப்புடன் செயற்பட்டதைக் காணக் கூடியதாகவுள்ளது. இந்தவகையில் 1930 ஆம் ஆண்டையடுத்து வெளிவந்த ஈழகேசரி, வீரகேசரி, தினகரன் ஆகிய பத்திரிகைகளும் 1947 இல் வெளிவந்த சுதந்திரன் பத்திரிகையும் செய்திகளுக்கு மட்டுமன்றிப் புனைக்கதைகளுக்கும் இடம் கொடுத்தன. வீரகேசரியில் நெல்லையாவும், ரஜனியும் (K.V.S. வாஸ்) பல தொடர்க்கதைகளை எழுதினார். இவ்வாறு செய்திப் பத்திரிகைகளால் உருவாக்கப்பட்ட எழுத்தார்வம் மேலும் பல படைப்பாளிகளை உருவாக்கியது.

ஆழத்தில் உருவான எழுத்தார்வத்திற்கு தமிழ் நாட்டின் இலக்கியச் சூழலும் பிரதான காரணமாகும். 1930 களில் தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்ட விழிப்புணர்வும் மனிக் கொடியின் இலக்கியச் சாதனைகளும் ஆழத்துப் படைப்பாளிகளுக்கும் இலக்கிய ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தின.

எழுத்தார்வம் ஏற்பட்ட சூழலில் நூற்றுக்கணக்கான நாவல்கள் வெளிவந்தன. எனினும் இவற்றுள் சமகால சமூக உணர்வினைப் பிரதிபலிப்பவை ஒரு சில நாவல்களே. ஏனையவை மொழி பெயர்ப்புக்களாகவும் தழுவல்களாகவும் மர்மப் பண்புடையனவாகவும் காதல் கதைகளாகவும் அமைந்தன. இவ்வாறாக அமைந்த இலக்கியப் போக்கை 1942 இல் உருவான மறுமலர்ச்சி இயக்கம் புதியதொரு திசையில் மாற்றியது. மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தினர் ஆழத்து மன் வாசனையைப் பிரதிபலிக்கும் வகையிலான படைப்புக்களை எழுதுவதில் ஆர்வம் காட்டனர். அ.செ.முருகானந்தம் யாழ்ப்பாணக் கிராமத்து மன்வாசனையைப் புலப்படுத்தும் வகையில் வண்டிச் சவாரி (1944), புகையில் தெரிந்த முகம் (1950) யாத்திரை (1958) ஆகிய நாவல்களை எழுதினார். கனக.செந்திநாதனின் விதியின்கை (1953) என்ற நாவல் யாழ்ப்பாணக் கிராமப்புறப் பண்பாட்டம் சங்களைப் புலப்படுத்தும் வகையில் அமைந்தது. இவ்வாறே க.சிவகுருநாதன் கசின் என்ற புனைபெயரில் எழுதிய பல தொடர்க்கதைகளும் சமகால குடும்ப சமூக உறவுகளைப் பிரதிபலிப்பதாக அமைந்தன. சொக்கனின் மலர்ப்பலி (1949), செல்லும் வழி இருட்டு (1961) ஆகிய நாவல்களிலும் சமகால சமூகப் பிரச்சினைகள் இடம் பெற்றன. இக் காலப் பகுதியில் வெளிவந்த நாவல் களில் வ.அ.இராசரத்தினத்தின் கொழுகொம்பு என்ற நாவலும் குறிப்பிடத்தக்கது.

அடுத்து இக்காலப்பகுதியில் மலையகப் பிரதேசத்தைக் களமாகக் கொண்ட நாவல்களும் வெளிவர ஆரம்பித்தன. சி.வி.வேலுப்பிள்ளையின் வீற்றுவன், வாழ்வற்றவாழ்வு, ஹமீதா பானுவின் கங்கானிமகள், நந்தியின் மலைக்கொழுந்து ஆகிய நாவல்களை இதற்கு உதாரணமாகக் காட்டலாம்.

1950 களில் ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களில் சமூக உணர்வோடு தேசிய உணர்வும் பிரதிபலிக்க ஆரம்பித்தது. இத்தகைய நாவல்களை இளங்கீரனின் வருகையோடு அவதானிக்க முடிகின்றது. இளங்கீரன், சாதியம், இனத்துவம் ஆகிய சமுதாயப் பிரச்சினைகளை முற்போக்குச் சிந்தனையுடன் அனுகி அவற்றிற்குத் தீர்வு காண முயற்சித்தார். இவரது தென்றலும் புயலும் என்னும் நாவலில் சாதியை மீறிய காதல் வெற்றிபெறுவதாகக் காட்டப்படுகின்றது. நீதியே நீ கேள் என்ற நாவலில் சிங்கள-தமிழ் இனங்களுக்கிடையேயான கலப்பு மனம் இனப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வாக எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

இக் காலப் பகுதியில் வெளிவந் த நாவல் களில் எஸ்.பொன்னுத்துரையின் தீ என்ற நாவலும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இந் நாவலில் பாலியல் அம்சங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆழத்துத் தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் முதன் முதலாக ஐவர் இணைந்து எழுதிய பரிசோதனை முயற்சியான மத்தாப்பு என்ற நாவலும் இக் காலப் பகுதியிலேயே வெளிவந்தது.

4. சமுதாய விமர்சனக்காலம் (1960-1973)

1960 களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து 1973 வரையான காலப்பகுதியை சமுதாய விமர்சனக் காலம் என்பர். மார்க்சியக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் சமுதாயப் பிரச்சினைகளை அனுகும் முறையினை 1950 களின் நடுப்பகுதியிலேயே ஈழத்துப் படைப்பாளிகளிடம் காணக் கூடியதாகவுள்ளது. இதை சாரிச் சிந்தனைகளால் கவரப்பட்ட இப்படைப்பாளிகள் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் என்ற அமைப்பினுள் ஒன்றுபட்டு நின்றனர். இவர்கள் சமூக ஒடுக்குமுறைகள் அனைத்திற்கும் பாட்டாளிமக்களின் ஒன்றுபட்ட வர்க்கப் போராட்டத்தையே தீர்வாகக் கூறினர். சாதியம், பெண்ணியம், இனத்துவம் முதலிய அனைத்தையும் இவர்கள் வர்க்கக் கண்ணோட்டத்துடனேயே நோக்கினர். 1960களில் ஈழத்துத் தமிழ்ப் படைப்பிலக்கியத்துறையில் இவர்களின் ஆதிக்கமே மேலோங்கியிருந்ததால் இக்காலப் படைப்புக்கள் பலவும்

சமூக விமர்சனங்களாகவே வெளிவந்தன. மேலும் இவர்கள், ஈழத்திலிருந்து வெளிவருகின்ற படைப்புக்கள் ஈழத்து மக்களின் வாழ்வையே பொருளாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற கருத்துடையவர்களாகவும் இருந்தனர். இதனால் ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்கள் ஈழத்துத் தமிழ் மக்களின் வாழ்வின் மீதான சமூகவிமர்சனங்களாகவே வெளிவந்தன.

இக்காலத்தில் வெளிவந்த நாவல்களை

- i. சாதியம் சார்ந்த நாவல்கள்
- ii. அரசியல் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளைக் கூறும் நாவல்கள்
- iii. மலையக மக்கள் தொடர்பான நாவல்கள் என மூன்று வகையாக வகுத்து நோக்கலாம்.

1960களில் உலக நாடுகள் பலவற்றிலும் இனவெறி, நிறவெறி ஆகியவற்றிற்கு எதிரான போராட்டங்கள் வலுப்பெற்றன. வட இலங்கையிலும் ஐந்து இலட்சத்திற்கும் அதிகமான எண்ணிக்கையினரான தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தமது உரிமைகளுக்கான போராட்டங்களை வேகமாக்கினர். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை ஒன்று திரட்டிப்போராட்டத்தை முன்னெடுக்கும் பணியில் வட இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சீனச் சார்பு அணியினர் முனைப்புடன் செயற்பட்டனர். தேனீர்க்கடைகளிலும் ஆலயங்களிலும் சமத்துவ உரிமைக்கான போராட்டங்கள் தீவிரமாக நடாத்தப்பட்டன. இப்போராட்டங்களால் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசம் ஒரு விதமான போர்க்கோலத்தில் காணப்பட்டது. தீண்டாமைக்கு எதிராக நடாத்தப்பட்ட போராட்டங்கள் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் போராட்டமாக மட்டுமன்றி ஒரு வர்க்க அடிப்படையிலான மக்கள் போராட்டமாகவே மாறியபோது இது பாரியதொரு சமுதாயச்சிக்கலாகப் பலராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இத்தகைய நிலையில் ஆக்க இலக்கியம் படைத்த பலருக்கும் இதுவே பொருளாகவும் அமைந்தது.

சாதியம் தொடர்பான சிக்கல்களைப் பொருளாகக் கொண்டு நாவல் படைத்தவர்களை இருவகையாகப் பகுத்து நோக்கலாம்.

1. முற்போக்கு அணியினர், இவர்கள் சாதியம் தொடர்பான பிரச்சினைகளை வெறுமனே சாதிப்பிரச்சினைகளாக மட்டும் கருதாமல் வர்க்கப்பிரச்சினையாகக் கருதி பொதுவுடைமைக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் தீர்வுகாண முயல்கின்றனர். இவ்வணியில் இளங்கீரன்,

அகஸ்தியர், செ.கணேசலிங்கன், டானியல், தெனியான், செ.யோகநாதன் ஆகியோர் அடங்குவர்.

2. முற்போக்கு அணியைச் சாராதவர்கள், இவர்கள் சாதியம் தொடர்பான சிக்கல்கள் கல்வி, பொருளாதாரம் ஆகியவற்றில் ஏற்படும் இயல் பான மாற்றங்களால் தானாகவே அகன்றுவிடும் என்ற கருத்துடைபவர்கள் இவ்வணியில் சொக்கன், செங்கை ஆழியான் ஆகியோர் அடங்குகின்றனர்.

முற்போக்கு அணியினர் பொதுவுடைமைக் கோட்பாட்டை ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் என்ற வகையில் ஒற்றுமையாக இருந்தாலும் சாதியம் தொடர்பான சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காணும் விடயத்தில் அவர்களிடையே சில வேறுபாடுகளும் உள்ளன. இளங்கீர்ண் கலப்புத் திருமணங்களினுடாகச் சாதியத்தை ஒழித்துவிடலாம் எனக்கூறினார். ஏனையவர்கள் இக்கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. டானியல், செ.கணேசலிங்கன், ஆகியோர் வன்முறையுடன் கலந்த வர்க்கப் போராட்டத்தை ஆதரிக்கின்றனர். அகஸ்தியர், தெனியான், செ.யோகநாதன் ஆகியோர் வன்முறைகலவாத போராட்டத்தையே விரும்புகின்றனர்.

சமகால அரசியல் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்ட நாவல்கள் என்றவகையில் செ.கணேசலிங்கனின் செவ்வானம், தரையும் தாரகையும் சுந்தரராஜாவின் மழைக்குறி ஆகிய நாவல்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவை தேசிய உணர்வுச் சாயலுடன் தொழிலாளர்களது பிரச்சினைகளை வர்க்கப் போராட்டத்தின் மூலம் தீர்த்து வைப்பது தொடர்பான கதையம்சமூடையவை.

தோட்டத் தொழிலாளர்களுடைய பிரச்சினைகளைப் பொருளாகக் கொண்ட நாவல்களும் இக்காலப் பகுதியில் வெளிவந்துள்ளன. கோகிலம் சுப்பையாவின் தூரத்துப் பச்சை (1964), பெண்டிக்ற் பாலனின் சொந்தக் காரன் (1968), சிக்கனராஜின் தாயகம் (1969) தெளிவத்தை ஜோசெப்பின் காலங்கள் சாவதில்லை முதலிய நாவல்கள் குறிப்பிடத் தக்கவை.

தமிழ் சிங்கள இன உணர்வின் பகைப் புலத்தில் எழுதப்பட்ட அருள் சுப்பிரமணியத்தின் ‘அவர்களுக்கு வயது வந்துவிட்டது’ (1973)

என்னும் நாவலும் இக்காலப் பகுதியில் வெளிவந்த நாவல்களில் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

5. பிரதேச நாவல்கள் (1973-1980)

ஸழத்துத் தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் 1973 முதல் 1980 வரையான காலத்தைப் பிரதேச நாவல்களின் காலம் எனலாம். ஸழத்தில் குறித்த ஒரு பிரதேசத்தின் சமூக பண்பாட்டம் சங்களை வேரோடும் வேரடி மண்ணோடும் முழுமையாகச் சித்திரிக்கும் நாவல்களை 1973 இன் பின்னரேயே காணமுடிகின்றது. இதன் தொடக்கமாக 1973 இல் வெளிவந்த அ.பாலமனோகரனின் நிலக்கிளியைக் குறிப்பிடலாம்.

இத்தகைய நாவல்களின் தோற்றுத்திற்குச் சாதகமாகவிருந்த புறக்காரணிகள் பல 1970ஆம் ஆண்டில் தென்னிந்தியத் தமிழ் நூல்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட இறக்குமதிக் கட்டுப்பாட்டால் ஸழத்துத் தமிழ் வாசகர்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். இவர்களின் வாசிப்புப் பசிக்கு உள்ளூர் வெளியீடுகள் போதாமல் இருந்தன. இவ்வாறான சூழ்நிலையில் 1972இல் வீரகேசரிப் பத்திரிகை நிறுவனம் ஆக்க இலக்கியங்களை வெளியிடும் முயற்சியில் களமிறங்கியது. வீரகேசரியின் முயற்சியால் ஸழத்தில் இதுவரை காலமும் வெளிச்சத்திற்கு வராத படைப்பாளிகள் பலருக்கும் பிரசர வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இதனால் புதிய புதிய படைப்பாளிகள் புதிய புதிய களங்களை மையமாகக் கொண்டு ஆக்க இலக்கியங்களைப் படைத்தனர். இதன் விளைவாகவே இதுவரை காலமும் இலக்கியப் பொருளாகாத களங்கள் பலவும் இலக்கியமாக்கப்பட்டன.

வன்னிப் பிரதேசத்தைக் களமாகக் கொண்டு அ.பாலமனோகரன் நிலக்கிளி, குமாரபுரம், நந்தாவதி ஆகிய நாவல்களையும் செங்கை ஆழியான் காட்டாறு, மழையில் நனைந்து வெயிலில் காய்ந்து, ஒரு மையவட்டங்கள் முதலிய நாவல்களையும் தாமரைச் செல்வி சுமைகள், தாகம் முதலிய நாவல்களையும் மூல்லைமணி மல்லிகை வனம், கழகஞ்சோலை ஆகிய நாவல்களையும் ஏழுதினார். இவற்றினுடோக வன் னிப் பிரதேசத் தின் பல் வேறு களங்களையும் சமூக பண்பாட்டம் சங்களையும் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

கிழக்கிலங்கைப் பிரதேசக் களங்களை மையமாகக் கொண்டு அருள் சுப்பிரமணியம், வை.அஹ்மத், ஜோன்ராஜன் முதலியோர் பல

நாவல்களை எழுதியுள்ளனர். மலையகப் பிரதேசத்தைக் களமாகக் கொண்டு, ஞானரதன், விஜயன், ஞானசேகரன் முதலிய பலர் பல நாவல்களை எழுதியுள்ளனர்.

யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்திலுள்ள தீவகம் உள்ளிட்ட பல்வேறு களங்களை மையமாகக் கொண்டு செங்கை ஆழியான், காவலூர் ஜெகநாதன், டானியல், அப்பச்சி மகாவிங்கம், முதலிய பலர் பல நாவல்களை எழுதியுள்ளனர்.

1973 இல் ஆரம்பித்த பிரதேச நாவல்கள் இன்றுவரை தொடர்ந்து வந்துகொண்டே இருக்கின்றன. இவற்றின் மூலமாக இலங்கையின் பல்வேறு களங்களிலுமுள்ள மக்களின் வாழ்வியல் அம்சங்களை நாம் கண்டுகொள்ளக் கூடியதாகவுள்ளது.

6. போர்க்காலம் (1980 இன் பின்)

1980 இன் பின்னரான காலப்பகுதியை ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் போர்க்காலம் எனலாம்.

இலங்கையில் தமிழர் வாழும் பிரதேசங்கள் யுத்த பூமியாக மாறிய காலம் இதுவாகும். இக் காலச் சூழலால் பலர் இலங்கையிலிருந்து புலம் பெயரவும் ஆரம்பித்தனர். புலம் பெயர்ந்தவர்கள் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் இருந்தவாறு பல நாவல்களையும் சிறுகதைகளையும் எழுதியுள்ளனர். இவை புலம்பெயர் இலக்கியங்கள் என்று தனியாகவே இன்று பேசப்படுகின்றன. புலம்பெயர் நாவல்களிலும் போரினால் ஏற்பட்ட அவலங்கள் பல்வேறு கோணங்களில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாகப் புலம்பெயர் நாவல்களில் ஈழத்திலிருந்து பேசமுடியாத அரசியல் பிரச்சினைகள் பல்வேறு தமிழ்க் குழுக்களிடையே ஏற்பட்ட கருத்து முரண்பாடுகள் போன்ற விடயங்கள் பலவும் பேசப்படுகின்றன. இப்படைப்புக்களை முழுமையாக நோக்கி மதிப்பீடு செய்வதற்கான சாத்தியப்பாடுகள் தற்போது இல்லாததால் இப்பணி அடுத்தவரும் காலங்களிலேயே மேற்கொள்ளப்பட வேண்டியதாகும்.

6 சித்திலெவ்வை மரைக்காரின் அஸன்பே சரித்திரம்

போராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்.

1. முன்னுரை

எங்களுடைய தமிழ் நாவல் வரலாறு ஒரு நூற்றாண்டைத் தாண்டி விட்டது. முதல் தமிழ்நாவல் எது என்பது பற்றிக் கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டுள்ளது. அஸன்பே சரித்திரம் என்னும் நாலைப் பதிப்பித்து (1974) எமக்கு வழங்கிய ஜனாப் எஸ்.எம். கமாலுதீன் ஆராய்ச்சி இதழில் திரு. தோத்தாத்திரி கூறிய ஒரு கருத்தினைத் துணையாகக் கொண்டு அஸன்பே சரித்திரமே தமிழ்ப் புனை கதைத் துறையிலே முதலாவது இடத்தைப் பெறுகிறது என்று கூறியுள்ளார். திரு. தோத்தாத்திரி கூறிய கருத்து வருமாறு:

“கமலாம்பாள் சரித்திரம் இரண்டாவது தமிழ் நாவலென்றாலும் உண்மையிலேயே இதைத்தான் முதல் நாவல் என்று கூறுதல் தகும். வேதநாயகம்பிள்ளையின் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் நாவலுக்குரிய சூழலை உருவாக்கவில்லை. ஓர் அற்புத நவீன வகையைச் சேர்ந்தது இது. ஆனால் ராஜம் ஜயர் நடப்பியல்பிற்கு ஏற்பக் கதையை அமைக்கிறார். அவர் சமூக மக்களைக் குறைகளுடனும் நல்லவை கெட்டவையுடனும் காண்கிறார்.”¹

திரு. தோதாத்திரியின் கருத்து ஏற்புடையதாயின் ஜனாப் கமாலுதீனுடைய கருத்தும் ஏற்புடையதாகும். கமலாம்பாள் சரித்திரம் நடப்பியல்பிற்கு ஏற்ற நாவல் என்று கொள்ளின் அஸன்பே சரித்திரம் நாவலும் நடப்பியல்பிற்குப் பொருந்துவதாகவே அமைந்துள்ளது. கமலாம்பாள் சரித்திரம் நாவல் 1886ஆம் ஆண்டிலேயே வெளிவந்தது.

ஆனால் அஸன்பே சரித்திரம் 1885ஆம் ஆண்டு வெளிவந்துவிட்டது. ஆயின், அஸன்பே சரித்திரம் ஈழத்தின் முதலாவது நாவல் என்பது மட்டுமன்றி தமிழிலே முதலாவது நாவலாகவும் அமைகின்றது. இவ்விடத்தில் இன்னொரு சிக்கல் உருவாகின்றது.

Parley the Porter என்னும் ஆங்கில நாவலின் தமிழ் வடிவமாக காவலப்பன் கதை என்னும் நாவல் 1856இல் வெளியாகியது என்று அறிகிறோம். ஞானம் இதழில் விவாத மேடைப் பகுதியில் இது பற்றி வெளிவந்த ஒரு குறிப்பினை இங்கு தருகிறேன்:

“முதல் தமிழ் நாவலான பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் 1879 ஆம் ஆண்டு மாயூரம் ச.வேதநாயகம்பிள்ளையால் எழுதப்பட்டது என்றும் ஈழத்தின் முதல் நாவல் ‘அஸன்பேயுடைய கதை’ 1885 ஆம் ஆண்டு சித்திலெல்வ்வை மரரக்கார் என்பவரால் எழுதப்பட்டது என்றும் கூறுவது வழக்கமாகி விட்டது. ஆனால் 1856 ஆம் ஆண்டிலேயே ‘காவலப்பன் கதை’ என்ற ஈழத்து முதல் தமிழ் நாவல் வெளிவந்துவிட்டது எனக் கூறுகிறார் மு.கணபதிப்பிள்ளை. காவலப்பன் கதை *Parley the Porter* தமிழ் வடிவமாகும். இது மொழிபெயர்ப்பு அல்ல. வால்மீகி இராமாயணம் தமிழ் வடிவம் பெற்று கம்பராமாயணமாக வந்து, அதனைத் தமிழுலகம் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது போல் இந்தக் காவலப்பன் கதையின் தமிழ் வடிவத்தையும் நாம் ஏற்றுக்கொண்டு இந்நாவலைத் தமிழின் முதல் நாவலாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று செங்கை ஆழியான் அபிப்பிராயப்படுகிறா”²

�ழத்தின் முதல் நாவல் எனப்படும் காவலப்பன் கதைப் பிரதி இதுவரை யாருடைய கையிலும் கிடைத்ததாயில்லை. இந்நால் பற்றி நா.சுப்பிரமணியம் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

Parley the Porter ஆங்கில நாவின் தமிழாக்கமாக அமைந்த இது யாழ்ப்பாணம் ‘ரிலிஜன் சொசைட்டி’ யின் வெளியீடாகும். ஹன்னா மூர் என்பவர் இதன் ஆசிரியர். இந்நால் பார்லே என்ற சுமை தூக்கி (1869), பார்லே என்னும் சுமையாளியின் கதை (1876) ஆகிய தலைப்புகளுடன் தமிழ் நாட்டில் வெளிவந்துள்ளது. இந்நாற்பிரதிகள் கிடைக்கவில்லை. இதனை ‘நாவல்’ என்று கொள்ளலாமா? என்பது ஆய்விற்குரியது”³

கைக்குக் கிடைக்காத நூல் ஒன்றினை நாவலா நாவலில்லையா என்று எப்படிக் கூறலாம்? எனவே காவலப்பன் கதையை விட்டு அஸன்பே சரித்திரத்துக்கு வருவோம்.

அஸன்பே சரித்திரம் ஈழத்தில் தோன்றிய முதல் தமிழ் நாவலாகும். தோத்தாத்திரி, கமாலுதீன் போன்றோர் இவ்வாறே அபிப்பிரயப்படுகின்றனர். நா.கப்பிரமணியம் இது தமிழ் நாவல் இலக்கிய வரலாற்றில் இரண்டாவது நூல் எனக் கூறியுள்ளார். முதலில் இது அஸன்பேயுடைய கதை என்றே 1885ல் கொழும்பு மூஸ்லிம் நேசன் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது. “இ.து இலங்கை சுப்பிறிம் கோட்டுப் பிறக்றரும், மூஸ்லிம் நேசன் பத்திராதிபரும் ஆகிய சித்திலெவ்வை மரைக்கார் முகம்மது காசீம் மரைக்காரவர்களால் இயற்றியது” என்று நூல் முகப்பிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்நாவின் இரண்டாவது பதிப்பு அஸன்பேயுடைய சரித்திரம் என்ற தலைப்பில் 1890இல் சென்னை அர்ச் சூசையப்பர் அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிடப்பட்டு பா.முகம்பது அப்துல்லா சாகிப் அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது. பின்னர் புதிய பதிப்பொன்று 1974இல் திருச்சிராப்பள்ளி இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியக்கழக வெளியீடாக ஜனாப் எஸ்.எம்.கமாலுதீன் அவர்களுடைய அறிமுகவுரையுடன் வெளிவந்தது. அறிமுகவுரையில்:

“இப்போது வாசகர்களுக்கு நாம் வழங்கும் இப்பதிப்புப் பல தவிர்க்க முடியாத காரணங்களால் இனம் காணாத இன்னா அல்லாஹ் வெகு சீக்கிரத்தில் மூல நூலின் மறுபதிப்பொன்றை வெளியிட முடியுமென்று நம்புகிறோம்”. என்று குறிப்பிடுகின்றார். 1974இல் இந்த முன்னுரையை ஜனாப் கமாலுதீன் எழுதும் போது “தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் முன்னோடிகளாயமைந்த நாவல்கள் பற்றிய ஆய்வில் இதுகாறும் அறிஞர் சித்தி லெவ்வையின் ‘அஸன்பேயுடைய கதை’ இடம்பெறவில்லை” என வருத்தப்பட்டுக் கூறியுள்ளார். ஆனால், பிற்காலத்தில் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய ஆய்விலே அறிஞர் பலர் முனைப்புடன் ஈடுபடத் தொடங்கியவுடன் அறிஞர் சித்தி லெவ்வை போன்ற அறிஞர்கள் இனங்காணப்பட்டனர். அவருடைய ‘அஸன்பேயுடைய கதை’ நனுக்க ஆய்வுக்கும் உட்படுத்தப்படுகின்றது.

02. அஸன்பே சரித்திரக் கதை.

மிகச்சு தேச அரசரின் மந்திரிமார்களில் ஒருவரான யூசுபு பாஷா என்பவருக்கும் குல்னார்பதூ என்னும் பெண்ணரசிக்கும் பிறந்த பிள்ளை பதினாறாம் நாளில் கடத்திக் கொண்டு போகப்படுகின்றது. அப்பிள்ளை பொம்பாய்க்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு ஜகுபர் - ஆயிஷா தம்பதிகளிடம் வளர்ப்பதற்காகக் கொடுக்கப்படுகின்றது. அழகான அப்பிள்ளைக்கு அஸன் என்னும் பெயர் குட்டப்படுகின்றது. அப்பிள்ளை வளர்ந்து வரும் போது குடும்பத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சியினால் தந்தை காணாமற் போய் விடுகின்றார். தாய் இறந்து விடுகின்றாள். ஏதிலியாகிவிட்ட அஸனை அலி என்பவன் தான் ஜகுபருடைய சகோதரன் என்று கூறி அவனைப் பாதுகாப்பதாக ஒப்புக் கொள்கின்றான். அஸனுடைய தாய் இறக்கவும், தந்தை காணாமற் போகவும் காரணமாயிருந்த இபுறாகீம் என்பவனும் அலியும் சேர்ந்து சதி செய்து அஸனை ஒரு மலையுச்சியிலிருந்து கீழே தள்ளி விட்டார்கள். தப்பி வந்தபோது மீண்டும் அவனைக் கொல்வதற்கு இபுறாகீமும் அலியும் சதி செய்கிறார்கள். இத்தடவை அஸன் ஊரை விட்டே ஒடிக் கல்கத்தாவுக்குச் சென்று விடுகின்றான். இவன் இவ்வாறு ஒடும்போது தன்னுடைய நண்பன் காசிமின் உடைகளைத் தான் அணிந்து கொண்டு தன்னுடைய உடைகளைக் காசிமுக்குக் கொடுத்து விட்டுச் சென்றான். காசிம் அஸனைக் கொண்று விட்டான் என இபுறாகீமும் அலியும் பொய்ச்சாட்சியம் கூறிக் காசிமைச் சிறைக்குள் தள்ளிவிட்டனார். கல்கத்தாவுக்கு வந்து சேர்ந்த அஸனுக்கு இந்திய தேசாதிபதியின் உதவி கிடைத்து அங்கு உயர்கல்வி பெறுகிறான். இடையில் சிறையில் இருந்த காசிமின் வழக்கு நடைபெற்ற அன்று பொம்பாய்க்கு வந்து மகாதேசாதிபதியிடமிருந்து கொண்டுவந்த கடிதத்தை நியாயாதிபதியிடம் கொடுத்துக் காசிம் தன்னைக் கொலை செய்யவில்லை என்பதை அஸன் நிருபிக்கின்றான். பின்னர் தன்னுடைய உண்மையான தாய் தந்தையரை அறிவதுடன் பாளினா என்னும் ஆங்கிலேயப் பெண் மதம் மாறி ஆழீனாவாக அவளைத் திருமணம் செய்கிறான். அவனுடைய செயலினாலே ஒரு கள்வர் கூட்டமே பிடிபடுகின்றது. இதனால் அவனுக்கு 'பே' என்னும் பட்டம் குட்டப்படுகின்றது. அவன் அஸன்பே ஆகிறான்.

03. கதை நடத்தும் உத்தி.

கமலாம்பாள் சரித்திரம், பத்மாவதி சரித்திரம் போன்று ஒரு தனிமனிதனின் கதை கூறுவதாகவே இந்நாவல் அமைகின்றது. எனினும், துப்பறியும் நாவலிலே இடம்பெறும் எதிர்பாராத திருப்பங்கள் போல் இந்நாவலிலும் பல திருப்பங்கள் ஏற்படுகின்றன. நாவலின் தொடக்கம் ஒரு திடீர் நிகழ்வினை ஏற்படுத்தி வாசகர்களுடைய ஆவலினை ஆசிரியர் தூண்டி விடுகிறார். ஒரு பிள்ளை பிறக்கின்றது. அப்பிள்ளை பதினாறாம் நாளன்று காணாமற் போய்விடுகின்றது. ஆவலைத் தூண்டிவிடும் வகையில் இப்படித்தான் அஸனுடைய சரித்திரம் தொடங்குகின்றது.

“இது இய்யிருக்க, முன்னவர் பிள்ளை காணாமற் போன முன்றாம் நள்ளிரவில் ஒரு அபிஷியும் ஒரு அபவி பெண்ணும் அழகு பொருந்திய ஒரு குழந்தையையெடுத்துக் கொண்டு மிகசு தேசத்தின் முக்கிய கரை துறைப்பட்டன மாகிய அலக்ஸான்றியியான் குடாவிலிருந்த புகைக் கப்பலில் வந்து ஏறினார்கள். அவர்கள் வந்தேறிச் சற்று நேரத்திற்குள்ளாக கப்பல் பயணப்பட்டு எட்டாம் நாளிலே பொம்பாய்க் குடாவிலே நங்கூரம் போடப் பட்டது. உடனே அந்தக் கப்பலிலுள்ள ஜனங்களைல்லோருமிறங்கினார்கள். அது போலவே அபவியும் அபவிப் பெண்ணுமிறங்கிப் பட்டனத்திற் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அன்றிரவு நான்காம் சாமத்திலே அந்த அபவி அப்பிள்ளையைக் கையிலெலுடுத்து ஒப்புடன் நெஞ்சோடனைத்து அஞ்சியஞ்சிப் பம்பிப்பம்பி பொம்பாய்த் தெருக்கடோருந் திரிந்தான். இப்படித் திரியும்போது ஓர் அறபி தன் வீட்டின் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தார். இந்த அபவி, அவருடைய முகத்தையுற்றுப் பார்த்துச் சலாஞ் சொல்லி யாதேய்கு, ஷெய்கே இந்தப் பாலகனையும்மிடத்தி லொப்புவித்தார் நீர் உவப்புடன் வளர்ப்பிரோவென்று கேட்டான். அந்த அறபி அதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் தடுமாறிப் பேச்கக் குழறி ஆசிரியமுடையவராகி அந்தப் பிள்ளையை உற்றுப்பார்த்தார்”. ⁴

என்று கதையை நடத்திச் செல்கிறார். எதிர்பாராத திருப்பங்கள் பல இந்நாவலிலே இடம்பெறுகின்றன. ஒன்று வகை மாதிரிக்குக் காட்டலாம். கொலையிலிருந்து தப்பி, கல்கத்தாவுக்கு அஸன் செல்வதாக ஆசிரியர் காட்டுகின்றார். கல்கத்தாவில் என்ன நடந்தது? உயிர் தப்பி ஓடின அஸன் கல்கத்தாவிலே வந்து அங்குமிங்கும் அலைந்து திரிந்தான், முன்று நாட்களுக்குப் பின் ஒரு சம்பவம் நடந்தது. கல்கத்தா பட்டனத்தில் சிரேஷ்ட தேசாதிபதியாகிய இராஜப் பிரதிநிதியின் அரண்மனைக்கு அருகிலே

ஒரு பீடம் இருந்தது. அஸன் அதற்கருகாமையிலே நிற்கும்போது ஓர் உயர்ந்த ஆங்கிலேயத் துரைமகன் அமர்ந்த நடையாக நடந்து வந்து அந்தப் பீத்தின் மேல் உட்கார்ந்தார். அவர் அங்கே சற்று நேரம் இருந்து இளைப்பாறிய பின்பு எழுந்து போகும் போது தன் கையிலிருந்த ஒரு சிறு குறிப்புப் புத்தகத்தை அப்பீத்தின் மேல் வைத்து விட்டு எடுக்க மறந்து போய்விட்டார். சிறிது நேரத்திற்குப் பின் அஸன் அப்பீத்தின் மேலிருந்த புத்தகத்தைக் கண்ணுற்று ஒடிப்போய் அதைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு அந்தத் துரைமகன் போன திசையை நோக்கி ஓடினான். அவனால் அவரை அணுக முடியாத வேளையில் அவரைப் போல் இன்னொருவரைக் கண்டான் எனினும் புத்தியுள்ள அஸன் அவனிடம் ஏமாறாமல் உரியவரிடம் அச்சிறு புத்தகத்தைச் சேர்த்து விடுகிறான். அத்துரைமகன் இந்திய தேச சிரேஷ்ட தேசாதிபதி. அவர் தொலைத்த புத்தகமோ பல இராஜாங்க இரகசியங்களைக் கொண்டிருந்தது. இதனைக் கண் டெடுத்துக் கொடுத்தால் அஸன் அவ்வுரிலுள்ள உயர்கல்விச் சாலையிலே படிப்பதற்கு ஏற்ற ஒழுங்குகளை அத்தேசாதிபதி செய்து கொடுக்கிறார். இந்நிகழ்வு இந்நாவலிலே ஏற்பட்ட ஒரு திருப்பமாகும்.

தொடக்க கால நாவல்களிலே காணப்பட்ட போதனைப் பண்பு இந்நாவலிலும் இடம்பெறுகின்றது. இப்புறாக்மூலம் துறவி வேடம் பூண்ட திருடனும் அஸனை நித்திரையிலே தூக்க முயற்சிக்கும் சந்தர்ப்பத்திலே போலி வேடம் பற்றி ஆசிரியர் ஓர் அறிவுரை கூறுகிறார். அது

“இப்படியே எத்தனையோ குபஜிகளும், எகுதிகளும், வஞ்சனைக்காரர்களும், சையிதுமார்களைப் போலும், ஷேகுமார்களைப் போலும், மஸ்தான்களைப் போலும் கோலமெடுத்து இந்தியாவிலுள்ள முஸ்லீம்களை ஏமாற்றித் திரிவதை இன்றும் காணலாம்”.

என்று அமைகின்றது.

04. கதைமாந்தர் உருவாக்கம்.

அஸன் பே சரித்திரம் ஆசிரியர் கதை மாந்தர் களைப் படைக்குமிடத்து முடிந்த அளவு உண்மைத்தன்மை பேண முற்படுகிறார். சமூக, சமய, பண்பாட்டுப் பின்னணியிலேயே கதை மாந்தர்களை உருவாக்குகின்றார். அவர்களுடைய குணநலன்கள் அவற்றினாலேயே

உருவாகின்றனவேயொழிய காவிய நாயகர்கள் போலக் கருவிலேயே குறிப்பிட்ட குணங்களுடன் பிறந்தவராக உருவாக்கப்படவில்லை. அஸன் என்னும் பாத்திரத்தினை நோக்குமிடத்து இந்த உண்மை புலப்படும். கடத்தப்பட்டு சிறுபிள்ளையாக அஸன் வாழ்கின்ற போது அவனுடைய ஆறாவது வயதிலே ஓர் அறுபி வாசலிலே வந்து தன் தாயுடன் ஏதோ கூறியதையும், பின்னர் தாய் முக்காடிட்டு வெளியே போய்ச் சில நேரத்தின் பின் வந் ததும் பற் றி நாவலாசிரியர் விவாதித் துவிட்டு, “இவைகளைல்லாவற்றையும் அஸன் பாத்திருந்த போதிலும், அவன் சிறு பிராயமானபடியால் அவைகளை அவன் கவனிக்கவில்லை.” என்று பிள்ளைக்கேற்ற வகையில் அஸனை அவர் படைக்கிறார். பின்னர் அவனுக்குத் துன்பம் ஏற்பட்டது. எதிர்பாராத வகையிலே அவன் வசதிகளையும் வாய்ப்புக்களையும் பெற்றுப் படிக்கலானான். மாணாக்களாக அஸனைப் படைக்குமிடத்து ஆசிரியருக்கு நன்னால் (கி.பி 10ஆம் நாற்றாண்டு) என்னும் தமிழ் இலக்கணத்தை எழுதிய ஆசிரியர் நன் மாணாக்கர் பற்றிக் கூறிய இலக்கணம் நினைவுக்கு வருகின்றது. அஸனுடைய குணங்களைப் பற்றிக் கூறுமிடத்து சித்திலெவ்வை மரைக்கார் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“பாடசாலைக்குக் குறித்த நேரத்திற் சென்று ஆசிரியருக்கு வழிபாடு செய்தலில் வெறுப்பில்லாதவனாகி அவர் குணத்திற்குத் தக்கபடி அவரோடு பயின்று அவர் குறிப்பின் வழியே சார்ந்து, இருவென்று சொன்னபின்னிருந்து, படியென்று சொன்னபின் படித்து, பசித்துண்பவனைப் போல மிக்க விருப்பத்தையுடையவனாகி சித்திரப் பாவையைப் போல அசைவற்ற குணத்தினோட்டங்கி, காதானது வாயாகவும், மனமானது கொள்ளுமிடமாகவும், முன் கேட்கப்பட்டவைகளைத் திரும்பிக் கேட்டு, அன்னப்பட்சி நீரைப் பிரித்துப் பாலைப் பருகுவது போல் குற்றத்தை நீக்கிக் குணத்தைக் கொண்டு, பசுவானது புறகண்ட ஒரேயிடத்தினின்று மேய்ந்து, வயிற்றை நிரப்புவது போல், உபாத்தியாயர் சொல்லுகிற பொருள்களை தன் உள்ளத்தின் கண் நிறைத்துக் கொண்டு, அவர் போவென்று விடை கொடுத்த பின் இருப்பிடஞ் சேர்ந்து, பார்த்தவர்கள் இவன் கல்விக் களஞ்சியமெனச் சொல்லவும், ஆ! ஹா! இவன் மிகவும் புத்திசாலியாயும், நற்குண நற்செய்கைகளினின்றும் வழுவாதவனாயு மிருக்கிறானேயென்று வியக்கும் படியாகவும் மிகவும் விரைவாய்க் கல்வியிற்சேர்ந்து வந்தான்”.⁵

ஜாக்ரா என்னும் பெண்ணினுடைய குணநலனை உண்மைக்குப் புறம்பாகாமல் ஆசிரியர் படைப்பதை இன்னொரு எடுத்துக்காட்டாக இங்கு தரலாம். தகப்பன், சுற்றுத்தார் அவளைப் படித்த, நல்ல குணத்தினன் ஒருவனுக்குத் திருமணங்க் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென எண்ணினர். ஆனால் தாயோ அவளை ஒரு மகா கோஸ்வரனுக்கே கல்யாணம் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று விருப்புற்றாள். இந்தப் பெண்ணும் அந்தக் கணவிலே ஊறி,

“தன் ணைய்லங் கரித் துக் கொள் வதில் தினே தினே அதிகப்பிரியமுற்றுத் தன்னைச் சிங்காரித்துக் கொண்டு தன் கண்ணிகைப் பருவத்திற்குத் தகாவண்ணம் அன்னிய பாலியர்களோடு வேடிக்கையாகவும், பரிகாசமாகவும் கூசாமல் பேசி வந்தாள்”⁷⁶ இவ்வாறு உருவாகிய அவள் நடத்தை முடிவில் அவள் தகாத முறையிலே கர்ப்பமுற்றுக் குடும்பத்திலே ஒரு பெரிய துங்ப நிலையையே உண்டாக்கி விடுகிறாள்.

05. மொழிநடையும் அணிநலனும்.

தமிழிலே தோன்றிய தொடக்க கால நாவல்களைப் போல இந்த நாவலிலும் சித்திலெவ்வை மரைக்கார் எழுத்து வழக்குத் தமிழ் நடையினையே பயன்படுத்துகிறார். ஆனால் அது பொதுவாகப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுச் செந்தமிழ் நடையல்ல. அது பல்வேறு பண்புகளைக் கொண்டதாக அமைகின்றது.

பெருந் தொகையான வடமொழிச் சொற்களின் பயன்பாடு இந்நாவலிலே காணக்கூடியதாயுள்ளது. எடுத்துக் காட்டாகப் பின்வரும் மேற்கோளினைக் காட்டலாம்.

“ஆகிலும் என்னுடைய கஷ்டகாலம் அந்தப் பணம் முழுவதும் வியாபாரத்தில் நஷ்டமாகிப் போய்விட்டது.”

இச்சிறிய மேற்கோளிலிலேயே கஷ்டம், வியாபாரம், நஷ்டம் என்னும் மூன்று வட சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

நாள்தோறும் பயன்படுத்தப்படும் உவமைகள், பழமொழிகள், ஆங்கில, அறபுச் சொற்கள் ஆகியவற்றை ஆசிரியர் தன்னுடைய உரைநடையிலே கையாண்டுள்ளார்.

“அவன் கேட்ட மாத்திரத்தில், நடந்த காரியத்தையெல்லாம் சவிஸ்தாரமாய் அவனறியச் சொல்லி விட்டு ஜோ என் அன்பான சகோதரனே, அருமைத் துரைமகனே நாங்கள் பட்ட துயர் தீர்த்த பண்புள்ளவென் தம்பியே, வாடிச் சுருண்ட என் முகம் மலர வைத்த ஆதவனே, நாங்கள் சலித்து மனம் வருந்துகையில் தாங்கியவென் கண்மணியே, உன்னை விட்டுப் பிரியமனாம் ஒவ்வவில்லையே, நீ இல்லாதவிடம் எங்களுக்கு நிலவில்லா இரவும் சூரியனில்லாப் பகலும் போலாயிருக்குமே”⁷

என்னும் பகுதியில் ஆசிரியர் ‘முகம் மலர வைத்த ஆதவனே’, ‘என் கண்மணியே’, ‘நிலவில்லா இரவு’, ‘சூரியனில்லாப் பகல்’ என்னும் உவமைத் தொடர்களையும் நான் தோறும் நாம் பயன்படுத்தும் தொடர்களையும் கையாண்டுள்ளார். பழமொழிகளையும் அறபுச் சொற்களையும் கொள்கின்ற இடமாகப் பின்வரும் பகுதியினை மேற்கோளாகக் காட்டலாம்.:.

“ஆரியக் கூத்தாடனாலும் காரியத்தின்மேற் கண் என்பது போல இவ்வளவு சம்பத்து வாய்ந்ததேயென்று தன்னை மறந்து தட்டழிந்து போகாமல் தனக்கு அந்தச் சம்பத்துக்களைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றிய சர்வ வல்லமையுள்ள அல்லாகுத் தாலாவைச் சதா காலமும் வாக்கு மனமுமொத்துப் புகழ்ந்து ஜந்து வேளையும் தவறாது தொழுகைகளை நிறைவேற்றுவதுமன்றி சமான் இசுலாத்திற்குரிய எல்லாக் கிரியைகளையும் ஒழுங்கு தவறாது நடத்திக் கொள்வான்”.

‘ஆரியக் கூத்தாடனாலும் காரியத்திற் கண்’ என்னும் பழமொழியையும் ‘அல்லாகுத்தாலா’ ‘சமான்’ என்னும் அறபுச் சொற்களையும் இம்மேற்கோளிலே ஆசிரியர் கையாண்டுள்ளார்.
“என்னைப் பிடிக்கிறார்கள் பாதாளத்தில் தள்ளப் போகிறார்களென்று புலம்பி அலறுகிறதுமாக ஏழுநாள் வரையில் சீக்காயிருந்தான்” என்னும் பகுதியிலே Sick என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லைத் தமிழ் வடிவாமாக்கி ‘சீக்காயிருந்தான்’ என்று பயன்படுத்தியுள்ளார்.

கதை மாந்தர்களை அறிமுகஞ் செய்யும் போது சிற்சில இடங்களில் கவிதை நடையிலே பல உவமைகளையும் உருவகங்களையும் ஆசிரியர் பயன்படுத்துவதைக் காணலாம்.

“அந்த நேரத்திற் சந்திரன் தெளிவாய் ஒனி பிரகாசிக்க அப்பிள்ளையானது அன்று மலர்ந்த ரோஜா புஷ்பச் செண்டு போலிந்தது. அந்த அபவியோ பார்த்தவர்கள் வேர்த்து நீர்த்து வார்த்தையாடாமல் மனங்கலங்கி நினைவு மயங்கப் பணமரப் பருமையுங் கருநிறவுருவமும் அகன்ற முகமும் வெகுண்ட பார்வையும் மதித்த நுதலும் தடித்த உதடும் கடுகடுத்த பல்லும், வெடுவெடுத்த சொல்லும், கொடுமை நடையுமடையவனாகவிருந்தான். அவன் முகத்தைப் பார்த்து அப்பாலகனைப் பார்க்கும் போது பூரணச்சந்திரனை இராகு தீண்டச் சமீபித்தது போலிருந்தது”.

அன்று மலர்ந்த ரோஜா புஷ்பச் செண்டினைப் பிள்ளைக்கு உவமித்து அப்பிள்ளையின் வண்ணம், மென்மை, புத்தினமை, நீர்மை ஆகியனவற்றை புலப்படுத்துகிறார். மேலும் கரிய நிற அபவிய அவ்வெள்ளைப் பிள்ளைக்கு அருகில் சென்றபோது அத்தோற்றப்பாட்டை பூரணச்சந்திரனை இராகு தீண்டச் சமீபித்தது போலிருந்தது என்று உவமை காட்டித் தெளிவாக்குகின்றார். அபவியை மிகக் கொடுரமான தோற்ற முடையவனாகக் காட்டுவதற்கு ஏற்ற சொற் பொருள்களைப் பயன்படுத்துகின்றார். அச்சத்தை உண்டாக்கக் கூடிய மதித்த, தடித்த என்பன போன்ற வல்லினச் சொற்றொடர்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

6. முடிவுரை

அஸன் என்னும் அழகான ஒழுக்கமான பிள்ளை பல்வேறு துன்பங்களுக்கு ஆட்பட்டுப் பின்னர் ‘பே’ என்னும் பட்டத்தினைப் பெறும் தலைவனாக ஆவதை சித்திலெவ்வை மரைக்கார் மிக அருமையாக இந்நாவலிலே படைத்துள்ளார். அஸனுக்கு ‘பே’ பட்டம் கிடைத்தமையைப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

பாஹா அவர்கள், அஸனைப் பார்த்து “மாட்சிமை தாங்கிய சுல்தான் அவர்கள் நீர் செய்த சாமர்த்தியங்களை மெச்சி உமக்கு ‘பே’ என்னும் பட்டம் கொடுக்கும்படி ஓர் உத்தரவு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். ஆகையால் இன்று முதல் உமக்கு ‘அஸன்பே’ என்ற பட்டம் வழங்கக் கடவது”என்று சொன்னார். BE என ஆங்கிலத்தில் எழுதப்படும் இப்பட்டம் சாதனை செய்பவர்களுக்கு வழங்கப்படுவதாகும்.

சமூத்துத் தமிழிலக்கியத் துறையிலே முஸ்லிம்களின் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்க வகையில் அமைந்துள்ளது என்பதற்கு சமூத்து முதல்

நாவல் எனக் கருதப்படும் சித்திலெவ்வை மரைக்காரின் அஸன்பே சரித்திரம் நல்ல சான்றாக அமைகின்றது. கதைக்களாம், கதை மாந்தர், கதையை நடத்திச் செல்லும் பாங்கு என்பவற்றில் நாவலாசிரியர் சிறந்து விளங்குவதைக் காணக் கூடியதாயுள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. ஆராய்ச்சி, இதழ் 1 மலர் 3, 1972, பக். 30.
2. வி. சண்முகலிங்கம், ஞானம், நவம்பர் 2002.
3. நா. சுப்பிரமணியம், ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம், யாழ்ப்பாணம், 1978, பக்.09.
4. அஸன்பே சரித்திரம், பக். 04
5. அஸன்பே சரித்திரம், பக். 43-44.
6. அஸன்பே சரித்திரம், பக் - 74.
7. அஸன்பே சரித்திரம், பக் 33.

7. மங்களனாயகம் எழுதிய

“நொறுங்குண்டஇருதயம்”

அருள்திரு கலாநிதி எஸ். ஜெபநேசன்

இந்த நாவல் 1914ம் ஆண்டு சென்னை கிறிஸ்தவ இலக்கியச் சங்கத்தினால் (CLS) வெளியிடப்பட்டது. தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலே, காலவரிசைப்படி இது ஐந்தாவதாக வெளிவந்த நாவலாகும். ஈழத்தில் எழுந்த நாவல் என்ற வகையிலும் ஒரு பெண்ணினால் எழுதப்பட்டது என்ற வகையிலும் ‘நொறுங்குண்ட இருதயம்’ தனிச்சிறப்பு வாய்ந்ததாகும்.

“இந்நாவல் வெளிவந்த காலத்தில் பெண் ஒருத்தி இப்படி எழுதுகின்றானே என்று பலரும் வியந்திருப்பார். இந் நாவலை இன்று படிக்கும்போது எமக்கு வியப்பு ஏற்படுகின்றது எங்கள் நாட்டுப்பெண் எழுத்தாளர்களுக்கு முன்னோடியாக அமையும் இப்பெண்ணினுடைய நாவல் போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய தொன்றாகும்.”

என்று பேராசிரியர். அ.சண்முகதாஸ் குறிப்பிட்டிருப்பது கவனிக்கப்பட வேண்டிய தொன்றாகும்.⁽¹⁾

இந்த நாவல் 1914ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தபொழுது இதனைப் பலரும் ஆர்வத்துடன் படித்திருப்பார்கள். ஆனால் பின்னர் இந்த நூல் மக்களினாலே அதிகம் பேணப்படவில்லை. இலக்கிய வரலாற்று ஆய்வாளர்களது கண்ணிலும் இந்த நூல் படவில்லை. இது ஒரு கிறிஸ்தவ நாவலாக இருந்தமையாலும் ஈழத்திலே எழுந்த நாவல் என்ற காரணத்தாலும் தமிழ்நாட்டு இலக்கிய வரலாற்று ஆய்வாளர்களுக்கு இந் நாவலை அறிவதற்கு வாய்ப்புக் கிட்டாது போயிருக்கலாம். 1972ஆம் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலே தமிழ் விரிவுரையாளராகக் கடைமையாற்றிய திரு.ஆ.சிவநேசச் செல்வன் அக் கல்லூரியின் பிரசித்தி பெற்ற நூல் நிலையத்தில் இந்த நாவலின் பிரதி ஒன்றைக் கண்டெடுத்தார்.

�ழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்ட திரு. ஆ. சிவநேசச் செல்வன் 1972ம் ஆண்டு மல்லிகை மே, யூன் இதழில்

முதல் முதலாக இந்த நாவலைப் பற்றி ஒரு விரிவான கட்டுரை எழுதினார். அதற்குப் பின்னர் மங்கள் நாயகம் தம்பையா ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்று நூல்களில் இடம் பெற்று வருகின்றார்.

இந்த நாவலைப் பற்றிய குறிப்புகளைப் படித்த பலர் அதனை வாசிப்பதிலும் ஆய்வுசெய்வதிலும் ஆர்வம் காட்டினார்கள். 1996ம் ஆண்டு பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜாவின் ஈழத்து இலக்கிய ஆர்வத்தினாலும் ஆராய்ச்சி வேட்கையினாலும் இரண்டாவது பதிப்பு வெளிவந்தது. அதற்குப் பின்னர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை (வெளிவாரி பாடத்திட்டம்) சென்னை கிறிஸ்தவ கல்லூரி ஆகியன தமது பாடத் திட்டங்களில் ‘நொறுங்குண்ட இருதயத்தை’யும் சேர்த்துக் கொண்டன.

நூலாசிரியர்

இந்த நாவலை எழுதிய திருமதி மங்களநாயகம் தம்பையா தெல்லிப்பழையில் வாழ்ந்த தமிழ்ப் புலமை மிக்க புரட்டஸ்தாந்து கிறிஸ்தவ குடும்பத்திலே தோன்றியவர். சிறந்த தமிழ்க் கவிஞராகவும் வழக்கறிஞராகவும் திகழ்ந்த திரு. J.W Barr குமார குலசிங்க முதலியார் அவர்களின் கனிஷ்ட புத்திரியும் திரு. K.S Barr குமாரகுலசிங்க என்ற தமிழ் அறிஞரின் தங்கையும் ஆவார். தந்தை செல்வா அவர்களுடைய மனைவி எமிலி அவர்களுடைய அத்தை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். திருமதி எமிலி செல்வநாயகம் அவர்களுடைய சகோதரியாகிய திருமதி டற்றன் கணக்கந்தரம் அவர்களிடம் இருந்தே திரு. ஆ. சிவநேசச் செல்வன் தமது கட்டுரைக்கு வேண்டிய பல தரவுகளை பெற்றுக் கொண்டதாக எழுதியுள்ளார். அக் கட்டுரையிலே திருமதி மங்களநாயகம் பற்றி பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“மங்களநாயகம் தம்பையா ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் மிகுந்த பயிற்சியுடையவர். எந்தப்பள்ளிக் கூடத்திலும் சேர்ந்து கற்காத இவர் மிசனரிமாரின் தொடர்பினாலும், குடும்பத்தின் கல்விப்பின்னணியினாலும் செல்வாக்கினாலும் இல்லத்திலேயே கல்வி பயின்றார். இளமை தொடக்கம் தந்தையார் உதவியுடனும் மற்றையோர் உதவியுடனும் பெற்ற கல்வியும், வாழ்ந்த கல்விச் சூழலும் காரணமாக நூல்களில் ஆர்வம் கொண்டு படித்து அறிவு வளம் பெற்றார். நிரம்பிய கல்வி அறிவும் புகழும் வாய்ந்த கலாநிதி ஜசக் தம்பையாவை கணவராக பெற்றது இவருக்கு பெரும் வாய்ப்பை கொடுத்தது”⁽²⁾

ஜூசுக் தம்பையாவும் மங்களநாயகமும் நாரூம் மலரும் போலக் கூடி தமிழ்ப்பணியும் இறை பணியும் செய்தனர். திரு. ஜூசுக் தம்பையா அவர்கள் மாணிப்பாயில் பிறந்தவர். தமது கல்வியை மாணிப்பாயிலும் கொழும்பிலும் பெற்று சிறந்த வழக்கறிஞராகத் திகழ்ந்தார். பின்னர் இங்கிலாந்து சென்று Barrister ஆனார். மலேயா சென்று வழக்கறிஞராகப் பணியாற்றி பெரும் புகழ் பெற்றார். 1924ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் திரும்பி அங்கிலிக்கன் திருச்சபையில் மதகுருவாக அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டார். 8 வருடங்களுக்குப் பின்னர் தென் இலங்கைக்குத் திரும்பி இறை பணியாற்றி 1941ம் ஆண்டு இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார். யாழ்ப்பாண வைவாப் கௌமுதி என்ற நூலை எழுதிய க. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் (கல்லடி வேலுப்பிள்ளை) தமது நூலை ஜூசுக் தம்பையா அவர்களுக்கே சமர்ப்பணம் செய்து பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்.

“இப்புத்தகத்தை எமது விசுவாச அன்பராய், எம் இன்ப துன்பங்களைத் தமதெனக் கொண்ட நன்பராய் கிறி மேற்றீபம் போல் விளங்கும் நியாய தூரந்தர சிங்கம், ஸ்ரீ ஜூசுக் தம்பையா அவர்களின் கைமாற்ற நன்றிகளுக்கோர் ஞாபக சின்னமாய் அவர்க்குச் சமர்ப்பித்துப் பிரகடனச் செய்கின்றோம்.”⁽³⁾

திருமதி மங்கள நாயகம் அவர்கள் சிறந்த கல்விமானாகிய ஜூசுக் தம்பையா அவர்களைத் தமது கணவராகப் பெற்றுக் கொண்டமையால் பல நூல்களைப் படிக்கவும் பல ஊர்களுக்குச் சென்று வாழவும் வாய்ப்புப் பெற்றார். தமது கணவர் மொழி பெயர்த்த தாயுமானவர் பாடல்களில் (The Psalms of a Saiva Saint) இருந்து ஆங்காங்கு மேற்கோள் காட்டுவதனை நொறுங்குண்ட இருதயத்திலே காணலாம். திருமதி. மங்கள நாயகம் அவர்கள் தமது கணவரோடு சேர்ந்து கிறீஸ்தவ வேதாகமத்தை ஆழ்ந்து கற்றார். அம்மையார் திருமணமாகு முன் கல்வியில் சிறந்த தெல்லிப்பழை கிராமத்தில் வாழ்ந்து பல விடயங்களை தனது மனத்துள்ளே பதிவு செய்திருத்தல் வேண்டும். தெல்லிப்பழை, அமைதியும் கல்வி ஆர்வமும் கொண்ட மக்கள் வாழ்ந்த இடமாகும். யாழ்ப்பாணத்துக்கு மதப் பிரசாரம் செய்ய வந்த கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார் தெல்லிப்பழையை தமது பிரதான பணிக்களாக தெரிவு செய்திருந்தனர். மங்களநாயகம் வாழ்ந்த காலத்தில் யூனியன் கல்லூரி உதயமாகவில்லை. ஆனால் அமெரிக்க மிஷனரிமார் அங்கு பல நிறுவனங்களிலே பணியாற்றி வந்தார்கள். அம்மையாரின் காலத்தில் முன்று முக்கியமான அமெரிக்க மிஷனரிமார் தமது குடும்பத்தினருடன் வாழ்ந்ததாக தெரிகின்றது.

இவர்களின் பெயர்கள் பின்வருமாறு: திரு. A.A Ward, U.J.H Dickson, Rev.T. S. Smith இவர்களிலே ஒருவர் திருமதி மங்களநாயகம் தம்பையாவை பெரிதும் கவர்ந்திருக்க வேண்டும். மினைரிமாரிற் சிலர் இந்துக்களின் வீடுகளுக்குச் சென்று கிறிஸ்தவ வேதாகமத்தை விளக்கி ஜெபம் செய்து நற்செய்திப் பணியாற்றி இருத்தல் வேண்டும். இப்படிப் பட்டவர்களில் ஒருவர்தான் அமெரிக்கன் மினைன் பாதிரியராக நொறுங்குண்ட இருதயத்தில் உலாவி வருகின்றார். இப்படிப்பட்ட நாவல்களை எழுதுவதற்கும் அமெரிக்க மினைன் பாதிரிமார் உற்சாகம் அளித்திருத்தல் வேண்டும். அமெரிக்கன் மினைன் பாதிரிமார் வளர்த்த தமிழ் உரைநடையின் கொடுமூடியை கறோல் விஸ்வநாத பிள்ளை எழுதிய சுப்பிரதீபத்தில் காணலாம் என்றால் சனரஞ்சகமான ஆக்க இலக்கியத்தின் உச்சத்தினை நொறுங்குண்ட இருதயத்தில் காணலாம். அம்மையார் ‘அரியமலர்’ என்ற இன்னொரு நாவலையும் ‘அனுபவக் களஞ்சியம்’ என்ற ஆன்மீகக் கட்டுரைகள் அடங்கிய தொகுதியையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.

இந்த நாவலினுடைய கதையை ஆராய முன்பு ‘நொறுங்குண்ட இருதயம் என்ற தலைப்பை ஆசிரியர் எங்கிருந்து பெற்றுக் கொண்டார் என்று அறிவது பயனுள்ளதாகும். கிறிஸ்தவ வேதாகமத்தில் நொறுங்குண்ட இருதயம் என்ற தொடர் இரண்டுமுறை காணப்படுகின்றது.

நொறுங்குண்ட இருதயம் உள்ளவர்களுக்கு
கர்த்தர் சமீபமாய் இருந்து நைந்த
ஆவியுள்ளவர்களை இரட்சிக்கிறார்.

(சங்கீதம் 34:18)

கடவுளுக்கு ஏற்கும் பலிகள் நைந்த ஆவிதான்
கடவுளே நைந்ததும், நொறுங்குண்டதுமான
இருதயத்தை நீர் புறக்கணியீர்

(சங்கீதம் 51:17)

இந்த நாவலின் கதாநாயகியாகிய கண்மணியின் உள்ளமே நொறுங்குண்ட இருதயமாக சித்தரிக்கப்படுகின்றது. நொறுங்குண்ட இருதயத்தின் கதை பின்வருமாறு:

முன்று குடும்பங்கள் இந்த நாவலில் சித்தரிக்கப்படுகின்றன. அவையாவன. சுப்பிரமணியர் குடும்பம், கைலாசபிள்ளை குடும்பம்,

குலோத்துங்கர் குடும்பம், மூன்று குடும்பங்களுமே யாழ்ப்பாணத்தின் உயர் குடிகளாக கருதப்பட்ட சைவ, வேளாண் மரபினர். சுப்பிரமணியர் அரசாங்கத்தில் உத்தியோகம் வகித்தவர். பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளுடன் நியாயத்துக்காக தர்க்கித்துக் கொண்டதனால் தமது பதவியை இழந்தவர். பின்னர் சொந்த ஊருக்கு திரும்பி புகையிலைச் செய்கையில் ஈடுபோட்டு பொருள் சம்பாதித்தவர். இவருடைய மகனாகிய பொன்னுத்துரையும் மகளாகிய கண்மணியும் நாவலின் முக்கிய பாத்திரங்களாகக் காணப்படுகின்றனர். கைலாசபிள்ளைக்கு அருளப்பா, அப்பாத்துரை என்று இரண்டு மக்கள் இருந்தனர். அதே ஊரைச் சேர்ந்த குலோத்துங்கர் ஓர் அரசாங்க உத்தியோகத்தர். அவருடைய மகள்தான் பொன்மணி. கதை காங்கேசன்துறைக் கடற்கரையில் ஆரம்பமாகிறது. ஆங்கு சுப்பிரமணியர் குடும்பம் உலாவுவதற்கு செல்கிறது. அந்த இடத்திலே கண்மணியின் அழகைக் கண்டு மையல் கொள்கிறான் அருளப்பா. தனது பெற்றோருடைய விருப்பத்துக்கு மாறாக அவன் கண்மணியை திருமணம் செய்து தனது வீட்டில் அவளோடு குடும்பம் நடத்துகின்றான். ஆனால் சிறிது சிறிதாக அருளப்பாவுக்கு கண்மணி மீது அன்பு குறைகின்றது. கண்மணி தன்னுடைய உத்தரவில்லாமல் தன்னுடைய மேசை லாச்சிக்குள் இருந்த கடித்ததை எடுத்து வாசித்து விட்டாள் என்று அவள் மீது குடும் கோபம் கொண்டான். அந்தக் கடித்ததில் அருளப்பா கல்கத்தாவில் படித்த காலத்தில் ஒரு பெண்ணோடு கொண்ட தொடர்பு தெரிய வருகின்றது. அருளப்பா கண்மணியை அடிக்கவும் உதைக்கவும் தலைப்பட்டான். வீட்டில் இரண்டு முறை களவு போனது. அருளப்பா கண்மணிதான் அவற்றை களவெடுத்தாள் என்ற சொல்லி அவளை சித்திரவதை செய்தான். வீட்டில் இரண்டு குழந்தைகள் பிறந்து விட்டன. சோகத்தை தாங்க முடியாத கண்மணி ஓர் அமெரிக்கன் மின்ன் பாதிரியாருடைய அருளுரைகளைக் கேட்டு கிறிஸ்தவ சமயத்தின் மீது ஈடுபோடு கொள்கிறாள்.

குலோத்துங்கரின் மகளாகிய பொன்மணிக்கு கண்மணியின் அண்ணாகிய பொன்னுத்துரை மீது விருப்பம் ஏற்படுகின்றது. ஆனால் அதனை இரகசியமாகவே இருவரும் வைத்துக் கொள்கின்றனர். ஆனால் பொன்மணியின் பெற்றோர் இக் காதலை அறிந்ததும் அருளப்பாவின் தமியாகிய அப்பாத்துரைக்கு மனம் பேசுகின்றனர். பொன்மணி இந்த திருமண ஒழுங்கை திட சங்கற்பத்துடனும் மிகுந்த துணிவுடனும் எதிர்க்கிறாள். ஆனால் பெற்றோர் திருமணத்தை நடத்திவிட முடிவு செய்கின்றனர். திருமண நாளன்று மாப்பிள்ளை பொன்மணி வீட்டிற்கு வந்த நேரம், பொன்மணி தப்பி ஒடி பொன்னுத்துரை கொண்டுவந்த

கரத்தையில் ஏறி மண்டைதீவுக்கு போய்விடுகின்றாள். பொன்னுத்துரை அப்பொழுது கண்மணியையும் தன்னோடு கூட்டிச் சென்று விடுகின்றான். அவமானப்பட்ட அப்பாத்துரை பொன்மணியின் தங்கையை திருமணம் செய்து கொள்கிறான். பின்னர் கொழும்பு சென்று வீண் செலவு செய்து பெரும் கடனாளி ஆகின்றான்.

கண்மணி மண்டைதீவிருந்து அருளப்பா வீட்டுக்கு செல்லாமல் தன்னுடைய பேற்றோருடைய வீட்டுக்கு சென்று விடுகிறான். அருளப்பாவின் கொடுமையினால் அவள் நோய்வாய்ப்பட்டு மரணத்தை நெருங்குகின்றாள்.

அருளப்பா, வீட்டிலே நடந்த களவுகளுக்கு கண்மணியல்ல வேலைக்காரியாகிய பூரணமே காரணம் என்று அறிந்து கொள்கிறான். பின்னர் கண்மணி வீட்டிற்கு சென்று தன்னை மன்னிக்கும்படி அவளை வேண்டுகின்றான். கண்மணி அவனை மனதார மன்னிக்கிறாள். கிறிஸ்தவளாகி மரணத்தைத் தழுவுகின்றன். பின்னர் அவளுடைய குடும்பத்தவரும் பொன்னுத்துரையின் குடும்பத்தவரும் கிறிஸ்தவத்தைத் தழுவிக் கொள்கின்றனர்.

பாத்திரப்படைப்பு

இந்த நாவலிலே மங்கள நாயகம் தம்பையா அவர்கள் இரண்டு மாறுபட்ட சுபாவங்களையுடைய பெண்களை முன்னிறுத்துகின்றார். சம்பிரதாயங்களுக்கும் பேற்றோரின் கட்டுப்பாடுகளுக்கும் அடங்கி நடக்கும் பதிவிரதையாகக் கண்மணி காட்சியளிக்கின்றாள். இதற்கு முற்றிலும் வேறுபட்ட குணாதிசயம் உடையவளாக அவள் மைத்துனி பொன்மணி தென்படுகிறாள். கண்மணிக்கு அவள் புகுந்த வீட்டில் எந்தவிதமான இனபழும் இல்லை. வரதட்சணை இல்லாமல் வந்தவள் என்று அவள் மாமனார் கூட அவளை வேறுத்து ஒதுக்குகின்றார். கணவன் அவளுடைய சொல்லை நம்பாமல் வேலைக்காரப் பெண்ணாகிய பூரணத்தின் சொல்லையே நம்பி அவளை அவமானப்படுத்தினான். பொன்னுத்துரை அவளை அழைத்துச் செல்ல வந்த தருணத்தில், அவனை அருளப்பா என்று நினைத்து “ஜயோ என்னை அடியாதேயுங்கள் தாங்கமுடியாமல் சரீரம் நோகுது” என்று இயக்கம் குறைந்தவளாய் மெதுவாய் அனுங்கி அனுங்கிச் சொன்னாள். இத்தனை துன்பங்கள் வந்தபோதும் கண்மணி தன் கணவனைப் பற்றி குறைகூறியதோ அவனோடு எதிர்வார்த்தை பேசியதோ கிடையாது. துன்பங்களைச் சகிக்க முடியாதபொழுது கிறிஸ்தவ

பிரார்த்தனைகளில் ஈடுபடுவதிலும், வேதாகமத்தைப் படிப்பதிலும் ஆறுதல் பெற்றாள். இறுதிவரை தன் துன்பங்களை எல்லாம் சகித்து தற்கொண்டான் விரும்புவனவெல்லாம் செய்து குணசீலியாக வாழ்கின்றாள். ஆனால் இப்படியான வாழ்க்கை தவறு என்பதனையே மங்கள நாயகம் உணர்த்த விரும்புவதாகத் தெரிகின்றது. வீட்டுக்குள்ளே பெண்ணைப் பூட்டி வைப்போம் என்ற விந்தை மனிதரின் செயல் ஒழிய வேண்டுமென்பதே அம்மையாரின் உணர்வுகளில் மேலோங்கி நிற்பதாகத் தெரிகின்றது. அன்றைய யாழ்ப்பாணத்தில் பெண்கள் ஆண் ஆதிக்கத்தாலே பட்ட அவலங்களையும் கண்ணீரையும் ஆசிரியர் பார்த்திருக்கவேண்டும். அவருடைய கணவர் ஒரு வழக்கறிஞராக இருந்தபடியினால் விவாகரத்துச் சம்பந்தமான வழக்குகளையும் பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் அந்திகளையும் பார்த்து அவர் மனம் வெதும்பி இருக்கலாம்.

பொன்மணி

கண்மணிக்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட குணாதிசயங்களோடு பொன்மணி வருகின்றாள். 20ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் புதுமைச் சிந்தனைகளும் பெண் கல்வியும் சிறிது சிறிதாக வளர்ச்சியற்ற பொழுதிலும் பெண்கள் தமது உரிமையை நிலை நாட்டுவதில் துணிவற்றவர்களாகவே இருந்தனர். பொன்மணி விழித்துக் கொண்ட பெண் சமுதாயத்தின் ஒரு பிரதிநிதியாகவே தென் படுகின் றாள். அப் பாத் துரையுடனான திருமணத் திற் கு கையெழுத்திடுமாறு கூறப்பட்டபொழுது அவள் மிகுந்த துணிச்சலுடன்

“பெரியாரே! கனவான்களே! இது எனக்குச் சற்றேனும் பிரியமில்லாத செய்கை என்பதையும் என் பெற்றோரின் நெருக்குதலினால் என் கையொப்பத்தை வைக்கிறேனென் பதனையும் நீங்கள் தயவாய் அறிந்துகொள்ளுங்கள் என பெற்றோர் என்னை நெடுகிலும் நெருக்கியதாலும் இப்போது எனது கையொப்பத்தை வைக்கும்படி என்னை வதைப்பதாலும் இதோ எனது கையொப்பத்தை வைக்கின்றேன்”⁽⁴⁾

என்னும் இந்தச் துணிச்சல் கதை முழுவதும் இழையோடு இருப்பதனைக் காணலாம். தனது காதலனாகிய பொன்னுத்துரையின் தயக்கத்தையும், தடுமாற்றத்தையும் கண்டு சினமடைகின்றாள். அப்பாத்துரையிடம் இருந்து தப்பவதற்கு உடன்போக்கு ஒன்றுதான் வழி

என உணர்ந்து அதற்கான ஒழுங்குகளைச் செய்யும்படி தூண்டி திருமண நாளன்று தப்பி ஓடிவிடுகிறாள். மங்கள நாயகம் இப் பாத்திரப்படைப்பின் மூலமாகப் பெண்களுக்கு ஓர் அறிவுரையை வழங்குகின்றார். கண்மணியைப் போல் அழுதுகொண்டிருக்காதீர்கள் பொன்மணியைப் போல், உங்களைப் பிணைத்திருக்கும் சங்கிலிகளை அறுத்து எறியுங்கள் என்பது அம்மையாருடைய போதனையாக இருக்கின்றது. ‘தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா’ என்ற கணியன் பூங்குன்றனாரின் கருத்தினை வலியுறுத்துவதாகத் தெரிகின்றது.

பொன்னுத்துரை

இவன் சுப்பிரமணியரின் முத்தமகன், கண்மணியின் அண்ணன் பொன்மணியின் காதலன் எத்தர்களும் ஏமாற்றுக்காரர்களும் நிறைந்த உலகில் நேர்மையும், நற்பண்பும் கொண்டவனாகவும் வாழ்கின்றான். அவனுடைய நேர்மையையும் நற்குணத்தையும் கண்டுதான் அவன் பணியாற்றிய நிறுவனத்தின் முதலாளி, அவனுடைய “உடன்போக்குக்கு” உதவி செய்கின்றார். ஆனால் பொன்னுத்துரையிடம் ஒரு குறை இருந்தது அதுதான் Hamlet என்ற டென்மார்க் இளவரசனிடம் காணப்பட்ட குறைபாடு. எதற்கும் தயக்கம், தடுமாற்றம் பொன்மணியை அடைய முயற்சித்தபொழுது அப்பாத்துரை கட்சியின் பலத்தைக் கண்டு அவனை மறந்துவிட முடிவு செய்கின்றான். பொன்மணியின் துணிவும் புத்திசாதுரியமும் இல்லாமற் போயிருந்தால் பொன்னுத்துரை அவனை அடைந்திருக்கவே முடியாது. முதலில் தயக்கமும் நாணமும் கொண்ட ஒரு பாத்திரமாக பொன்னுத்துரை காணப்பட்டாலும் உடன்போக்கின்போது அவன் காட்டிய தீர்மும், மன உறுதியும் சிறப்பாகவே தென்படுகின்றது.

அருளப்பா

செல்வத்தில் புரஞம் வீட்டில் வளர்ந்த வாலிபரில் ஒருவனாக அருளப்பா தென்படுகிறான். பட்டதாரி படிப்புக்கு கல்கத்தா சென்றவன், கல்கத்தாவில் படிக்கிற காலத்தில் அங்குள்ள ஒரு பெண்மீது காதல் கொண்டு திருமணம் செய்வதாக வாக்களித்து பின்னர் கைவிட்டுவிட்டான். யாழிப்பானம் திரும்பி ஆசிரியத்தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தான். கண்மணியின் அழுகு அவனை கவர்ந்திருந்தது. ஆனால் திருமணமான பின்பு அதிக வரதட்சணை இல்லாமல் கண்மணியைத் திருமணம் செய்து கொண்டேனே என்று சினமடைந்தான். நம்பி வந்தவனை நயவஞ்சகமாக அவமதித்து

சித்திரவதை செய்தான். களவுகள் பற்றிய உண்மை வெளிப்பட்ட பின்புதான், கண்மணி மீது அவனுக்கு இரக்கம் ஏற்பட்டது. அழகான பெண்களை காதலித்து திருமணம் செய்துவிட்டு பின்னர் கொடுமைப்படுத்துகின்ற ஆடவர்களில் அருளப்பாவும் ஒருவன். அவனுடைய செயற்பாடுகள் அவனைப் போன்ற பல ஆண்களை மங்களநாயகம் அம்மையார் பார்த்திருக்க வேண்டும். கண்மணியின் வாழ்க்கை முடிகின்ற காலகட்டத்திலேதான் அருளப்பாவுக்கு அவள் மீது இரக்கம் ஏற்படுகின்றது. அவள் இறந்த பின்னர் தேசாந்திரியாக அலைந்து விட்டு யாழ்ப்பானம் திரும்பி திருமணம் செய்து கொண்ட தனது பிள்ளைகளோடு வாழ்ந்து தனது வாழ்க்கையை முடிக்கின்றான்.

அப்பாத்துரை

அருளப்பாவின் தம்பியாகிய அப்பாத்துரை கொழும்பில் உத்தியோகம் வகித்தவன். செல்வச் செருக்கு அவன் கண்களை மறைத்தது. பொன்மணியை அடைவதற்கு தடையாக நிற்பது பொன்னுத்துரைதான் என்று எண்ணி அவனுக்குப் பல துண்பங்களைச் செய்தான். பொய் வழக்குத் தொடுத்தான். பொன்மணி அவனை ஏமாற்றியபொழுது மிகவும் அவமானப்பட்டு ஊரைவிட்டே போய்விட்டான்.

சுப்பிரமணியர்

கண்மணியின் தந்தையாராகிய சுப்பிரமணியர் நேர்மையும் கொள்கைப்பிடிப்பும் கொண்ட நல்ல மனிதர். அரசாங்க உத்தியோகத்தை இழந்த பின்பு சோர்ந்து போகாமல் புகையிலைச் செய்கையில் ஈடுபட்டு உத்தியோகம் வகித்த காலத்தைவிட கூடுதலான வருமானம் பெற்றார். இவருக்கு பொன்னுத்துரை கண்மணி மட்டுமன்றி வேறு பிள்ளைகளும் இருந்தார்கள். கண்மணியை, செல்வந்தனாகிய அருளப்பா மனம்செய்ய விரும்பியபோது இந்தப்பண்பாளரும் குதாகலம் அடைந்தார். இதனைப் பற்றி இந்த நாவல் நாற்பிரயோகத்தைப் பற்றி J.T அப்பாப்பிள்ளை என்பவர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“தம்முடைய அரிய உதரக்கணிகளாகிய பெண்பிள்ளைகளைத் தெய்வ பயமற்ற துட்டர் கையில் மனைவியராகக் கொடுக்கும்படி பெரும்பாலும் மேவி விடுகின்ற பொருளாசையென்னுங் கொடிய நோய்வாய்ப்பட்டு வருந்துந் தந்தைகளது நிலைமையைக் கண்டு

பரிதாபித்து அரிய சற்போதமாகிய மருந்தை இனிய சரித்திர ரூபத்துட் பொதிந்து ஆசிரியர் கொடுத்திருக்கின்றார்”.⁽⁴⁾

அமெரிக்க மினன் பாதிரியார்

அமெரிக்கன் மினனரிமாரின் மதப்பிரசார முறைகளை நன்கு அவதானித்து இந்தப் பாத்திரத்தை உருவாக்கியுள்ளார். அவர்களுடைய மதப்பிரசார முயற்சிகளில் இரண்டு முக்கியமான பண்புகள் காணப்பட்டன. அவர்கள் கும்பல் இயக்கத்தினை (MASS MOVEMENT) ஒரு பொழுதும் ஆதரிக்கவில்லை. தனிப்பட்ட மனிதரின் மனமாற்றத்திலேயே கவனம் செலுத்தினர். பெண்களுடைய மதமாற்றத்திற்கும் அவர்கள் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர். சண்டிக்குழியின் முதலாவது மதகுருவாகிய கிறிஸ்தியன் டேவிட் என்ற பாதிரியார் ஆறு ஆண்களைக் கிறிஸ்தவர்களாக்குவதனை விட ஒரு பெண்ணைக் கிறிஸ்தவளாக்குவது காத்திரமானது என்று எழுதியுள்ளார். பெண் மனம் தளம்புவதில்லை. அவர்கள் மூலமாகத்தான் குடும்பங்களில் கிறிஸ்தவம் நிலைபெறும் என்று உறுதியாக நம்பினார்கள். அல்லற்பட்டு ஆற்றாது கண்ணீர் வடித்த கண்மணி மீது அவர் காட்டும் இரக்கமும், கிறிஸ்தவ மதப் போதனையும் இப்பண்புகளைத் துல்லியமாகக் காட்டுகின்றன.

“கர்த்தருக்குப் பிரியமான இருதயம் இங்கே இருக்கிறது. அவரை ஏற்றுக் கொள்ளுங்காலம் சீக்கிரம் வரும்..... மகனே! கர்த்தராகிய இயேசு இரட்சகரை இன்று தொட்டு உன் அன்பான பிதாவாய் ஏற்று அவரின் வழியில் நடக்கமாட்டாயா”
என்று மிகுந்த பாசத்துடன் கேட்கின்றார் (பக்கம் 97)

நவரத்தினம் (பொன் னுத் துரையின் நண்பன்) நவமணி (பொன்னுத்துரையின் சகோதரி, நவரத்தினத்தின் மனைவி) பூரணம் (அருளப்பா வீட்டு வேலைக்காரி) குலோத்துங்கர் (பொன்மணியின் தந்தை) கைலாசபிள் ளை (அருளப்பாவின் தந்தை) ஆகியோரையும் உயிர்த்துடிப்புள்ள துணைப்பாத்திரங்களாக அம்மையார் படைத்துள்ளார்.

இந்த நாவலின் வெற்றிக்கு அதன் மொழிநடையே முக்கியமான காரணமாகும். அம்மையார் இறுதிவரை விறுவிறுப்பும் சவாரஸ்யமும் குன்றாதபடி கதையைக் கூறிக்கொண்டே செல்கின்றார். நாவலின் ஆரம்பத்தில் அவரின் நடை வசன கவிதைபோன்று காணப்படுகின்றது.

அக்கால உரைநடை மரபை ஒட்டியே அவர் இவ்வாறு நாவலை ஆரம்பிக்கின்றார்.

இக்கிராமத்தில் பசுமையான புற்கம்பளத்தால் மூடப்பட்ட மைதான வெளிகளையும், குளிர்ந்த நிழல் கொடுக்குஞ் சாலைகளையும் ஆங்காங்கே பலவகைக் கணி கொடுக்கும் ஏராளமான விருட்சங்களையும் இவ்விருட்சங்களின் கணிகளை களிப்போடுண்டு சந்தோஷத்துடன் பாடும் பல வர்ணப் பட்சி சாலங்களையும் அழகிய தாமரைத் தடாகங்களையும் அத் தடாகங்களில் குருவியினங்கள் வந்து மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு கூடுவதனையும் அரிய சுகந்தங் கொடுக்கும் மல்லிகை, மூல்லை, செவ்வந்தி மகிழ், மருக்கொழுந்து, திருவாத்தி, ரோசா முதலியன நிறைந்த பூங்காவனங்களையும் அப்பூங்கா வனங்களில் இனிய கீதங்களை இசைக்கும் வண்டினங்களையும் அவை செடிக்குச் செடி புட்பத்துக்குப் புட்பம் பறந்து பல வர்ணமாய் இலங்கிக் கொண்டிருப்பதையும் எந்நேரமும் இன்பமான குளிர்காற்றும் பூங்காவனங்களிலும் விருட்சங்களிலும், செடிகளிலும் வீழ்ந்து கிச்கிசென்று, வீசிக்கொண்டிருப்பதனையுங் காணலாம் (பக்கம் I)

ஆசிரியரின் நடையில் ஆர்னல்ட் சதாசிவம் பிள்ளையின் செல்வாக்கு அதிகம் காணப்படுகின்றது. ஆர்னல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை எழுதிய நன்னெறிக் கதாசங்கிரகம் 1893ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. அமெரிக்கன் மினன் கிறிஸ்தவராகிய ஆர்னல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை ஜக் தம்பையாவைப் போல மானிப்பாயைச் சேர்ந்தவர். அவர்களுடைய நூல்களை தம்பையா தம்பதியினர் விருப்புடன் படித்தனர் என்று கொள்ளலாம். நொறுங்குண்ட இருதயத்தில் பழமொழிகள் அதிகம் காணப்படுகின்றன. சிலவிடங்களில் பழமொழிகள் அவசியமின்றிச் சேர்க்கப்பட்டன போலவும் தென்படுகின்றன. இந்தப் பண்புக்கு ஆர்னல்ட் சதாசிவம்பிள்ளையே வழிகாட்டினார் என்று கொள்ளலாம்.

எம்மூர்ப் பெண்களாதியாய் எவரும் பழமொழிப்பிரீதியராதலாற் அவற்றிற்சற்றும் ஒறுப்பின்றித் தாராளமாய்ச் சேர்த்துக் கொண்டோம்⁽⁵⁾ நொறுங்குண்ட இருதயத்திலே பழமொழிகள் அதிகம் காணப்படுகின்றன. சிலவிடங்களில் பழமொழிகளை அவசியமில்லாமலும் புகுத்தியுள்ளாரோ என்ற எண்ணமும் தோன்றுகின்றது. உதாரணமாகப் பின்வரும் தொடரைக் குறிப்பிடலாம்.

“அப்பெண் பிடித்த கொப்பும் விட்டு மிதித்த கொப்பும் விட்டு அரசனை நம்பிப் புருஷனை இழந்தவள் போல் பெற்றார் சகோதரன் ஆக்கினைக்கும் நிந்தாட்சனைக்கும் ஆளாகித்து துக்க சாகாரத்திலாழ்ந்து கலங்கநேரிட்டது”.

(பக்கம் 47)

ஆசிரியர் இந்நாலில் குறிப்பிடுகின்ற பழமொழிகள் கருத்தாழம்மிக்கவை. தற்காலத்தில் மக்கள் அவற்றினைப் பயன்படுத்துவது மிகவும் குறைவு.

‘பொக்கு வாய்ச்சி பொரிமாவை மெச்சியது போல, காடேற விட்டு குழுப்பற்றிய மாடு போல, சாரை வாய்ப்பட்ட தேரை போல, ஆடு நினைத்த இடத்திலா பட்டியடைக்கிறது?, எழுதா விதிக்காவதென்ன? நாய்பட்ட பாடு தடிக்கம்பே அறியும்’

ஆசிரியர் சாதாரண மக்களின் பேச்சுவழக்கில் தமது நாவலை எழுதியுள்ளார். ஆனால் அவற்றிலே பல சொற்கள் இப்பொழுது வழக்கொழிந்து போயின.

குற்றம் பாரிக்க, சம் மதியானால், உத்தரம் பிலுக்கு, சவன்கோழியமாய், கற்பாஸ்தீரி இறவுக்கை, சள்ளுப்பிடித்தல், சாயரட்சை இடம்பம், சள்ளள, கொடுகொடுகி இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தமிழ் உரைநடை எவ்வாறிருந்தது என்பதனை ஆராய இந்த நாவல் பெருந்துணை புரிகின்றது. இதனைப்பற்றி பேராசிரியர் நா. சுப்பிரமணியஜயர் கூறுவது மனங்கொள்ள வேண்டியதொன்றாகும்.

இந்நாவலில் அமைந்துள்ள மொழிநடை தனிநிலை ஆய்வுக்குரிய தொன்றாகும். இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கப்பகுதியில் யாழ்ப்பானப் பிரதேச மொழி வழக்குப்பற்றி ஆய்வு மேற்கொள்ள விழைவோருக்கு அரியதொரு தகவற் களஞ்சியமாக இந்நால் அமைந்துள்ளது.⁽⁶⁾

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் மக்கள் எவ்வாறு வாழ்ந்தனர் என்ற சமூகவியல் ஆராய்ச்சிக்கும் இது அரிய கருவூலமாக விளங்குகின்றது.

இந்த நாவலில் மோட்டார் வண்டி, தொலைபேசி, வாணொலி, மின்சாரம் பற்றி எந்தக் குறிப்புக்களாக இல்லை. கரத்தை ஒற்றைத்திருக்கல் குதிரை வண்டி என்பனவே போக்குவரத்துச் சாதனங்களாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மண்ணைதீவுக்குக் கூட மக்கள் தோணியிலே சென்ற ஒரு காலம் விபரிக்கப்படுகின்றது.

நாவல் என்றவகையிலேயே கிறிஸ்தவ சமயத்தின் செயற்பாடுகள் அதில் காணப்படுகின்றன என்றுதான் அவற்றினைக் கருதவேண்டும்.

ஆனால் பெண்ணியம் நாவலின் ஆரம்பத்திலிருந்தே வளர்த்துச் செல்லப்படுகின்றது. கண்மணியை அருளப்பா அவமானப்படுத்துவதும் கொடுமைப்படுத்துவதும் வாயில்லாப் பூச்சிகளான குடும்பப் பெண்களின் அவலத்தைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது. இத்தகைய இழிநிலையிலிருந்து பெண்கள் விடுதலையடையவேண்டுமானால் அவர்களுக்குத் துணிவும் தன்மான உணர்ச்சியும் அவசியம் என்ற பொன்மணி வாயிலாக உணர்த்துகின்றார். ஆனால் தமது கருத்தை சமுதாயம் ஏற்குமோவென்ற தயக்கத்துடனேயே அம்மையார் எழுதுகின்றார்.

பொன்மணியின் செய்கையைப்பற்றி அவள் கூற்றாக எழுதப்பட்டது கவனிக்கப்படவேண்டியதொன்றாகும்.

“**உலகம் என்னப் பற்றி நன்மையாய் பேசி பேதிக்கொள்ளுமென்பது ஜயமான காரியம் சிலருக்கு எனது செய்கை மிகவும் கூடாததாகத் தோன்றக் கூடும்.** ஆனால் என்மனத்திற்கு நீதியென்று கண்டதைச் செய்தேன் (பக்கம் 83)

பெண்களிடம் துணிவு மட்டுமன்றி புத்திசாதுரியமும் இருக்கவேண்டும் என்று உணர்த்தப்படுகின்றது. தனது காதலனாகிய பொன்னுத்துரை தூடிப்பு இல்லாதவனாகவும் சாதுரியமற்றவனாகவும் இருப்பதனைக் கண்டு குழுறுகின்றாள் கண்மணி பொன்மணியைச் சந்தித்தபொழுது “**உன்னை அண்ணா இழந்துவிடுவாரென்று நான் ஒருபோதும் எண்ணியிருக்கவில்லை,** என்று விசனத்துடன் சொல்கிறாள் பொன்மணியோ,

“**ஆம் உன் அண்ணா சோம்பேறி யாயிருப்பதனால் என்னை இழந்து விடுவது நிச்சயந்தானே**” (பக்கம் 38) என்றாள்.

அவளின் காதல் தூய்மையானது. உடலழகோ செல்வமோ அவள் மனதைக் கவரவில்லை. நேர்மையும், பொறுமையும், கடின உழைப்பும் கொண்ட பொன்னுத்துரையையே அவள் மனம் நாடியது. பகட்டும் ஆடம்பரமும் கொண்ட அப்பாத்துரையை அவள் நஞ்சென வெறுத்தாள்.

“**பொன்னுத்துரை நாளிங்கே நெடு நேரம் நிற்பது சரியல்ல,** உனக்கு என்னில் அன்பும் பிரீதியுமில்லையாகில் அதை வெளியாய்ச் சொல்லு வெட்கிக்கவேண்டாம் என்றான். பொன்மணி தன் விருப்பத்தை வெளித்திறந்து சொல்ல வெட்கப்பட்டு” ஜகவரியத்தையாவது வீண்

இடம்பங்களையாவது நான் ஒருபோதும் பெரிதாக எண்ணவேயில்லை ஜகவரியம் நிலைநிற்பது அல்ல என்றாள். பொன்னத்துரை தன் கேள்விக்கு நேரான மறுமொழி பெற வேண்டுமென வாஞ்சித்து நான் கேட்டதற்கு மறு மொழியென்ன? உன்னை நான் காத்திருக்கலாமா? என்று மறுபடியும் வினாவினான். பொன்மணி வாய்திறந்து விடையளிக்க வெட்கித்து மவுனத்துடன் ஆம் என்பதற்குப் பதிலாக தன் தலையைச் சாய்த்தாள். இதைத் கண்டதும் பொன்னுத்துரைக்கிருந்த சந்தோஷம் எவ்வளவென்பது “விபரித்தலறிது” (பக்கம் 40)

இத்தகைய நாணமும் பயிர்ப்பும் கொண்ட பொன்மணிதான் தன்னுடைய திருமண நாளில் தன் பெற்றோரையும் அப்பாத்துரை குடும்பத்தினரையும் ஏமாற்றிவிட்டு இரவோடிரவாக தனது காதலனுடன் மண்டைதீவுக்கு ஓடிவிடுகிறாள்.

பெண்விடுதலையின் முக்கியத்துவத்தினை பொன்மணியின் வாயிலாக ஆசிரியர் புலப்படுத்துகின்றார். கிறிஸ்தவ போதனையை விடப் பெண்ணியமே இந்த நாவலில் மேலோங்கி நிற்கின்றது என்பது வெளிப்படை. கண் மணியின் நொறுங்குண்ட இருதயமல்ல பொன்மணியின் ஜெயங்கொண்ட இருதயமே பெண்களுக்கு அவசியம் என்று ஆசிரியர் தெளிவாக விளங்க வைக்கின்றார். இதனால் தமது குறிக்கோளை அடைவதில் வெற்றியடைந்துள்ளார்.

அடிக்குறிப்புக்கள்

1. சண்முகதாஸ். பேராசிரியர்.அ
நொறுங்குண்ட இருதயம், 1996 பதிப்பு, அணிந்துரை
2. சிவநேசச் செல்வன். ஆ.‘நொறுங்குண்ட இருதயம் கதையும் பண்பும்’
பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை நூற்றாண்டு விழா மலர்,
பக்கம் .74
3. வேலுப்பிள்ளை .க., யாழ்ப்பாண வைபவ கெளமுதி, AES பதிப்பு 2004 முகவரை பக்கம் III
4. அப்பாபிள்ளை J.T நூற்பிரயோகம், நொறுங்குண்ட இருதயம் 1914ம் ஆண்டு பதிப்பு
5. சதாசிவம்பிள்ளை ஆர்னல்ட், நன்னெறிக் கதா சங்கிரகம் - 1893 - பாயிரம்.
6. சுப்பிரமணிய ஜயர். நா. - “மங்கள நாயகம் தம்பையாவின் நொறுங்குண்ட இருதயம்”, உதயதாரகை - 16.05.1997

8. கோபால் - நேசரெத்தினம்: ஒரு மீள்பார்வை

கலாநிதி சி. சிவநிர்த்தானந்தா

முன்னுரை

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் தமிழ் நாட்டைப் போன்று ஈழத்திலும் நாவல் எழுதப்பட்டது. மத்தியதர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த சிந்தனையாளர்கள் தாம் ஆழந்தறிந்து கண்டவற்றை சாதாரண மக்களுக்கும் பயன்படத்தக்க வகையில் கடைவடிவில் அமைக்க முற்பட்டனர். இவ்வாறானவர்களுள் பலர் தமிழகத்திற்கும் சென்று பல்வேறு துறைகளிலும் தமது ஆற்றல்களை வெளிப்படுத்தியதோடு கல்விப் பணியிலும் தமது பங்களிப்பைச் செய்தனர்.

இலங்கையானது பிரத்தானியரது குடியேற்ற நாடானது தொடக்கம் மிசனரிமாரின் கிறிஸ்தவ மதம் பரப்பும் நோக்கம் முனைப்புப் பெறலாயிற்று. இவர்கள் தமது மதமாற்ற முயற்சிகளோடு ஆங்கிலக் கல்வியை வளர்த்தெடுப்பதிலும் பெரும்பங்காற்றினர். இக்காலப்பகுதியில்தான் ஆங்கிலக்கல்வி கற்ற மத்தியதரவர்க்கமும் உருவாகியது. ஆங்கிலமும் தமிழும் கற்ற அறிஞர்கள் இலக்கியப் பணியிலும் தமது பங்களிப்பைச் செய்யத் தவறவில்லை.

சைவத்தைப் பிரதான சமயமாகக் கொண்டிருந்த தமிழர்களிடையே கிறிஸ்தவ மிசனரிமாரின் நடவடிக்கைகளால் பலர் கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தழுவலாயினர். பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களையும் சமூக பொருளாதாரத் தொடர்புகளையும் கொண்டிருந்த எம்மக்களிடையே கிறிஸ்தவ மதச்

செல்வாக்கும் அவர்களின் பண்பாடுகளும் ஆங்கிலக் கல்வியும் இணைந்து பல புதிய மாற்றங்களையும் ஏற்படுத்தின. எமது மக்களில் பலர் ஆங்கிலேயருடைய பண்பாட்டையும் பாவனைகளையும் கைக்கொள்ளத் தொடங்கினர்.

இவ்வாறானதோரு பின்னணியில்தான் இலங்கையில் தமிழ் நாவலுக்கான அத்திபாரங்கள் ஆரம்பமாகின. செய்யுள் மரபுகளும் படிப்படியாக உரைநடை மரபுக்கு மாற்றம் பெற்றதும் நாவல் வளர்ச்சிக்கு துணை புரிந்தது எனலாம். பிறநாவல்களைப் படித்ததனால் உண்டான ஆர்வமும் மேலைநாட்டு இலக்கிய வடிவங்களும் இலக்கியப் பயிற்சியும் ஏனைய நாடுகளுக்கிடையிலான சமூக பொருளாதார பண்பாட்டுத் தொடர்புகளும் இம்முயற்சிகளுக்கு வழிகாட்டிகளாக அமைந்தன.

தமிழ் நாவல் இலக்கிய வரலாறு பிரதாப முதலியார் சரிதத்துடன் தொடங்குகிறது என்பர். இலங்கைத் தமிழ் நாவல் இலக்கிய வரலாறு சித்திலெப்பையின் அசன்பேயினுடைய கதையுடன் தொடங்குகின்றது எனப்படுகின்றது. இதில் கருத்து வேறுபாடுகளும் இல்லாமலில்லை. 19ஆம் நூற்றாண்டிலே கல்வி பரவலாகியதும் இதனால் படிக்க வாசிக்கக் கூடியவர்களின் தொகை அதிகரித்ததும் அச்சியந்திரத்தின் பயன்பாடும் பத்திரிகைகளின் தோற்றங்களும் தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தின் தோற்றத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும் உந்துவிசையாக அமைந்தன எனச் சுருக்கமாகக் கூறலாம்.

19ஆம் நூற்றாண்டிலே கிறிஸ்தவம் ஈழத்துக்கல்வி, சமூக, பொருளாதார மாற்றங்களிலே பெருமளவு செல்வாக்கினைச் செலுத்தியது. தமிழ்மொழிக்கல்வி வளர்ச்சியடைந்திருந்த சமூகத்திலே மின்னிமாரின் வருகையால் ஆங்கிலக்கல்வியும் ஆங்கிலக் கல்வி முறைமையும் குறிப்பிடத்தக்க இடத்தினைப் பிடித்துக்கொண்டன. அறிவு, ஆராய்ச்சி முதலியவைகளுக்கும் அப்பால் அரசு உத்தியோகங்களுக்குத் தேவையான ஆங்கிலக் கல்வியை மின்னிமார் வழங்கினர். காலனித்துவ ஆட்சியாளர்களின் கரங்களுக்கு உறுதுணையாக விளங்கும் மத்தியதர வர்க்கம் ஒன்று மிக வேகமாகவே ஈழத்திலும் உருவாகியது. ஒப்பீட்டு அடிப்படையில் நோக்கும்பொழுது இலங்கை முழுவதிலும் பார்க்க யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்திலேயே ஆங்கிலக் கல்வியும் அதனால் வரும் உத்தியோகங்களும் அதிகரித்துக் காணப்பட்டன. ஆங்கிலக்கல்வியென்ற திரைக்குப் பின்னால் கிறிஸ்தவமே கோலோச்சியது எனக் கூறினும்

தவறாகாது. ஆங்கிலக் கல்வியைப் பெற விரும்பிய சமூகத்தின் மேற்தட்டு வர் க் கத் தினர் கிறிஸ்தவத்தை விரும்பியோ விரும்பாமலோ ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டிய சூழலே காணப்பட்டது.

கிறிஸ்தவம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இருந்து இருப்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பம் வரை பெற்றிருந்த செல்வாக்கு மெல்லமெல்லச் சரியத்தொடங்கியதையும் ஈழத்து இலக்கிய சமூக வரலாற்றை ஆராய்வோர் அறிவர். ஆங்கிலக் கல்வியைப் பெற்று வெளியேறிய பலர் கிறிஸ்தவத்திற்கு எதிராக, கிறிஸ்தவ மதப்பறப்புதலுக்கு எதிராக, பாதிரிமார்களின் நடைமுறைகளுக்கு எதிராக பலவிதமான செயற்பாடுகளிலே ஈடுபட்டனர். அச்சியந்திரங்கள் நிறுவுதல், கண்டனங்கள் எழுதுதல், பத்திரிகைகள் நடத்துதல், பாடசாலைகள் நிறுவுதல், பாடப்புத்தகங்கள் அச்சிடுதல், பிரசங்கங்கள் செய்தல் முதலான பலவகையான கிறிஸ்தவ எதிர்ப்புப் பின்னணியிலேதான் உரைநடையிலான இலக்கியங்களும் தோற்றும் பெறுகின்றன. இந்த வகையிலே இந்தப் பகைப்புலத்தில்தான் நாம் கோபால் - நேசரத்தினம் என்னும் நாவலை நோக்குதல் வேண்டும்.

1. ஆசிரியரின் வாழ்வுச் சூழலும் நோக்கும்

கோபால் -நேசரத்தினம் என்னும் நாவலை எழுதிய ம.வே. திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையின் கல்விப் புலமை குடும்பப் பின்னணியினை விளங்கிக் கொள்வது இந்த நாவலை விளங்கிக் கொள்வதற்கு அவசியமானது. 19ஆம் நூற்றாண்டிலே நாவலர் மரபின் ஒரு கிளையாக விளங்கியவர் மட்டுவில் ம.க. வேற்பிள்ளையவர்கள். தமிழும் சைவமும் என்ற கருத்து நிலையில் இருந்து அனுவாவும் பிச்காத மட்டுவில் ம.க. வேற்பிள்ளை நாவலரிடமும் நாவலர் மருமகன் வித்துவ சிரோமணி பொன்னம்பலப்பிள்ளையிடமும் வரன்முறையாகப் பாடங்கேட்டவர். ஈழத்திலே ‘உரையாசிரியர்’ என்ற விருதினைப் பெற்றுக்கொண்டவர். இவர் எழுதிய திருவாதவூரடியார் புராண உரை, ஈழமண்டலச் சதகம் ஆகியவை ஈழத்து புலமை மரபுக்கு வலுச் சேர்ப்பவை. சிதம்பரம் நாவலர் வித்தியாசாலையின் அதிபராகப் பணியாற்றி மரண பரியந்தம் சிதம்பரத்திலேயே வாழ்ந்தவர். இவருடைய மகனே ம.வே. திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளை. மட்டுவிலும் புலோலியும் அக்காலத்திலே தமிழிலும் சைவத்திலும் தலை சிறந்து விளங்கிய கிராமங்களாகும்.

ம.வே. திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளை மட்டுவில்லில் இருந்து தாயாரின் ஊரான புலோலியிலேயே கல்வி கற்றவர். மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியைப் பூரணமாகப் பெற்ற திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளை ஆங்கிலக் கல்வியிலும் புலமை மிக்கவர். அத்துடன் புலோலியிலே இவரது குடும்பச் சூழல் இவருக்கு வடமொழிக் கல்வியையும் கொடுத்திருந்தது. தமிழ், ஆங்கிலம், வடமொழி ஆகியவற்றிலே சிறப்பான பயிற்சியும் தேர்ச்சியும் உடைய இவர், பத்திரிகையாசிரியராக, பதிப்பாசிரியராக, பாடப்புத்தக ஆசிரியராக உரையாசிரியராக, கட்டுரையாசிரியராக தமது ஆளுமையை வெளிக்காட்டியவர். இந்த ஆளுமையின் பின்னணியிலேதான் கோபால் - நேசரெத்தினம் என்னும் நாவலும் தோற்றம் பெறுகின்றது.

சமுத்திலே குறிப்பாக யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்திலே நிலவிய சமய, சமுக, குடும்பப் பின்னணியினை மையத்தளமாகக் கொண்டு ஆசிரியர் இந்நாவலைப் படைத்துள்ளார். இன்றைய நோக்கு நிலையிலே இந்நாவலை அனுகுவதும் ஆராய்வதும் பெருமளவுக்குப் பொருத்தப்பாடாக இருக்காது என்பதை நாம் விளங்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இன்றைய கருத்து நிலையிலே இதனை நாவல் என்று கருதுபவர்களே அருகிக் காணப்படலாம். எனினும் இந்த நாவல் தோன்றிய காலச் சூழலின் பின்னணியிலே அக்காலக் கதைக்கறும் மரபிலே சமூகத்திற்குச் சொல்லவேண்டிய பல விடயங்களைக் கலை நேர்த்தியுடன் மா.வே.தி. சொல்லியுள்ளார் என்பதைத் துணிந்து கூறலாம். சமூகப் பிரச்சினை என்பதைத் தனது மனத்திலே கொண்டு இதனை ம.வே. திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளை எழுதியிருக்க முடியாதெனினும் தாம் வாழ்ந்த காலத்தில் காணப்பட்ட முக்கிய சமூகப் பிரச்சினையை மையப் பொருளாகக் கொண்டு இந்நாவலை உருவாக்க முயன்று, தானே அதற்கொரு தீர்வையும் கண்ட, இந்தப் படைப்பியலில் இவரின் பணி கோடிட்டுக் காட்டப்படவேண்டியதொன்றாகும்.

அக்காலச் சமூகத்திலே புரையோடிப்போய் அனைத்து விடயங்களிலும் அறிந்தோ அறியாமலோ தமது செல்வாக்கினைச் செலுத்திய கிறிஸ்தவ மதச் சூழலை இந்த நாவல் சிறப்பாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது என்பதிலே கருத்து வேறுபாடு காணப்பது கடினம். வறுமையும் வறுமை நீக்கத்திற்காகக் கல்வியைச் சாதனமாகக் கொள்ளும் முறைமையும் கல்வியிலே வாஞ்சையுடைய ஏழைக் குடும்பங்களைக் காட்டி மதம் மாற்றுவதையும் இந்த நாவல் சிறப்பாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது. ஒரு காலகட்டத்தின் (1925, 1926) சமூகப்போக்கையும் நோக்கையும் பிரதான கருப் பொருளாகக் கொண்டு ம.வே. திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளை இந்த நாவலை வெற்றிகரமாகப் படைத்துள்ளார். இன்றும் விருப்புடன்

வாசிக்கக் கூடிய வகையில் இந்த நாவல் அமைந்திருப்பது அவதானிப்புக்குரியது. பாதிரிமார்கள் தமது நோக்கத்தினை நிறைவேற்றக் கையாளும் உத்திகளைக் கதையூடாகவும் கதைமாந்தர் ஊடாகவும் ஆசிரியர் சிறப்பாகச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். உதாரணமாக,

“இவனுடைய உள்ளக் கருத்தை எவ்விதத்திலும் முற்றாக அறிய வேண்டுமென்பதே நேசரெத்தினத்தின் பேராசை. இதற்கிடையிற் குட்டித்தம்பிப் போதகர் சும்மாவிருக்க வில்லை. தாம் வைத்த பொறியில் எலி அகப்பட்டுவிட்டதோ என்பதை இடையிடையே ஆராய்ந்துகொள்வார். (நேசரெத்தினமே போதகர் வைத்தபொறி சாழுவேல் என்னும் இளையமகன் பொறியில் வைக்கப்பட்ட இரை: கோபாலனே எலி)

(பக். 17)

2. கதைமாந்தர் இயல்புகள்

கோபால - நேசரெத்தினம் என்னும் இந்நாவலின் பிரதான பாத்திரமாகக் கோபாலனும் நேசரெத்தினமுமே அமைக்கப்பட்டுள்ளனர். கதையை வளர்த்தெடுக்க மற்றைய துணைப் பாத்திரங்களை ம.வே.தி. கையாளுகின்றார்.

கோபாலனை அறிமுகம் செய்யும்போது இளம் வயதிலேயே தகப்பனை இழந்தவனாகவும், சைவசமயக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த வறுமைப்பட்ட விதவைத் தாய்க்கு ஒரே பற்றுக்கோடாக இருப்பவனாகவும் சித்தரிக்கும் ஆசிரியர் படிப்படியாக அப்பாத்திரத்தை அக்காலச் சூழலுக்கு ஏற்ற வகையில் வளர்த்துச் செல்லுகின்றார். கிறிஸ்தவ பாடசாலைக்குக் கல்வி பயில் வரும் இவனை அவனது திறமையைக் கண்டுகொண்ட பாதிரியாரும் குட்டித்தம்பிப் போதகரும் மதமாற்றம் செய்விக்கும் முயற்சியில்லேபடுகின்றனர். குட்டித்தம்பிப் போதகர் தமது இளம் விதவையான மகஞ்ஞன் பழக வாய்ப்பொன்றினை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கின்றார். காலவோட்டத்தில் இருவரிடையேயும் காதல் ஏற்படுகின்றது. கோபாலனின் தாயாரோ மிகுந்த சைவப் பற்றுடையவர். இக்கட்டுப்பாட்டுக்கமைய கோபாலன் மதம்மாற மறுக்கின்றான். இவ்வாறு கோபாலன் என்னும் பாத்திரம் குழந்தையாய்; சிறுவனாய், வாலிபனாய் வளர்த்துச் செல்லப்படுகின்றான். ஆனால் நேசரெத்தினம் இளம் விதவையாகவே அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றாள். கோபாலனும் நேசரெத்தினமும் பழகும்

விதத்தினாடாக அவர்களின் உறவு பலப்படுவதை மிகச் சிறப்பாக ம.வே.தி கூட்டிச் செல்கின்றார்.

பல்வேறு பிரச்சினைகள் உள்ள யாழ்ப்பாணத்தைக் கதைக்களமாகக் கொண்ட ஆசிரியர் சமயப் பிரச்சினைக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றார். சைவசமயத்தைப் பிரதான சமயமாகக் கொண்டிருந்த தமிழர்கள் மத்தியில் குறிப்பிடத்தக்க தொகையினரை மிசனரிமார் கிறிஸ்தவர்களாக்கியிருந்தனர். இந்த மதமாற்றத்திற்கு எதிராக நாவலரும் இயக்கத்தை உருவாக்கினார். கல்வி கற்பதற்கான வசதிகளற் நிலையில் தங்களின் கல்லூரிக்குவரும் ஏழைப் பிள்ளைகளைக் கிறிஸ்தவ மிசனரிமார் மதம் மாற்றும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தனர். இவ்வாறான போக்கைக் கண்டிப்பதாகத் தோன்றிய இந்நாவல் அக்காலத்தில் தோன்றிய சமயப் போட்டிச் சூழ்நிலையை எடுத்துக்காட்டுவதாக உள்ளது. இவர்களின் நடவடிக்கைகளால் கல்வியிலும் உயர் பதவிகளிலும் ஆசைகொண்ட பிள்ளைகள் மதமாற்றம் செய்யப்பட்டனர். இந்நிலைப்பற்றி W.H. விருசின்ஸ் என்பவர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் ஈழத்தவர் சிலர் நவீனமானது, உயர்தரமானது என்று கிறிஸ்தவத்தின்பால் ஈர்க்கப்பட்டனர் என்பதில் சந்தேகமில்லை. பாடசாலைகள் அநேகமாக மிசனரி நிறுவனங்களால் நடத்தப்பட்டதும் அரசாங்க சேவைகளுக்கு மேலைத்தேசக் கல்வி ஒரு ‘கடவுச்சீட்டு’ ஆக இருந்ததும் மிக முக்கியமானவையாகும்.”¹ இதே போன்று மிசனரிமாரின் உள்ளோக்கம் கொண்ட பல செயற்பாடுகளால் பலர் மதம் மாறுவதைச் சைவசமய இயக்கங்கள் பல கண்டிக்கத் தவறவில்லை. கிறிஸ்தவ மிசனரிமாரின் கல்லூரிகளுக்கு மட்டுமே அரசாங்கம் நிதியுதவியும் வழங்கிற்று. ஆறுமுகநாவலரின் யாழ் ப் பாணச் சமயநிலை என்ற நூலில் பின் வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளவற்றையும் ஈண்டு குறிப்பிடுவது பொருத்தப்பாடுடையதாகும்.

“சமுத்திலே உள்ள வறியவர்கள் அநேகர் சைவ சமயமே மெய்ச்சமயம் என்று அறிந்தும் அன்னம், வஸ்திரம் முதலியவற்றைப் பெற்றுப் படிக்கும் பொருட்டும் உபாத்தியாயருத்தியோகம் பிரசங்கி உத்தியோகம் முதலிய உத்தியோகங்களைச் செய்து பணம் வாங்குதற்பொருட்டும் கவர்மென்டு உத்தியோகங்களின் நிமித்தம் துரைமார்களிடத்தே சிபாரிசு செய்விக்கும் பொருட்டும் கிறிஸ்து சமயப்

பெண்களுள்ளே சீதனமுடையவர்களையும் அழகுடையவர்களையும் விவாகம் செய்யும் பொருட்டும் கிறிஸ்து சமயத்திலே பிரவேசிப்பாராயினார்கள்.”

வறுமையிற் செம்மையாக வாழும் கோபாலனின் தாயார் இறுதிவரை சமய மாற்றத்திற்கு இடம் கொடாமல் இருப்பதாக ஆசிரியர் கட்டுவது அக்காலச் சமூகத்திற்குச் சொல்லும் பிரதான செய்தியென்னாம். அதேவேளை ஆசிரியர் இன்னுமோர் சீர்திருத்தக் கருத்தினையும் அதனாடு புகுத்த முனைந்திருப்பதும் நோக்கத்தக்கதாகும். தன்னுடைய மகன் தன்னிடம் பல தடவைகள் காதலைத் தொடர மன்றாடிய போதும் தன்னுடைய மகனைக் கிறிஸ்தவ சமயத்திற்கு மாறவிடாது தடுக்கும் சைவப்பற்று நிரம்பிய தாயாகவே காட்டிச் சென்றபோதும், விதவை மறுமணம் என்ற சமூக சீர்திருத்தப் புரட்சி ஒன்றுக்கும் வழிகோலியுள்ளார் என்றே கூறவேண்டியுள்ளது. இக்காலப் பகுதியிலேதான் தமிழகத்தில்கூட விதவை மறுமணக் கருத்துக்களும் முனைப்புப் பெற்றன என்பர்.

கோபாலனின் தாயார் மகனைத் தடுத்துக்கூறும் பகுதியினுடாக ஆசிரியர் கிறிஸ்தவ மதத்தினருடைய வாழ்க்கை முறைகளையும் எடுத்துக்காட்டியிருப்பது சைவத் தமிழர் பண்பாட்டைச் சீர்தூக்கிக் காட்ட கையாளப்பட்ட ஓர் உத்தியாகவே கொள்ளக்கிடக்கின்றது. பின்வரும் கதைப்பகுதி அதற்கானதோர் எடுத்துக்காட்டு.

“ஐயோ மகனே! நான் இந்தப் படாதபாடு பதினெட்டும் பட்டு, உன் அப்பரும் எங்களைக் கைவிட்டுப்போக, கண்ணை இமை காப்பதுபோலக் காத்து வளர்த்து வந்தது இதற்குத்தானா! நீ அந்த நல்லூர்க்கந்தனுடைய குழந்தையல்லவா! நான் உயிரோடு இருக்கும் வரைக்கும் உனக்கு ஒருவிதமான இடையூறும் வரவொண்ணாதென இன்றைக்கும் அதைக் கையெடுத்து வருகின்றேன். நீ அந்த தெய்வத்திற்குச் செய்யவேண்டிய நேர்த்திக் கடன்கள் எத்தனையோ உண்டல்லவா? அல்லாமலும் எங்கள் குடிக்கு வழிக்கு இல்லாத காரியத்தை செய்யத் துணிந்தாயே உன் அப்பர் உயிரோடு இருந்தால் இந்த எண்ணம் உன் மனதில் எப்போதாவது வருமா? இவன் பின்னையல்ல, கைம்பெண்டாட்டி வளர்த்த கழுதை என உற்றார் அயலார் சொல்ல நடக்கப் போகின்றாயா? மகனே, பஞ்சம்போம், பஞ்சத்திற்பட்ட வடுப்போகாது. அவர்களுடைய குலமென்ன? எங்களுடைய குலமென்ன?

கட்ட மண்ணும் பச்சை மண்ணும் ஒட்டுமோ? அவர்கள் சாதி பார்ப்பதில்லை சமயம் வேறு இந்தக் காரியம் உன்னளவில் முடிந்துவிடுவதா? ஊழியுள்ள காலம் வரையும் எங்கள் பிற்சந்ததிக்கு இது ஒர் வசையாகுமல்லவா? உன் அப்பருடைய தகப்பன் சிவபூசை செய்து வந்தவராமே இவைகள்தாம் ஒரு புறத்தில் கிடந்தாலும் போதகருடைய மகளை வைத்து தாபரிக்க உன்னால் முடியுமா? உன்னை விற்றாலும் அவளுடைய உடுப்புக்குக் காணாதே. சட்டையென்ன, பாவாடையென்ன, பவுடர் மாவென்ன, சவர்க்காரமென்ன, கட்டப்பட்ட நகையென்ன, மூக்குக் கண்ணாடியென்ன, கைமேசு, கால்மேசு சப்பாத்தென்ன இவைகளுக்கு நீ என்ன செய்வது? இவ்வளவோடு நின்றுவிடப் போகின்றாளா? இல்லையில்லை அடுக்களைப் பக்கம் அவர்கள் போவதே கிடையாது. சமைத்து வைத்ததை உண்ணும்படி கொண்டுவந்து கொடுப்பதற்கு ஒரு பையன் வேணும் இன்னும் மற்றைய வீட்டுக் கருமங்கள் பார்ப்பதற்கும் வேலைக்காரர் வேணும். அவர்கள் பழக்கவழக்கங்களை நாம் ஏன் அவசியமில்லாமற் குறை சொல்லுவான்.”

(பக். 29-30)

மேலும் இவ்வாறு வள்ளியம்மை என்ற பாத்திரத்தினாடாக கோபாலனுக்கு அறிவுரை கூறப்பட்டாலும் ம.வே. திருஞானசம்பந்தப்பின்னை கிறிஸ்தவப் பெண்கள் ஆடம்பரம் மிகுந்தவர்கள் என்றும் அவ்வாறான பெண்களை வாழ்க்கைத் துணையாகத் தேர்ந்தெடுக்கக்கூடாது என்பதையும் அடக்கமுடைய பெண்களே இல்லறத்திற்கு சிறந்தவள் என்பதையும் உணர்த்திச் செல்கின்றார்.

அக்கால நடப்பியல்போடு பொருந்தின என்ற வகையில் கோபால நேசரெத்தினம் என்ற நாவல் கதைக்குப் பொருளாக எடுத்த பிரச்சினையின் முக்கியத்துவத்தால் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பினைப் பெற்றுள்ளது.

இந்நாவலில் உள்ள கதை மாந்தரைப் பொறுத்தவரை என்னிக்கையில் குறைவெனினும் உள்ளத்தில் அழியா நினைவுடையவையாக அமைந்துள்ளன. குட்டித்தம்பிப் போதகர் கதையினை நடத்திச் செல்லும் முறையில் முக்கியதொரு பாத்திரமாகும். தன் மகளுக்கெதிரான நடவடிக்கைகளை முன்னெடுத்துச் செல்வது மதத்தின்மீது கொண்ட ஈடுபாட்டினை வெளிப்பத்துவதாகவே ஆசிரியர் அமைத்துள்ளார். கதையின் ஆரம்பக் கட்டத்தில் இடம்பெறும் ஒரு பகுதியில் குட்டித்தம்பிப் போதகரின் கருத்து வெளிப்பாடுகள் பின்வருமாறு அமைந்திருக்கின்றன.

“மகளே கோபாலனையும் உன்னையும் பற்றிய கதை மெல்ல மெல்ல வெளியில் வெளிவருகிறது. நேற்று வீரகத்திச் சட்டம்பியாரும் என்னைக் கண்டு இதைப் பற்றி விசாரித்தார். அதை நெடுக விடுவது முறையல்ல. இதுவரையில் என்ன முடிவிலிருக்கின்றது என்று வினவினார். நேசெரத்தினம் சிறிது நேரம் மௌனமாக நின்று தன் பிதாவைப் பார்த்து “அப்பா விவாகத்திற்கு சம்மதித்தான். ஆனால் எங்கள் மார்க்கத்திற்கு வரப் பிரியமில்லை. தாய் அந்த விஷயத்தில் முழுமாறாக நிற்கிறதாம்” என்றாள். மகள் சொல்லக் கேட்ட குட்டித்தம்பிப் போதகர் சத்தமிட்டுச் சிறித்து “ஆகா! நல்லாயிருக்கிறது அவனுடைய யோசனை. பின் என்ன உன்னையும் தங்கள் மார்க்கத்திற்கு வரும்படி கேட்கிறானா” என்று சிறிது ஆத்திரத்தோடு கேட்க, ‘அப்படித்தான் என்னம் என்று அவருடைய மகள் சொன்னாள்.’ “கிணறு தோண்டப் பூதம் புறப்பட்டாற் போலல்லவா இருக்கிறது. பாதிரியாருடைய முன்னிலையில் சபதம் செய்துவிட்டேனே என்று இப்படியெல்லாஞ் செய்து இவ்வளவு காலமும் பார்த்திருந்தேன். அதைப் பற்றிக் காரியமில்லை. குட்டித்தம்பி இதுவரையில் எடுத்த காரியத்தில் ஏழாற்கில்லை. சரி இருக்கட்டும் ஆணையும் அறுகம்புல்லிலே தடக்குப்படக்கூடும். ஆனால் அவனை நாளை தொடக்கம் இந்த வீட்டுப் படலை திறக்க வேண்டாம் என்றும், வீட்டுப் படியிற் கால் வைக்க வேண்டாமென்றும் நான் சொன்னதாகத் தெரிவித்துவிடு”

இவ்வாறு மதத்திலும் தன் கொள்கையிலும் வைராக்கியம் கொண்டவராக இடம்பெற்ற குட்டித்தம்பிப் போதகரை ஆசிரியர் ம.வே.தி தன் கொள்கைக்கிணங்க கதை முடிவில் மாற்றியிருப்பது தன் வெற்றியை உணர்த்தவேயாகும். குட்டித் தம்பிப் போதகர் கதை முடிவில் எடுத்துரைக்கும் கூற்றுக்கள் இதற்குச் சான்றாகும்.

“ஏற்குறைய 25 வருட காலமாக நான் விசுவாசத்தோடு செய்து வந்த சேவையை இந்தப் பாதிரியார் நினைத்தாரல்லர். என் பிள்ளை தன் எண்ணப்படி செய்த தவறுக்காக என்னைத் தண்டிக்க நினைத்தார். இப்படிப்பட்ட இவர்களை நம்பியல்லவா எம்முடைய இனசனங்களையும் ஆசார ஒழுக்கங்களையும் கைவிட்டோம். உண்மையாகச் சைவமார்க்கத்தில் யாரும் தவறு கண்டு அந்த மார்க்கத்தை விட்டோமல்லோம். எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்களில் சைவ சமயத்திற்கு மாறாக, எமது மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாக வேலை செய்தோம் நமது தமயனார் சொன்னவாறு அந்தத் தீமைகளின் பலனே இப்பொழுது எனக்கு

என் மகள் வாயிலாக வந்து ஸபித்தது. பாதிரியார் எழுதிய இந்தக் கடிதத்தை கண்டு கொண்டு நான் போதகருத்தியோகம் பார்ப்பது மரியாதைக் கேடு. என் மகள் சைவத்திற்குச் சேர்ந்தாலும் சேராவிட்டாலும் நான் இந்த போதகருத்தியோகத்தை விட்டுவிடவேண்டும்.”

(பக். 121)

என்னும் பகுதியினாடாக ம.வே.தி நேசரெத்தினத்தை மட்டுமல்ல முன்னர் சைவராகவிருந்து பின்னர் கிறிஸ்தவராக மாறிய குட்டித்தம்பிப் போதகரையும் மீண்டும் சைவத்திற்கு மாற்றிவிட்டார் என்றே கூறவேண்டும். இது போன்றே இந்த நாவலில் வரும் பாதிரியாரும் நிலையான விறைப்பானதொரு பாத்திரமாகும். சொலமன் என்னும் பாத்திரமும் கதையோட்டத்தில் கோடிட்டுக் காட்டப்படவேண்டிய பாத்திரம். வேலுப்பிள்ளை, தமிழ் உபாத்தியாயர் போன்ற பாத்திரங்களும் ஆசிரியரால் வடித்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

3. இந்த நாவல் முன்வைக்கும் பிரதான செய்திகள்

இந்த நாவல் முன்வைக்கும் பிரதான செய்திகளாகப் பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

- i. வறுமையில் சமயம் மாற ஒத்துக்கொள்ளாமை.
- ii. கல்விக்காக கிறிஸ்தவச் சூழலை நாடுதல்.
- iii. கிறிஸ்தவ மதப் போதகர்கள் கருமமே கண்ணாயிருந்து தமது சமயத்தைப் பரப்புதல். அதற்குக் கல்வியையும் வறுமையையும் பயன்படுத்துதல்.
- iv. சைவச் சூழலுக்கும் கிறிஸ்தவச் சூழலுக்குமிடையே உள்ள பழக்கவழக்கம், பண்பாட்டு வேறுபாடுகள் வாழ்வியல் அம்சங்களிலே கிறிஸ்தவர்கள் சைவப்பண்பாட்டு விழுமியங்களை நழுவலிடுதல். உதாரணமாக

“கோபாலன் அங்கு வரும்போது அவன் அருந்தும்படி பழவகை முதலியவற்றை நேசரெத்தினம் தேடிவைத்து விடுவாள். தேநீர் காப்பி என்னும் இப்படிப்பட்ட பானங்களை கோபாலன் தங்கள் வீடில் ஒரு போதும் அருந்துவதற்குக் கூசவான் என்ற அச்சம் நேசரெத்தினத்திடம் இருந்தது. ஏனென்றால் கோபாலன் சந்ததி சந்ததியாக தாவரபோசனி இருவரும் அதிக அந்நியோன்யமாக ஊடாடினாலும் தாங்கள் இன்னமும்

முறைப்படி விவாகஞ் செய்யவில்லையென்ற நியதியையுடையவர்களாக இருந்தார்கள்.”

(பக். 35)

என்னும் பகுதி இதனை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

எ. மாறிவரும் சமுகச்சுழல்

“நேசரெத்தினம் வார்த்தையாடிக்கொண்டு நின்றபடியே தன்னுடைய அணி விரலிலிருந்த நீலரத்தின மோதிரத்தை மெல்லக் கழற்றி ‘நீங்கள் சொல்வது சத்தியமென்பதற்கு உறுதியாக இந்த மோதிரத்தை அணிந்துகொள்ளங்கள்’ என்று கோபாலனிடத்தில் நீட்டினாள் நேசரெத்தினம் இப்படிச் செய்வாளன்று கோபாலன் கனவிலாயினும் காத்திருந்தானல்லன். நேசரெத்தினம் நீண்டிய மோதிரத்தைக் கோபாலன் வாங்கிக் கொள்ளும்படி தன் கையை நீட்டினான். கோபாலன் கை நீட்டியது மோதிரத்தை வாங்கித் தன் விரலிலினிந்து கொள்வதற்கல்ல் வாங்கி வைத்துக்கொண்டு சமாதானஞ் சொல்வதற்கேயாம். மோதிரத்தை வாங்கும்படி கோபாலன் கையை நீட்டவே நேசரெத்தினம் அவனுடைய அணிவிரலில் அந்த மோதிரத்தை இட்டுவிட்டு புன்னகை செய்தாள். மோதிரத்தை அணிந்துகொள்வது கோபாலனுக்கு பிரியமில்லையாயினும் உடனே கழற்றிவிட அவனுக்கு மனமிருந்ததாயினும் தன்னாற் காதலிக்கப்பட்ட ஒரு யெளவனமான பெண் ஆதரவோடு இட்ட மோதிரத்தைப் போட வேண்டாமென்று தடுக்கவும் இல்லையேற் போட்ட பின்னர் கழற்றி விடவும் கோபாலனால்லல் மனசார ஆடவர் ஏவராலும் முடியாதென்றே நினைத்தல் வேண்டும். கோபாலன் மோதிரத்தைப் பார்த்தபடியே, ‘இடவேண்டிய விரலுக்குத்தான் இட்டிருக்கிறேன்.’

4. கதை சொல்லும் விதம்

பாத்திரங்கள் வாயிலாகக் கதை சொல்லப்படுகின்றது. கதையின் இறுதிப்பகுதியில் பாதிரியாருக்கும் நேசரெத்தினத்திற்கும் இடையே உரையாடல் இடம்பெறுகின்றது.

அளவுக்கதிகமாகப் பிரசார வகையிலேயே கதை சொல்வதாக அமைந்திருக்கின்றது.

உ+ம்

“என்ன மிஸ்டர் குட்டித்தம்பி இன்றைக்கு நீர் மெத்த மூடத்தனமாகப் பேசுகிறீர், உமது தமையன் அஞ்ஞானியல்லவா? அப்படிப்பட்ட இடத்தில் உமது மகளை இருக்க விடலாமா? அஞ்ஞானிகளுடைய சகவாசத்தால்

அவனும் கர்த்தரில் நம்பிக்கையற்றவள் போல் காணப்படுகின்றாள். அப்படிப்பட்டவளை நீர் அந்த இடத்தில் விட்டது பெருந்தவறு. அவள் ஒரு நிமிசமும் அங்கே நிற்கக்கூடாது. நீர் இன்றைக்கே அவளைப் போய்க் கூட்டிக் கொண்டு வந்துவிடல் வேண்டும்.”

(பக். 95)

பொருத்தமான பழமொழிகள், மரபுத் தொடர்கள் ஆகியனவற்றைக் கடைப் போக்குடன் இணைத்துச் சிறப்பாகச் சொல்லுதல்.

உ+ம்

- * ஏற்பதிகழ்ச்சி (பக். 1)
- * தாயோடு அறுசவைபோம் தந்தையோடு கல்விபோம் (பக். 3)
- * கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே பிச்சை புகினுங் கற்கை நன்றே (பக். 4)
- * ஐயோ, கிணறு தோண்டப் பூதம் புறப்பட்டாற்போல் (பக். 5)
- * இருதலைக் கொள்ளியுள்ளெறும்பு போல (பக். 4)
- * நெருப்பென்று சொன்னவுடன் வாய்வெந்து போவதல்ல.

(பக். 7)

- * வடலி வளர்த்துக் கள்ளுக் குடிக்க நினைப்பவனைப் போல (பக். 10)
- * எறும்பூரக் கல் தேயும் (பக். 13)
- * பேயோடு பழகினாலும் பிரிதல் அரிதன்று (பக். 14)
- * மனமுண்டானால் இடமுண்டு (பக். 16)

இவை போன்ற பெருந்தொகையான பழமொழிகளையும் இணைத்துச் சிறப்பாகச் சொல்லியுள்ளார்.

பொருத்தமான இடங்களில் காப்பிய, புராண நீதி நூல்களிலிருந்தும் கூட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

உ+ம்

- * “இந்திரனுடைய சபையிலே வசிட்ட முனிவர் சமூகத்தில் அரிச்சந்திரனைக் கொண்டு பொய் சொல்லுவிப்பதாகச் சபதமிட்ட கௌசிகருடைய மனம் எவ்வளவு வேதனைப்பட்டதோ அப்படிப்பட்ட வேதனையோடும் யோசனையோடும் குட்டித்தம்பிப் போதகரும் காணப்பட்டார்.” (பக். 11)
- * நஞ்சுடமை தானறிந்து நாகங் கரந்துறையும் அஞ்சாப்புறங்கிடக்கும் நீர்ப்பாம்பு (பக். 15)

- * தமயந்திக்கு இரண்டாம் சுயம்வரம் நடக்கப் போகிற தென்பதைக் கேள்வியற்ற நளமகாராசன், இருதுபன்னனுடன் சாரதியாகச் சென்று தன் மாமனாகிய வீராசனுடைய மாளிகையின் ஒரு புறத்துச் சமையற் தொழில் செய்துகொண்டிருக்கும் போது தமயந்தி விஷயமாக அவனுடைய மன்னிலை எப்படியிருந்ததோ அந்த நிலைக்கு இதனையும் ஒப்பிடலாம். (பக். 18)
- * ‘மறுத்துரைப்பது கடன்று மாந்தருக் கறத்தியல் ஆர்கணும் அமைதல் வேண்டுமால்’ என்று குந்திதேவி தன் மைந்தனாகிய வீமனுக்கு இடும்பையென்னும் பெண் விஷயமாகச் சொன்ன பிரகாரம் (பக். 24)
- * “தந்தை சொல் மறுப்பவர்கள் தாயுரை தடுப்போர் அந்தமனு தேசிகர்தம் ஆணையை இகந்தோர்” என்று கந்தபுராணத்திற் சொன்ன பிரகாரம் என்னரிய தாயாரின் சொல்லைத் தட்டி நான் எதனையுஞ் செய்யமுடியாது.

(பக். 25)

இவைபோன்று இன்னும் இராமாயண, பாரத, பஞ்சதந்திர, திருக்குறள், பட்டினத்தார் பாடலடிகள் பல எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. ம.வே.தி. இவ்வாறு பல எடுத்துக்காட்டுக்களைக் காட்டியிருந்தபோதும் கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரைச் சாடியும் அவர்களின் ஏமாற்றும் தன்மைகளையும் இடையிடையே சுட்டி வந்த போதும் இறுதியில் குட்டித்தம்பிப் போதகர் என்ற பாத்திரத்தினாடாகவும் ஒரு பழம் பெரும் பாடலினாடாகவும் இவையாவற்றையும் வெட்டவெளிச்சப்படுத்தியுள்ளமை ஆசிரியரின் ஒர் உயரிய உத்தியாகும் எனலாம். அப்பாடல் பின்வருமாறு

நல்லவழி காட்டுவோம் உடுபுடவை சம்பளம்
நாஞ்நாஞ்ந் தருகுவோம்
நாம் சொல்வதைக் கேளுமென மருட்டிச் சேர்த்து
நானமுஞ் செய்து விட்டார்
மெல்லமெல் லப்பின்னை வேலையிங் கில்லைநீர்
வீட்டினிடை போமென்கிறார்
வேண்டியொரு கண்ணியைக் கைக்கொண்டு கருவாகி
விட்டபின் கணவன் வேலை
இல்லை நீ போவென்று தள்ளுவது போலுமே
இனியெம்மை யெம்மறவினோர்
எட்டியும்பாரார்கள் கிட்டவும் வாரார்கள்

ஏர்பூட்டி யுழவுமறியோம்
 அல்லலா மிம்மைக்கு மறுமைக்கு நரகினுக்
 காளாகி மிகவுழிந்தோம்
 ஆபரா பரனே! கிறிஸ்தவர்கள் எங்களை
 அடுத்துக் கெடுத்தார்களே
 - சன்னாகத்து முத்தர் வித்துவான்-
 இவ் வாறு தன் உள் ளக் கிடக் கையை இப்பாலிடானாக
 வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

5. நாவலின் மொழிநடை

இந்த நாவலின் மிகப் பிரதான அமிசமாக அமைவது அக்காலப் பேச்சுத் தமிழழக் கையாளுதல் ஆகும். பண்டிதர் ம.வே.தி. யினுள் இருந்த பண்டிதர் பல இடங்களிலே மறைந்து போவது இந்த நாவலின் சிறப்பான கறுகளில் ஒன்று எனலாம்.

“ஆமோ அப்படியுமாச்சோ, அவன் என்னுடைய பின்னளையைப் போடுதடி யென்று நினைத்தானோ. நேசரெத் தினம் குரப்பின்னளையாகவிருந்தபோது இந்தச் சம்பந்தத்தைச் செய்துவைக்க வேண்டுமென்று நான் படாதபாடெல்லாம் படவும், குட்டித்தம்பிக்கு இஷ்டமில்லாமற் போச்சு. அவள் கட்டியறுத்த பிறகுதான் குட்டித்தம்பிக்கு மருகன் மேற்கிருபை பிறந்துவிட்டதாக்கும். ஏன்? என்பின்னள் படிப்பிற குறைவா? அழகிற்குறைவா? அவன் குருடு செலிடு முடமா? அவனுக்கு இந்த ஊரில் பெண்கிடையாதா? எனக்கு ஒரேயொரு பின்னள், அதுவுங் தகப்பனில்லாதது சட்டம்பியார். நீர் குறைநினைக்க வேண்டாம். நான் ஒருபோதும் சம்மதிக்க மாட்டேன். குட்டித்தம்பியின் மாதிரியைப் பார்த்தாற் ‘கெட்ட மாடெல்லாம் கேப்பா புலத்திற்கு’ என்றாற் போலல்லவா இருக்கிறது.”

கதையின் பெரும் பகுதியில் யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கே மேலோங்கி நிற்கின்றது.

மேலும் ஆசிரியர் யாழ்ப்பாணத்துப் பழக்கவழக்கங்களையும் இடையிடையே எடுத்துக்காட்டிச் சென்றுள்ளார். சைவபோசனம், மாமிசபோசனம், பாத்திரங்களின் நடை உடை பாவனை என்பனவும் இங்கு வெளிப்பட்டு நிற்கின்றன. பெண்கள் சுருட்டுக் குடிக்கும் பழக்கமும் கதையிடையே கலந்து பின்வருமாறு செல்கின்றது.

“உபாத்தியாயர், சுருட்டுக்கொண்டு வரவா வெற்றிலை பாக்கு கொண்டு வரவா” எனக் கேட்டலும் “ஒரு சுருட்டுக் கொண்டு வா மகனே பற்றவைக்கலாம்” என உடனே நேசரெத்தினம் சுருட்டும் நெருப்புப் பெட்டியும் ஒரு பளிங்குத் தட்டின் மீது வைத்துக் கொண்டு வந்து உபாத்தியாயர் முன்பு ‘மேசை’ யில் வைத்தாள். உபாத்தியாயர் சுருட்டுப் பற்றவைத்து வாயினாற் புகைவிட்டுக் கொண்டு “ஆ! நல்ல காரமான சுருட்டு. அப்பா நேற்று முந்தைநாட் பட்டினம் போனவரோ! இது அங்குள்ள சுருட்டுத்தான். இங் கே இப்படிக் கிடையாது. நீ புகைத்துப் பார்க்கவில்லையோ பின்னை” என்றார் உபாத்தியாயர். “நான் ஒரு போதும் சுருட்டுப் பிடிப்பதில்லை. பெண்கள் சுருட்டுப் பிடிக்க வொண்ணாதென்று நீங்கள் தானே முன்பு பள்ளிக்கூடத்தில் எங்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள்” என நேசரெத்தினஞ் சொல்ல உபாத்தியாயர் “ஓம் பின்னை, அது மெய்தான். அது கூடாது, ஆனால் என்ன செய்வது, நம்முடைய மனுஷிக்கு ஒரு நாளைக்கு ஒரு கட்டுச் சுருட்டுவேண்டும் தாயைப் பார்த்து என்னுடைய மகனும் இரகசியமாக சுருட்டுப் பற்ற வைக்கப்பழகி விட்டாள். நானும் கண்டும் காணாதவன்போல் ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் விட்டுவிட்டேன். அதுகூடாத பழக்கம்தான்”

(பக். 64)

இறுதியாக ம.வே.தி தனது இந்நாவலில் காவிய வருணனைகளைக் கையாண்டுள்ளார். இது தொடக்க காலத் தமிழ் நாவல்களின் பொதுப்பண்பு என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஒரு சிறந்த நாவலானது சில முக்கிய அம்சங்களைப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். தொய்வு ஏற்படாத கட்டுக்கோப்பான கதைப்போக்கு, சிறந்த பாத்திரப்படைப்பு, அந்த நாவலை நடத்திச் செல்கின்றமுறை, முரண்பட்ட பாத்திரப்படைப்புக்கள், அந்த நாவலை சாதாரண மக்களும் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய பேச்சு நடை, எதிர்பாராத முடிவு என்பனவே அவையாகும். இவை யாவும் இந்த நாவலுக்குண்டு. இந்நாவலின் சிறப்பை நாம் நோக்க வேண்டுமானால் ஆசிரியர் வாழ்ந்த காலம், இக்காலத்தில் தமிழ் நாவல் பெற்றிருந்த முக்கியத்துவம், நாவலுக்கு மக்களிடையேயிருந்த வரவேற்பு, போருளாதார நிலமைகள், போன்றவற்றைச் சிந்திக்கவேண்டும். அவ்வாறு சிந்திப்பின், இந்நாவல் ஒரு சிறந்த படைப்பென ஏற்றுக்கொள்ளமுடியும்.

9. கே.டானியலின் “கானல்”

ஓர் உளவியல் மீஸ்பார்வை

கலாநிதி த. கலாமணி

மாழூரம் ச. வேதநாயகம்பிள்ளையின் பிரதாப முதலியார் சுரித்திரம்(1879) என்ற முதலாவது தமிழ்நாவலின் வருகையுடன் தோற்றம் பெற்ற தமிழ்நாவல் இலக்கியத்தின் வயது இன்று ஒன்றே கால் நூற்றாண்டைத் தாண்டிவிட்டது. இக்கால ஓட்டத்தில் பல்வேறு வகையான நாவல் கள் தோன்றி, அப்பல்வேறு நாவல் வகைகள் பற்றிய திறனாய்வுகளும் இடம்பெற்றுவிட்டன. அத்தோடு, நாவலின் கூறுகளாகக் கொள் எப்படும் கதைப் பின்னல்(Plot), கதைக் கரு அல்லது உரிப் பொருள்(Theme), பாத் திரப் படைப் பு(Characterisation), பின்னணி(Background), மொழிநடை(style), நோக்கு நிலை(Point of view) ஆகியவை பற்றியும் கூட விரிந்த அளவில் ஆய்வுகள் மேற்கொள் எப்பட்டுள்ளன. இத்திறனாய்வின் போது, பல்வேறு கோட்பாடுகளைப் பொருத்திப்பார்த்து, அக்கோட்பாடுகளுக்கு அமைவாக நாவல்களை மதிப்பிடும் போக்கும் வெகுவாகக் காணப்பட்டது. இவையாவும் நாவல் என்ற இலக்கிய வகையின் பல்வேறு பரிமாணங்களையும் ஆழும், அகலங்களையும் படைப்பாளிகளுக்கும் வாசகர்களுக்கும் உணர்த்தின. இந்த உணர்த்துதலின் வழியே உருவான நாவலே கே.டானியலின் கானல்(1986). டானியலின் ஏனைய நாவல்களின் பின்புலத்தில் கானல் நாவலை மீஸ்பார்வைக்கு உட்படுத்துவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

தமிழ் நாவலின் வளர்ச்சிப்போக்கில் பெரும்பாலான நாவல்கள் தனிமனித உணர்வுகளையும் குடும்பச் சிக்கல்களையுமே வாழ்வின் சாரமாகச் சித்திரித்தன. இதனை “இன்றைய இலக்கியத்தின் பெரும்பகுதி

தனிமனிதப் புலம்பலாகவே இருக்கிறது. அது மீண்டும் தனிமனிதனுக்கூடாகச் சமுதாயத்துடன் சங்கமமாகினாலன்றி தனது முழுமையைப் பெறாது, எளிமையும் உண்மையும் இனிமையும் ஒருங்கே குடிகொள்ள முடியாது” என கலாநிதி க.கைலாசபதி குறிப்பிட்டார்.

தமிழ் நாவல் தோற்றம் பெற்று ஏறத்தாழ எழுபத்தைந்து ஆண்டுகளாக, சமுதாயப் பிரச்சினைகளிலிருந்து ஒதுக்கி நின்று, சமூக மெய்மையைப் புறக்கணித்து, கொடுமைகளாலும் பிரச்சினைகளாலும் வெந்து தகித்துக் கொண்டிருக்கும் சமூக யதார்த்தத்திலிருந்து விலகி நின்று, யதார்த்தத்திற்குப் புறம்பான பாத்திரங்களை உலவவிட்டு, வாசகர்களை ஒரு கற்பனா உலகில் நிறுத்தி வைத்த தன்மையே பெரும் பாலும் காணப் பட்டது. இந்த நிலையில், 1953இல் தொ.மு.சி.ரகுநாதனின் ‘பஞ்சம் பசியும்’ வெளிவந்ததுடன், சமுதாயத்தை இயக்கவியல் அடிப்படையில் நாவல்களில் நோக்கும் நிலை தோன்றியதாக கலாநிதி கைலாசபதி குறிப்பிடுவார்.

“சமுதாயம் என்பது இயங்குநிலையிலுள்ள ஒரு நிறுவனம், இந்த எடுகோளைக் கருத்திற் கொள்ளாத நிலையில் நாவல் எழுதமுடியாது” என ‘ஓ கொனர்’ குறிப்பிட்டார். சமுதாயம் என்ற மக்கட்தொகுதியின் ஊடாட்டத்தில் பலர் சமுதாயக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு இணங்கிப் போவதும் சிலர் அச்சமுதாயக் கட்டுப்பாடுகளை எதிர்த்துக் தொழிற்படுவதும் இயல்பானவை. இப்போக்கின் உண்மை நிலையை காரண-காரியத் தொடர்புடன் நுனுகி ஆராயப்படுகின், சமுதாயத்தின் இயங்குநிலை புலனாகும். இப்புலப்பாடு நாவலின் கருப்பொருளாக வடிக்கப்படும் நிலையில், சமுதாயத்தின் இயங்குநிலையை மறுதலிக்கும் கூட்டத்தினரின் பகைமையையும் வெறுப்பையும் படைப்பாளி சம்பாதித்துக் கொள்ள நேரிடும். இந்நிலையில் சமூக மெய்மையை உண்மையான வாழ்க்கைப் போராட்டமாகச் சித்திரித்து சமரசம் செய்து கொள்வோரும் உளர். ஆனால் இவர்களிலிருந்து வேறுபட்டு நின்று “சமுத்தின் தமிழ்ப்புனைக்கதை வரலாற்றில் சமூக மெய்மையை அதன் இரத்தமும் சதையும் புலப்படும் வண்ணம் வெளிப்படுத்திய படைப்பாளிகளுள் முதன் மைக் கணிப்புக்குரியவர்தான் கே.டானியல் என பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

‘இலக்கியம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே’ என்ற மரபை உடைத்தெறிந்து, இழிசினர் வழக்கு என ஒதுக்கப்பட்ட பேச்சுவழக்கு இலக்கிய அந்தஸ்து பெறும் வகையில் பேச்சு வழக்கைத் தமது புனைக்கதைகளிற் கையாண்டு, சாதி, மதம், வர்க்கம் தொடர்பாகப் புரட்சிகரமான கருத்துகளைப் புகுத்தி, ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றிலே ஒரு புது அத்தியாயத்தைத் தொடக்கி வைத்த கூட்டத்தினருள் ஒருவர்தான் டானியல். அவர் தாழு அறிவறிந்த பருவம் முதல் பஞ்சமர் பக்கமே நின்றவர். சமூக விடுதலைப்போராட்டங்களில் முன்னின்று உழைத்தவர்.

1940களின் பிற்காலிலேயே டானியல் படைப்பாளியாக உருவாகினார். பொதுவுடைமைத் தத்துவம் சமுதாய மாற்றத்துக்கான சிந்தனைத் தளமாக அனைத்துலக மட்டத்தில் ஏற்கப்பட்டு வந்தவேளை 1940களின் நடுக்காலிலிருந்து ஈழத்துப் படைப்பாளிகளின் எழுத்துக்களிலும் அது செல்வாக்குச் செலுத்தத் தொடங்கியது. சமூகத்தை அதன் யதார்த்த நிலையில் வைத்துப் பார்க்கத் தொடங்கிய வகையில் ‘முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம்’ ஈழத்தில் உருவாயிற்று. 1950-1970 காலப்பகுதியில்

இந்த இயக்கமே தமிழ்ப்படைப்பிலக்கியத்தை வழிநடத்திய உந்து சக்திகளில் ஒன்றாக விளங்கியது. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் விடிவுக்காக, முற்போக்குச் சிந்தனை கொண்டோர் ஈழத்தில் இலக்கியம் படைக்கத் தொடங்கினர். இக் காலப் பகுதியில், செ.க.ணேச விங் கன், யோ.பெனடிக்றபாலன், அகஸ்தியர், சி.சுதந்திராஜா, கே.டானியல், இளங்கீரன் முதலியோர் முற்போக்கு இலக்கியம் படைக்கத் தொடங்கியவர்கள் ஆவர். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் பல்வேறு எழுச்சிகளையும் இயக்கங்களையும் பொருளாகவும் பின்னணியாகவும் கொண்டு இப்படைப்புகள் பிறந்தன. இப்படைப்புக்களிடையே கருத்துத்தெளிவு, கலைநயம், அரசியற் செல்வாக்கின் சித்திரிப்பு என்பவற்றிலே வேறுபாடுகள் இருந்தபோதும், அவற்றின் அரசியற் பார்வை கவனத்துக்குரியது.

முற்போக்குச் சிந்தனையின் பேறாக, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் விடிவை முதன்மைப்படுத்தி முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் முனைப்புறத் தொடங்கிய வேளை, உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட அடிநிலை மக்களின் உணர்வோட்டங்களினுடாக யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் சமூக வரலாற்றை இலக்கியமாகப் படைக்கப்புறப்பட்டவர் கே.டானியல் ஆவர். அக்காலத்தில், வாழ்வின் நிலைங்களை நெருக்கமாக எடுத்துக்காட்டி, அதன் உண்மைச் சொருபங்களைத் தரிசிக்கச் செய்யும் வகையில் தமிழில் வெளிவந்த

படைப்புகள் விரல்விட்டு என்னத்தக்கன. “‘ஆண்டாண்டு காலமாய் நலிந் தவர் கள் அநுபவித்து வந்த இன்னல் களையும் இந் த இன்னல்களுக்கெதிரான அவர்களின் எழுச்சியையும் பிரதிபலிக்கும் தமிழ் இலக்கியங்கள் சமகால வரலாற்று அந்தஸ்தினைப் பெறும் வகையில் தோன்றவில்லை” என்ற அக்கால மதிப்பீடு கவனத்திற்குரியது.

நலிந்தவர்கள் மீதான கொடுமைகளைச் சாடிய நாவல் படைப்புகள் சில ஏற்கெனவே ஈழத்தில் தோன்றியிருந்த போதிலும் அவற்றில் கற்பனை வளமே மிகுதியாகக் கூறப்பட்டமை அவற்றின் குறையாகச் சுட்டப்பட்டது. அதுவரை வெளிவந்த தமிழ் இலக்கியங்கள் வாழ் வின் அவலநிலைகளையும் இன்னல்களையும் எடுத்துக்காட்டுவதற்குப் பதிலாக வாழ்வின் ஆழகுக் கோலங்களை கற்பனை மெருகூட்டிக் காட்டுவனவாக அமைந்ததோடு, நிலவுடைமையாளர்களுக்கும் ஆதிக்கஞ் செலுத்துபவர்களுக்கும் சேவகங் செய்வதாகவுமே இருந்து வந்திருக்கின்றன. எனவே தான் நலிந்தவர்கள் பிரச்சினைகள் பற்றி, நலிந்தவர்களோடு தோன்றின்று அவர்தம் பிரச்சினைகளில் பங்குகொண்டவர்களான நலிந்தவர்களே எழுதவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. ‘பஞ்சமர்’ எனும் நாவலுக்கு டானியல் எழுதிய முன்னுரையில்,

‘... இதில் நடமாடும் பாத்திரங்களும் நான் கற்பனையில் சிருஷ்டித்தலைகளல்ல. வாழ்வின் கடைசிப் பழியிலிருந்து முன்னே செல்ல மக்கள் சூட்டத்தினர் எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கைகளே கருவாகவும் நான் உட்பட நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டவர்களே பாத்திரங்களாகவும் நிற்கின்றனா...’

என எழுதிச் செல்வது, ஏனைய படைப்பாளிகளிலிருந்து டானியலை முன்னுரைமைப் படுத்துவதற்குச் சாட்சியமாகின்றது.

ஒடுக்கப்பட்டோர் குறித்த தமிழ் இலக்கியப் பதிவுகளை பின்வருமாறு வகைப்படுத்தலாம் என பேராசிரியர் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன் (பூரணச்சந்திரன், 2004) குறிப்பிடுகிறார்:

1. ஒடுக்கப்பட்டோரைக் குறித்து எதுவுமே கூறாமல் அவர்களைப் புறக்கணித்து விடுதல்,
2. இரக்கத்துக்குரியவர்களாகவும், மேட்டுமையோரின் கருணையால் முன்னேற வேண்டியவர்களாகவும் சித்திரிப்பது,

3. அவர்களது இயல்பான வாழ்வினையும் அவர்கள் வாழ்வியல் சிக்கல்களையும் வெறும் விவரணையாக மட்டும் பதிவுசெய்வது,
4. தங்களை ஒடுக்குபவர்களுக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்து போராடுதல், அவர்களை ஒடுக்கம் மேட்டிமையோரைப் பகடுசெய்தல், எதிர்ப் பண்பாட்டை உருவாக்குதல், பண்பாட்டுவேர்களைத் தேடுதல் என அவர்கள் விழிப்புணர்வைப் பதிவுசெய்தல்.

இவ்வாறாக, புறக்கணித்தல், இழிவுபடுத்தல், விபரணப்பதிவு, கிளர்ந்தெழுச் செய்தல் ஆகிய போக்குகளுள் அடக்கப்படும் ஒடுக்கப்பட்டோர் சார்ந்த இலக்கியப் பதிவுகளுள், ‘கிளர்ந்தெழுச் செய்தல்’ எனும் போக்கிலமைந்த மக்கள் இலக்கியத்தின் தோற்றுத்துக்கு பொதுவுடைமை இயக்கமே காரணம் எனவும் பேராசிரியர் சுப்பிரமணியன் குறிப்பிடுகிறார். ‘கிளர்ந்தெழுச் செய்தல்’ எனும் வகையுள் முதலாவதாகக் குறிப்பிடப்படும் ரகுநாதனின் ‘பஞ்சம் பசியும்’ என்ற நாவல் கைத்தறி நெசவாளர்களின் பிரச்சினையை முக்கியப்படுத்தி, அவர்களின் எழுச்சிக்கு வித்திட்டது. இதன் தொடர்ச்சியாக டி.செல்வராஜின் மலரும் சருகும், கு.சின்னப்பாரதியின் தாகம், பொன்னீலனின் கரிசல் ஆகியன் கிராமப்புற மக்களின் போராட்ட உணர்வை வெளிப்படுத்தின.

இதுவரை நோக்கப்பட்ட வரலாற்றுப் பின்புலத்திலேயே கே.டானியலின் கானல் நாவல் மீன்பார்வைக்குட்படுத்தப்பட வேண்டும். இப்பின்புலத்தை அறிந்துகொள்ளாமலோ அல்லது விளங்கிக் கொள்ளாமலோ கானல் நாவலை மீன்பார்வைக்கு உட்படுத்தவும் முடியாது; அதன் பொருண்மையை (Significance) உணரவும் முடியாது.

டானியல் 1940களின் பிற்காலிலிருந்து எழுதத் தொடங்கி சிறுக்கதைகளையும் கட்டுரைகளையும் குறுநாவல்களையும் நாவல்களையும் எழுதியவர். டானியல் கதைகள் (1962), உலகங் கள் வெல்லப்படுகின்றன(1975) ஆகிய இரு சிறுக்கதைத் தொகுதிகளும் கே.டானியலின் குறுநாவல்கள்(1989) என்ற தொகுப்பில் அடங்கும் முருங்கையிலைக்கஞ்சி, மையக்குறி, ‘இருளின் கதிர்கள் ஆகிய குறுநாவல்களும் பூமரங்கள்(1984) என்ற குறுநாவலும், பஞ்சமர்(1972), போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர், பஞ்சமர்(1ஆம், 2ஆம் பாகங்கள்-1982), கோவிந்தன்(1982)இ அடிமைகள்(1984), கானல்(1986), தண்ணீர்(1989), பஞ்சகோணங்கள்(1993) ஆகிய எட்டுநாவல்களும் இன்றுவரை நாலுருவில்

வெளிவந்துள்ளன. ஆரம்ப காலத்தில் சிறுக்கைகளையே எழுதிவந்த டானியலின் கவனம், அவரின் முதலாவது நாவலான பஞ்சமர் வெளிவந்ததிலிருந்து, நாவலின் பக்கமே திசை திரும்பி இருந்தமையையும் இப்பட்டியல் கூட்டுகிறது.

பஞ்சமர் நாவலைத் தொடர்ந்து வெளிவந்த நாவல்களை பஞ்சமர் வரிசை நாவல்களெனவே டானியல் அவற்றின் முன்னுரைகளில் குறிப்பிடுகிறார். இந்நாவல்கள் அனைத்தும் பொதுவாக ஒரே கதைக்கருவைக் கொண்டமைந்த காரணத்தாலும் இவற்றை பஞ்சமர் வரிசை நாவல்களெனச் சூட்டுவது வழக்கம். பஞ்சமர் வரிசை நாவல்களின் கதையம்சத்தை,

அ) உயர் சாதியினர் எனப்படுவோர் தாழ்த்தப்பட்டோர் மீது நிகழ்த்தி வந்துள்ள பல்வேறு நிலைக் கொடுமைகளின் விவரணம், இவற்றின் வரலாறு

ஆ) அவற்றுக்கெதிராக தாழ்த்தப்பட்டோரும் மனித நேயம் கொண்ட உயர்சாதியினர் எனப்படுவோரும் இணைந்து மேற்கொள்ளும் எழுச்சி சார்ந்த நடவடிக்கைகளின் விவரணம், இவற்றின் வரலாறு. ஆகைய இரு கூறுகளுக்குள் அடக்கவிடலாம் என்பர் (நா.சுப்பிரமணியன், 2005).

பஞ்சமர் வரிசை நாவல்களில் பொதுவான கதையம்சம் இவ்வாறிருப்பினும் கானல் நாவலின் கதையம்சம் ஏனைய நாவல்களின் கதையம்சங்களிலிருந்தும் வேறுபட்டிருப்பதையும் காணலாம். பஞ்சமர் நாவலில் உயர் சாதியினரின் சாதித்திமிரும் அட்டுழியங்களும், அவற்றுக்கெதிரான தாழ்த்தப்பட்டோரின் வர்க்க ரீதியான எழுச்சியும் விபரிக்கப்பட்டது. கோவிந்தன் நாவலிலும் அடிமைகள் நாவலிலும் வேளாளக் குடும்பத்தின் வீழ்ச்சியும் சிதைவும் காட்டப்படுகின்றன. அடிமைகள் நாவலில், குறிப்பாக, கண்ணம்மா எனும் பாத்திரத்தின் மூலம் சமுதாய மாற்றத்தை நிகழ்த்திக்காட்டுவதாயும் அந்நாவலின் முடிவு அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால், கானல் நாவலின் கதையம்சம் இவற்றிலிருந்து வேறுபட்டது. யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் சாதியமைப்புக்கு சைவசமயத்தின் வழியான நடவடிக்கைகளும் நம்பிக்கைகளுமே காரணமாக இருந்ததாக நம்பப்பட்ட நிலையில் அச்சாதியமைப்பின் இறுக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு கிறிஸ்தவமதத்தைத் தழுவிய தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு சாதிப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக மதமாற்றம் அமைந்ததா என்பதை விமர்சன

நோக்கில் பரிசீலிக்கும் முயற்சியாக கானல் நாவலின் கதையம்சம் வடிக்கப்பட்டுள்ளது.

கானல் நாவலில் கதைப்புணைவு மிகவும் நேர்த்தியாக இடம்பெற்றுள்ளதென்றே கொள்ளவேண்டும். தாழ்த்தப்பட்ட குடிமகனான நன்னியனின் மகனாகிய இளையவனை மையமாகக் கொண்டு இக்கதை புணையப்பட்டுள்ளது. இக்கதையைச் சுருக்கமாக நோக்குவது தொடரும் மதிப்பீட்டை விளக்கிக்கொள்ள அவசியமானது. இக்கதைச்சுருக்கம் இதுதான்:

நன்னியன், மனைவி செல்லி, பிள்ளைகளான முத்தவன், இளையவன், சின்னி போன்ற பாத்திரங்கள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் பிரதிநிதிகள். தம்பாப்பிள்ளை, கொடுமைகள் இழைக்கும் உயர்சாதியினரின் பிரதிநிதி. வயதுக்கு வந்த சின்னிப் பெட்டையைப் போகப்பொருளாக்க முற்படும் தம்பாப்பிள்ளையின் மருமகனின் கொடுமைக்கெதிரான நன்னியன் குடும்பத்தினரின் முறைகளைச் சுகித்துக் கொள்ளாத தம்பாப்பிள்ளையரின் சொல்லைக் கேட்டு நன்னியனைச் சித்திரவதை செய்கிறார் விதானையார். இதைக் கண்ணுற்ற முத்தவனும் இளையவனும் விதானையாரைக் கொலைசெய்து விடுகின்றனர்.

இதன்பேறாக தாழ்த்தப்பட்ட பதினைந்து குடும்பங்களின் குடிசைகள் உயர்சாதியினரால் எரிக்கப்படுகின்றன. சாதியோடுக்கு முறைகளிலிருந்து விடுபட மதமாற்றம் தான் சரியான வழி என்று நம்பி, ஞானமுத்துக் குருவானவரின் ஆதரவில் இவர்கள் மதம் மாறுகிறார்கள். ஞானமுத்துக் குருவானவர் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினருக்குத் துணையாக இருந்து, பொலீஸ் அலுவலர்களுடன் தொடர்புகொண்டு குற்றவாளிகளான முத்தவனையும் இளையவனையும் தக்கமுறையில் பொலீஸில் ஒப்படைக்கிறார். உயர்சாதியினரான பூக்கண்டர், பஞ்சமர்களின் தோழர். குடிசைகள் எரிக்கப்பட்ட நிலையில் வழியற்றிருந்த பஞ்சமர்களுக்கு தன் நிலத்தில் குடிசை போட அனுமதித்து அவர்களுக்கு வேண்டியபோதெல்லாம் உதவுகிறார். இவரும் இறுதியில் கிறிஸ்தவராக மாறுகிறார். புதிதாக கிறிஸ்தவக் கோயில் ஒன்றும் கட்டப்படுகிறது. அக்கிறிஸ்தவக் கோயிலில் நடைபெறும் உற்சவத்தின்போது கிறிஸ்தவக் கோயிலிலும் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினருக்கு தனியான இடம் என்ற வகையில் பாரபட்சம் காட்டும் நடைமுறைகள் இடம்பெறுகின்றன.

இதேவேளை கிறிஸ்தவர்களான தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் தங்கள் வீட்டுப்பெண்களை இனி வேளான வீடுகளுக்கு குடிமை வேலைக்காரிகளாக அனுப்புவதில்லை என்று முடிவெடுக்கின்றனர். இதனைத் தொடர்ந்து தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினருக்கு வேளாளர் நிலங்களில் வேலை தராது மறுக்கப்படுகின்றது. பட்டினியினால் வாடும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் உயர்சாதி கிறிஸ்தவர்களால் கீழ்ப்படுத்தப்படும் நிலைக்கு தள்ளப்படுகின்றார்கள். மதமாற்றத்தினாடாக எதிர்பார்த்த வாழ்வு மேம்பாடு அவர்களுக்கு கானல் நீராகவே அமைந்து விடுகிறது என்ற குறியீட்டுப்பாங்கான செய்தியோடு நாவல் நிறைவூருகிறது.

கானல் நாவலை வெளியிட்டு வைத்த ‘தோழமை’ வெளியீட்டகத்தைச் சேர்ந்தவரான வே.மு.பொதியவெற்பன் கானல் நாவலின் கதையம்சத்தின் முக்கியத் துவத் தை பதிப் புரையில் தெளிவுபடுத் துகின் றார். “ஞானஸ்ஞானங்களுக்குப் பின்னாலும் - மார்க்கக் கல்யாணங்களுக்குப் பின்னாலும் - தீட்சை நாமங்களுக்குப் பின்னாலும் எம்மவர்களின் நாமாவளிகள் மாறியதல்லால் நடமுறையில் இன இழிவுப் பிரச்சினைகள் தீர்ந்த பாடில்லை. சமய மாற்றங்களுக்குப் பின்னாலும் சாதிவாலாடுகின்ற சங்கடங்கள் தொடர்க்கதைதான் இன்றளவும் யதார்த்தத்தில்...” எனக் குறிப்பிடும் பொதியவெற்பன்,

“அவரது எழுத்துமுறை மீதான விமர்சனங்களுக்கெல்லாம் அவரது பாத்திரங்கள் மூலமாகவும் நாவற்போக்கின் ஊடாகவுமே கலாபூர்வமாகப் பதிலளிக்கும் அவரின் குரல் அவரது நாவல்களில் கேட்கிறது” என டானியல் நாவல்களின் சிறப்பை குறிப்பாக கானல் நாவலின் சிறப்பைக் கோடி காட்டுகிறார்.

டானியலின் நாவல்களின் கதைப்புனைவில் பொதுவாகச் சொல்லப்படும் குறைபாடுகளுள் ஒன்று, பொருத் தமான பாத்திரவார்ப்புகளினாடாக கதை சொல்லப்படுவதில்லை என்பதாகும். ஆனால், கானல் நாவல் இளையவன் என்ற பாத்திரத் தை மையமாகக்கொண்டு புனையப்பட்டு கதையானது சீரான ஒழுங்கமைப்புடன் நகர்த்தப்படுகிறது. இதுபோலவே, கண்ணம்மா - கந்தன் பாத்திரங்களிடையே காணப்பட்ட உறவுநிலை சார்ந்த கருத்தியற் தளத்தில் அடிமைகள் நாவலின் கதையமைப்பு நகர்த்தப்பட்டமையால் அந்நாவலும் சிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. இவ்விரு நாவல்களிலும் காணப்பட்ட கதைக்கட்டுக்கோப்பு டானியலின் ஏனைய நாவல்களில் காணப்படவில்லை எனவும்

கதைக்கட்டுக்கோப்பைத் தகர்க்கும் வகையில் பலவேறு விடயங்களையும் ஆவணப்படுத்த வேண்டும் என்ற டானியலின் ஆதங்கமே, ஏனைய நாவல்களில் பாத்திரப்படைப்பு நேர்த்தியாக அமையாமைக்குக் காரணம் எனவும் கூறுவர்.

ஆனால் பாத்திரவாரப்பிலும் கதை நகர்த்தலிலும் டானியல் கொண்ட அக்கறை கானல் நாவலினுடாகச் சிறப்பாக வெளிப்படுகிறது. உள்ளடக்கத்தை முதன்மைப்படுத்துவதாய் அமைந்த பஞ்சமர் என்ற நாவலிற் தொடங்கி, மெல்ல மெல்ல, நாவலின் உருவத்திலும் பாத்திரவாரப்பிலும் டானியல் கவனம் செலுத்தத் தொடங்கியதன் விளைவே அடிமைகள், கானல் ஆகிய இரு நாவல்களும் உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் சிறப்புற்று அமையக் காரணமானதெனலாம். ஏனைய நாவல்களிற் காணப்படும் விவரணப் பாங்கை கானல் நாவலில் டானியல் பெருமளவிற் குறைத்திருப்பதை நாவலைப் படிப்போர் கண்டுகொள்வார். ஏனைய நாவல்களில் ஒரே இடத்தில் தொடர்ச்சியாகக் கிளைக்கதை ஒன்றைச் சொல்லிவந்த பாணியைத் தவிர்த்து, வாசகர்களிடையே ஆர்வத்தைத் தூண்டும்வகையிலும் கதையோட்டத்துக்குக் குந்தகம் விளைவிக்காமலும் கிளைக்கதையொன்றுக்கான தொடக்கத்துடன் நிறுத்தி பின்பொரு சந்தர்ப்பத்தில் பொருத்தமான இடத்தில் அக்கிளைக் கதையைச் சொல்லும் உத்தியும் கானல் நாவலில் கையாளப்பட்டிருக்கின்றது.

கானல் நாவலின் முன்னுரையில் அந்நாவலின் பொருள்மை குறித்து டானியலே சொல்லிச்செல்லும் வரிகள் முக்கியமானவை:

“நாவல் என்பது ஒரு கதை என்றும் அதற்குத் தலைமகன், தலைமகள் இருக்க வேண்டுமென்றும், அந்தத் தலைவன், தலைவியைச் சுற்றிச் சுழன்றே சம்பவங்களும், ஏனைய பாத்திரங்களும் வரவேண்டும் என்றும், தொடக்கம், உச்சம், முடிவு என்ற விதத்தில் உருவம் அமைக்க வேண்டுமென்றும் இலக்கணம் கூறப்பட்டு வந்தது. நாளைவில் இதுவே மரபாகிவிட்டது. இந்த மரபினை ஏற்றுக்கொள்ளாதவன் நான் எனது முன்னைய நாவல்களில் இந்த மரபு குறிப்பிட்டளவு மீறப்பட்டுள்ளது. இந்த நாவலிலோ அது முற்றுமுழுதாக மீறப்பட்டுள்ளது.

இவ்வரிகளாத் தொடர்ந்து டானியல் தனது நியாயப்பாட்டை பின்வருமாறு முன்வைப்பதும் இங்கு கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது.

“ஒரு சமூக அமைப்பின் கட்டுக்கோப்புகளிலிருந்து விடுபட்டு வேறோர் சமூக அமைப்பை நோக்கிச் செல்லும் மக்களிடையேயும் முந்திய சமூக அமைப்பில் நிலைகாண்டு அதையே தங்களது சுகவாழ்வுக்கு நிரந்தரமாக்க முற்படுவர்களிடையேயும் உள்ள முரண்பாடுகள் கருவுலமாகக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு சிறுடிப்பை, ஒரு தலைவன், தலைவி என்ற உச்ச வரம்புக்குள் அடக்கிவிடுவதும் தொடக்கம், உச்சம். முடிவு என்ற உருவத்தினால் போர்த்திவிடுவதும் இயல்புக்குப் புறம்பானதாகும். இந்தச் சிறுடிக்குள் நடக்கும் முரண்பாட்டு யுத்தத்தில் தனியொருவர் முதன்மைப்படுத்தப்படாமல் இருவேறு அமைப்புகளையும் விரும்பும் பிரதிநிதிகள் சகலருமே முதன்மைப்படுத்தப்படுகின்றனர்” இதன் அடிப்படையில் இந்த நாவலில் ஒரு தலைவன், தலைவியையோ, குறிப்பிட்ட ஓர் உருவத்தையோ நீங்கள் பார்க்கமாட்டார்கள். இந்த நாவலில் நான் உலாவவிட்ட சமூக அமைப்புப் பிரதிகளே என்னால் கற்பிக்கப்பட்ட கருப்பொருளை முதன்மைப்படுத்தும் விதத்தில் தாங்களாகவே ஓர் உருவத்தினை அமைக்கச் சுதந்திரமாகவே விட்டுவிட்டேன்...”

டானியல் கானல் நாவலில் தனது பாத்திரப்படைப்புகளின் தன்மையை மேலே உள்ள வரிகளால் உணர்த்திய போதிலும், அப்பாத்திரங்களின் வார்ப்பில் எடுத்த கவனத்தை நேரடியாகவே தரிசிக்கும் வாய்ப்பு இந்நாவலைப் படிப்பதன் மூலம் வாசகர்களுக்குக் கிடைத்து விடுகிறது.

கானல் நாவலின் மிகவும் சிறப்பான அம்சம் நாவலுக்கு இடப்பட்ட தலைப்பு ஆகும். ஆதிக்க சக்திகளால் தம்மீது கூத்தப்பட்ட நுகத்தடியை உடைத் தெறிய வழிதெரியாமல் தடுமாறும் பஞ்சப்பட்ட மக்கள் மதமாற்றத்தால் தமது இழிவுநிலையைப் போக்கிவிடலாம் என நம்புகின்றனர். ஆனால் அந்த நம்பிக்கை ஒரு ‘கானல் நீ’ தான் என்பது கானல் மூலம் டானியல் முன்வைக்கும் செய்தியாகும். சாதி இழிவுகளுக்கு மதமாற்றம் தீர்வாகாது என்பதை கலாபூர்வமாக டானியல் உணர்த்துகிறார். ‘சாதி இழிவுகளுக்குத் தீர்வாக மதமாற்றத்தைச் சிபாரிசு செய்வோர் தாகத்திற்குக் கானலைச் சுட்டிக்காட்டுவர்களே ஆவர்’ என கானல் நாவலுக்கான முன்னுரையில் பேராசிரியர் அ.மார்க்ஸ் எழுதியிருப்பதும் இங்கு கவனத்திற்குரியது. ஆனால், இந்நாவலினுடாக “கிறிஸ்தவ மதமாற்ற முயற்சிகள் சரி என்றோ அல்லது தவறு என்றோ டானியல் அவர்கள் வாதிக்க முற்படவில்லை. அவர் உணர்த்த விழைந்த செய்தி ஒன்றுதான். அதாவது, மனிதனில் அடிப்படையான மனமாற்றம் நிகழாமல்

மதமாற்றத்தால் மட்டும் எதையும் செய்துவிட முடியாது என்பதே அந்தச்செய்தி” என நா. குப்பிரமணியன் (2005, ப.202) குறிப்பிடுவதும், “‘டானியலுடைய எழுத்துக்களில் தலித் இருப்பதை விட கிறிஸ்தவ மனிதாபிமானம் இருப்பதையே நான் காண்கிறேன்’ என கா. சிவத்தம்பி (நேர்காணல்கள் ப. 249) குறிப்பிடுவதும், கானல் நாவலின் படைப்பில் கலைத்துவம் குறித்து டானியல் எடுத்துக்கொண்ட அக்கறையையே மறைமுகமாகச் சுட்டுகின்றன. ஏனைய பஞ்சமர் வரிசை நாவல்களில் டானியல் காட்டிய ஆக்ரோஷத்தை, கானல் நாவலில் அடக்கமாக, கலைத்துவம் மிளிரும் வகையில் கூறும் போது, பானியல் ‘கிறிஸ்தவனாக’ இனம்காட்டப்படுவது கானல் நாவலுக்குக் கிடைத்த வெற்றியே என்று கொள்ளவேண்டும். அதேவேளை, “‘டானியலுக்கு அவருக்குரிய தலித் அடையாளத்தை வழங்காமல் கிறிஸ்தவச் சிமிழுக்குள் அடைக்க முற்படுகிறீர்கள்’ எனவும் “‘காலமெல்லாம் தீண்டாமைக் கொடுமைகளை மட்டுமே எதிர்த்து எழுதியும் களத்தில் இறங்கிப் போராடியும் வந்த டானியலுக்கு நீங்கள் நியாயம் இழைக்கத் தவறிவிட்டார்கள்’ என்றும் குழறவுடன் கா.சிவத்தம்பி மீது அ.மார்க்ஸ்(2007, ப.65) கண்டனக்குரல் எழுப்புவதிலும் கானல் சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றது என்பதே நிதர்சனமாகும்.

கானல் நாவலில் வரும் பாத்திரப்படைப்புக்களில் ஞானமுத்து சாமியார் முக்கியமானவர். அவர் வேறுயாருமல்லர்- இந்த நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்து சமயப்பணி, தமிழ்ப்பணி, சமூகப்பணி புரிந்து நின்ற பன்மொழியறிஞரான சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்களே. இதனை, “இந்தக் கானலிலே வரும் ஞானமுத்துக் குருவானவர் என்னுடைய அறிவறிந்த கால எல்லைக்குட்பட்டவர், பெயர் மட்டுமே ஞானப்பிரகாசர் என்பதற்குப் பதிலாக ஞானமுத்தராக இருக்கிறது” என்று டானியல் குறிப்பிடுவதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. ஆனால், ஞானமுத்து குருவானவரின் பாத்திரப்படைப்பில் அவர் எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் அக்கறையும் அவதானமும் சமூகமெய்ம்மையைப் படைப்பாக்கம் செய்யும் ஒரு படைப்பாளி கொண்டிருக்க வேண்டிய பொறுப்புணர்வையே காட்டுகின்றன. ஆனால் “யாழ்ப்பாணத்தில் கத்தோலிக்க திருச்சபை” என்ற ஆய்வை மேற்கொண்ட வணக்கத்திற்குரிய கலாநிதி அன்றன் மத்தாயஸ் (1992) டானியலின் கானல் நாவல் பற்றிச் சுட்டிக்காட்டியிருப்பதோடு “தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தவர்களை மதம் மாற்றிய முன்னோடியாக விளங்கி, அபுத்துக்கு மத்தியிலும், அம்மக்களின் வாழ்க்கை நலத்திற்கான உதவிகள் செய்து வந்தார்” என்று சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். ஆயினும் ‘திருச்சபையானது சாதி அமைப்பைப்

பாராட்டவில்லை என்று கூறினாரேயொழிய சாதியமைப்பைத் திருச்சபை எதிர்க்கிறது என்று அவர் கூறினாரல்லர்' என்று கவாமி ஞானப்பிரகாசர் பற்றிய ஒர் உண்மையை வணக்கத்திற்குரிய மத்தாயஸ் குறிப்பிட்டிருப்பது அவரின் துணிச்சலைக் காட்டுகிறது.

நாவலின் தலைப்பாக அமைந்திருக்கும் 'கானல்' என்ற சொல் 'கானல் நீர்' என்பதைச் சுட்டுவதாகவே விமர்சகர்கள் பலரும் குறிப்பிடுகின்றனர். ஆனால், டானியல் வெளிப்படையாகச் சொல்லிக்கொள்ளாத அர்த்தம் ஒன்று இதனுள் புதைந்திருக்கின்றது. கானல் என்பது 'காங்கை' அல்லது 'வெப்பம்' எனப் பொருள்படும். பஞ்சப்பட்டவர்களின் அடிவயிற்றில் 'பசி' எனும் 'காங்கை' கனலாக வீசிக் கொண்டிருக்கின்றது. இக் காங்கை தணிக் கப்படாதவரை பஞ்சப்பட்டவர்களின் ஏனைய தேவைகள் குறித்த உந்தல்கள் அவர்களிடத்து எழுமுடியாதென தனது கருத்தை டானியல் அழகாக 'படகினி' என்ற வார்த்தைக்கூடாக வெளிப்படுத்துகிறார். 'வயிற்றிலே நெருப்பு' என்ற அர்த்தமுள்ள 'படகினி' எனும் சிங்காச்சொற் பிரயோகத் தின் மொழிபெயர்ப்புக்குரல் பண்மொழிப்புலவரான ஞானமுத்துக் குருவானவரின் நெஞ்சுக்குள்ளே எழுந்து செவிப்புலன்கள் வரை எட்டியது என இதனை டானியல் விளக்குகிறார். 'வயிற்றிலே நெருப்பு. செவிப்புலனுக்கு இது கேட்க, கட்டுலனுக்கு... கானல் தெரிந்துகொண்டே இருந்தது' என்று நாவலை நிறைவு செய்யும் இவ்வரிகள் அர்த்தபுஷ்டியானவை. வயிற்றிலேயுள்ள கனவின் காங்கையின் விளைவாகவே 'கானல்' கட்டுலனுக்குத் தெரிந்து கொண்டே இருந்தது என்பதையே இவ்வரிகளினுடோக கலாபூர்வமாக டானியல் வெளிப்படுத்துகிறார் 'கானல்' என்ற சொல் 'காங்கை', 'கானல் நீர்' ஆகிய இரு அர்த்தங்களையும் உள்ளடக்கியது என்ற தெளிவு டானியலின் நாவலினுடோக வெளிப்படுத்தப்படுவதனாலேயே நாவலுக்கான 'கானல்' என்ற தலைப்பு பொருத்தமானதாகவும் சிறப்பு வாய்ந்ததாகவும் உள்ளது.

டானியல் கூர்மையான அவதானிப்புத்திறன் கொண்டவர் என்பதற்கு அவரின் ஏனைய நாவல்களைப் போன்று இந்நாவலிலும் பல ஆதாரங்களைக் காணலாம். குறிப்பாக 'பொன்னுாசல் செபமாலை' என்ற நாட்டுக்கூத்தின் மேடையேற்றும் பற்றி வாசகர் ஆவலைத் தூண்டி, சிறிய விடயங்களையும் கவனத்திற் கொண்டு கவாரஸ்யமாக எழுதிச் சென்றிருப்பது சமூக நிகழ்வுகளில் எவ்வளவு தூரம் டானியல் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருக்கின்றார் என்பதையே தெரிவிக்கின்றது.

டானியலின் பஞ்சமர் வரிசை நாவல்களில் காணப்படுகின்ற சிறப்பம்சங்களுள் ஒன்று மொழியாட்சி ஆகும். ஏனைய நாவல்களுக்குச் சற்றும் குறையாமல் கானல் நாவலிலும் டானியலின் மொழியாட்சி நன்கு புலப்படுகின்றது. ‘மரபுப்போராட்ட’ காலத்தில் ‘தமிழ் இலக்கிய, இலக்கணப் பயிற்சியற்ற தோழர்கள்’ என மரபுப் பண்டிதக் கூட்டத்தினரால் வர்ணிக்கப்பட்டவர்களுள் ஒருவர் தான் டானியல். ‘தமிழ்மொழியை வாழவைப்பவர்கள் கிராமத்துப் பஞ்சப்பட்ட மக்களே’ என்று கூறும் டானியல், கிராமிய மக்களுடன் ஈடுபாடு எதுவுமின்றி, வாழுகின்ற இந்தமொழியை இவ்வளவு தூரம் கையாண்டிருக்க முடியுமா என்று சிந்திக்கும் போது தான் ‘மக்களிடம் படிப்பது, அதை மக்களுக்கே திருப்பிக் கொடுப்பது’ என்ற டானியலின் கொள்கையிலுள்ள நிதர்சனத்தை உணர முடிகிறது. யாழ்ப்பாணத்து மரபுச்சொற்பழக்கங்கள் பலவற்றை இந்நாவலிலும் டானியல் ஆவணப்படுத்துகின்றார். இந்நாவலில் இடம்பெறுகின்ற அத்தறிபாஞ்சுர், சாணைக் கூறை, கெலிச் சுப் போகாதையுங் கோடா, புலுமாஸ் விடப்பாக்கிறாய், பரவணிக்கெப்பர்... போன்ற பல்வேறு மரபுச்சொற்றொடர்கள் இன்றைய தலைமுறையினருக்கு அந்நியமானவை.

யாழ்ப்பாணத்தமிழரின் பண்பாட்டுக் கோலங்களை தனது நாவல்களில் அழகுறப் பதிவு செய்திருக்கும் டானியல் கானல் நாவலிலும் இப்பண்பாட்டுக் கோலங்களைச் சிறப்பாகவே பதிவுசெய்திருக்கிறார். நாட்டுப்புறவியல்சார் பண்பாட்டுக்கூறுகளின் சிறப்பான இடத்தை வகிக்கும் உணவுப் பழக்கவழக்கங்களும் விருந்தோம்பற்பண்பும் கானல் நாவலில் ஆங்காங்கே பொருத்தமான இடங்களில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. குருக்கள்ரொட்டி, பானிப்பினாட்டு, திருக்கைமீன்கறி, பச்சைமிளகாய்ப் பச்சடி, பிரண்டைப்பச்சடி என அடிநிலை மக்களின் உணவு வகைகளையும் அவற்றைத் தயாரித்து உண்ணும் விதத்தையும் கூட டானியல் கானல் நாவலில் வடித்துள்ளார்.

இன்று இலக்கியங்களை உளவியற் கண்ணோட்டத்தில் நோக்கும் நிலை துளிர்த்து வருகின்றது. ஆனால், மனித நடத்தையை உளவியற் கோட்பாடுகளைக் கொண்டு அணுகி நுனித்தாயும் போக்கு இன்று வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. ‘உளவியல் என்பது நடத்தை பற்றியதும் அறிகை பற்றியதுமான ஒரு விஞ்ஞானம் ஆகும்’ என்ற உளவியலுக்கான வரை விலக் கணம் இன்று உளவியலாளர் பலராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. உளவியலில் பல விதமான கருத்துக்கோட்பாடுகள் பல அறிஞர்களால் மொழியப்பட்டுள்ளன.

உடலினுள்ளிருந்து எழும் வேட்கைகள், கிளர்ச்சிகள் ஆகிய தூண்டல்கள், புறச்சுழலிலிருந்து எழும் தூண்டல்கள், மனிதனின் சமூக உறவினின்று எழும் தூண்டல்கள் என பலவகைப்பட்ட தூண்டல்களால் மனிதனது நடத்தை தோற்றுவிக்கப்பட்டு வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது என உளவியல் கூறும். மனித நடத்தை மாறுபாடற் நிலை உடையதன்று. அது இயங்கும் தன்மையுடையது. குறிப்பிட்ட சில இலக்குகளை எய்தும் வகையிலேயே மனித நடத்தை காணப்படும்.

மனித நடத்தைக்குப் பின்னணியாக அமையும் தேவைகளையும் அவற்றுடன் இணைந்த ஊக்கிகளையும் பற்றிய உளவியற் கோட்பாடான ‘மாஸ்லோவின் தேவை பற்றிய படிமுறைக் கோட்பாடு’ தேவைகளினால் மனிதன் செயலில் ஈடுபடுவதாகவும் அச் செயல் ஈடுபாடே குறிக்கோள் நிறைவேற துணைபுரிகின்றது என்றும் கூறுகிறது. ஊக்குவிக்கும் செயல் முறையில் முதல் அம்சம் தேவைதான். மனித ஊக்கலுக்குக் காரணமான தேவைகளை மாஸ்லோ ஒரு படிமுறை அடுக்கில் தருகின்றார். உடலியற் தேவைகள்(Physiological Needs), பாதுகாப்புத் தேவைகள் (Safety and security Needs), அன்புத்தேவைகள் (Belongingness and Love Needs), சுய கணிப் புத் தேவைகள் (Self-Esteem Needs), அறிகைத்தேவைகள்(Cognitive Needs), அழகுணர் தேவைகள்(Aesthetic Needs), சுய தன்னியல் நிறைவுத்தேவைகள்(Self Actualization Needs) என ஒழுங்காக இத்தேவைகளை வரிசைப்படுத்தி அவற்றை ‘பிரமிட்டு’ ஒன்றில் அடுக்கமைவாகத் தரமுடியுமென மாஸ்லோ குறிப்பிட்டார். பிரமிட்டின் அடியில் உடலியற் தேவைகளும் உச்சியில் சுயதன்னியல் நிறைவுத்தேவைகளும் இடம் பெறும்.

மனிதனின் தேவைகளை இவ்வாறு ஓர் அடுக்கமைவில் வரிசைப்படுத்தியிருக்கும் மாஸ்லோ அவ்வரிசைப்படுத்தலுக்கான காரணங்களையும் விளக்கியுள்ளார். முதல் தேவையான உடலியற் தேவைகளில் வயிற்றுப்பசி, தாகம் போன்றவை அடங்கும். இத்தேவைகள் நிறைவேறாதபொழுது மனிதன் பிற தேவைகள் எதனையும் நாடமாட்டான். இத்தேவையே அதனை எய்துவதற்கான ஊக்கமாக மனிதரிடத்து அமைந்து விடுகிறது. முதல் தேவை நிறைவேறிய பின்பு அவனிடத்திலே தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுகின்றது. இயற்கையாகவும் செயற்கையாகவும் மனிதன் தனக்கும் தன்னைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்துகளிலிருந்து தன்னைக்

காத்துக்கொள்ள வேண்டும் என எண்ணுகிறான். இதுவே பாதுகாப்புத் தேவை.

இவ் வாறாக, வரிசையாக ஒவ்வொரு தேவையும் நிறைவேற்றிக்கொண்ட நிலையிலேயே மனிதன் அடுத்த படிநிலையிலுள்ள தேவையைப் பற்றிச் சிந்திக்க முடியுமெனக் குறிப்பிட்டு பிரமிட்டின் அடியிலிருந்து உச்சியை நோக்கிச் செல்லும் போது அது ஒடுங்கிச் செல்வது போலவே மேல்நிலையிலுள்ள ஒவ்வொரு தேவையும் தேவைப்படுவோரது என்னிக்கையும் குறைந்து செல்லும் எனவும் மாஸ்லோ குறிப்பிடுகிறார். மனிதனின் திறமைகள் முழுமையும் வெளிப்படும் நிலையில் மனிதன் தனக்குள் முழுமை பெறுகின்றான். இதுவே தன்னியல் நிறைவுத்தேவை எனக் கூறப்படுகின்றது (Weiten, 2000). இத்தன்னியல் நிறைவுத்தேவையைப் பூர்த்தி செய்வோர் மிகச் சிலரே.

மாஸ்லோவின் அடுக்கமைவிலுள்ள வரிசைப்படி அடிநிலையிலுள்ள தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்யாது, அடுத்த படியின் தேவையை நிறைவு செய்ய முயலும் போது, அவ்வாறு பூர்த்தி செய்யப்படாத அடிநிலைத் தேவைகள் மனிதனைப் பின் னோக்கி இழுக்கு மெனவும், அடிநிலைத் தேவைகள் ஒர் ஒழுங்கில் படிப்படியாக நிறைவு செய்யப்படும்போது அதுவே உயர்படிநிலைத் தேவைகளை நோக்கி முன் னேறுவதற்கு அனுசரணையாக இருக்கு மெனவும் மாஸ்லோ குறிப்பிடுவதனை அடிப்படையாக்ககொண்டு கானல் நாவலை மீஸ்பார்வை செய்யின் டானியல் சுட்டும் கானல் நாவலின் முடிவு மாஸ்லோவின் தேவைக் கோட்பாட்டுக்கு அமைவாக இடம் பெற்றிருப்பதைக் கண்டுகொள்ளலாம்.

தமிழ்நாட்டின் முக்கிய மார்க்ஸிய விமர்சகர்களில் ஒருவரான ராஜ்ஜெளதமன்(1988) கானல் பற்றிய தனது மதிப்பீடில்,

‘...மதமாற்றத்தால் பசி தனியவில்லை, சாதியக்கொடுமையும் போகவில்லை. அடிப்படைச் சமூக அமைப்பு மாறினால் ஒழிய, பசி. சாதியக்கொடுமை தீராது என்ற ஆசிரியர் கூற்று சரியாகப்படுகிறது. ஆனால், நாவலின் போக்கில் எனிய சாதிய இந்துக்கள் தங்கள் பசி தீரும், அந்தஸ்து உயரும் என்று மதம் மாறவில்லை. உயர் சாதி இந்துக்களின் தாக்கத்திலிருந்து தப்பிக்கும் நோக்கில் தான் மதம் மாறுகின்றனர்.’

எனக் குறிப்பிடுவது டானியலின் படைப்பில் குறைகாணும் நோக்கிலேயே. ஆயினும், ராஜ்கௌதமனின் கூற்றையே கானல் நாவலில் டானியல் காட்டும் சமூக யதார்த்தத்திற்கான ஆதாரமாகக் கொள்ள முடியும். பஞ்சப்பட்ட தாழ்த்தப்பட்ட இந்துக்கள் தமது அடிப்படைத்தேவையான பசியைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்கான வழிவகையை நாடாமல், அடுத்த படியிலுள்ள பாதுகாப்புத் தேவைக்காகத் தான் - உயர்சாதி இந்துக்களின் தாக்குதலிலிருந்து தப்பிக்கும் நோக்கில் தான் - மதம் மாறுகின்றனர். ஆனால், உடலியற் தேவையான பசியைத் தீர்த்துக் கொள்ளாத நிலையில், தேவைப்படிநிலையில் முன்னேறவிடாது அடிநிலைத் தேவைகள் அவர்களை பின்னிமுத்துக்கொண்டே இருக்கும் என்பதைத் தான் கானல் நாவலின் முடிவு தெளிவாக்குகின்றது. பசியின் கொடுமையிலிருந்து மீளமுடியாது இளையவனும் அவனின் கூட்டாளிகளும் மூல்லைத்தீவுக்குக் கரைவலைத் தொழிலுக்காகச் செல்வதென மேற்கொண்ட தீர்மானம், உடலியற் தேவையானது அவர்களைப் பாதுகாப்புத் தேவையிலிருந்து பின்னிமுத்துக் கொண்டது என்பதையே காட்டுகின்றது. கிறிஸ்தவ சம்மாட்டிமாரின் வாடியில் அவர்களுக்குத் துன்புறுத்தல்களே காத்திருக்கின்றன. என்பதையும் “தமது வலைப்பாட்டில் வேலைசெய்யபவர்கள் எவரையும் அவர்கள் மனிதர்கள் என்று கருதாமையால் அவர்களுக்குச் செய்யப்படும் அநீதிகள், ஆய்க்கிணைகள், கொடுமைகள் எதையும் அவர்கள்(சம்மாட்டிமார்கள்) பாவங்களின் வரிசையில் சேர்ப்பதில்லை... இளையவனும் அவனின் ஆட்களும் அங்கே தான் போகப் போகிறார்கள்...” என்ற வரிகளில் உடலியற் தேவை முதன்மையுறும் போது பாதுகாப்புத் தேவை இரண்டாம் பட்சமாகி விடும் என்பதைத் தான் டானியல் கூட்டுகிறார்.

இவ்வாறு எழுதுவது, ‘மாஸ்லோவின் உளவியற் பார்வையை, டானியல் அறிந்திருந்தார் என அர்த்தமாகாது, ஆனால், டானியல் சூட்டும் சமூகமெய்ம்மை மாஸ்லோவின் தேவை பற்றிய அடுக்கமைவுக் கோட்பாட்டுக்கு அமைவாகவே உள்ளது என்பது தான் டானியலின் சமூகம் பற்றிய புரிதலுக்கான சாட்சியமாகும். அடிப்படைச் சமூக அமைப்பில் மாற்றம் ஏற்பட்டு, பொருளாதாரச் சமத்துவம் ஏற்பட்டாலோழிய பஞ்சமரின் வாழ்க்கைத்தேவைகள் அவர்களின் அடிவயிற்றில் நெருப்பாக முன்னுக்காங்கையாக வீசிக் கொண்டிருக்கும் என்பதே டானியல் கானல் நாவலினுராடாக கலைநயத்துடன் சொல்லியிருக்கும் செய்தியாகும். இச்செய்தியைக் கலாபூர்வமான படைப்பொன்றினுராடாக வெளிப்படுத்திய வகையில், டானியலின் கானல் நாவல் ஏனைய நாவல்களிலிருந்து தனித்துவமானதாய் சிறப்புற்று மினிர்கின்றது. அடிமைகள் காட்டும் சமூக

மாற்றத்தை கானல் நாவலின் போக்கில் ஏற்படுத்த முடியாதென்பதனையும் டானியல் உணர்ந்திருந்தார் என்பதனை,

‘...சற்றேனும் அவரை(ஞானமுத்தரை) களங்கப்படுத்தக்கூடாது என்பதற்காக தனிமனிதனான இவரின் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு அப்பால் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை பொதுமைப் படுத்தப்பட்டிருக்கும் - பசி, பட்டினி, பஞ்சம் என்பவைகளை அவரால் தனித்து நின்று வென்று விட முடியும் - அல்லது ‘முடிந்தது’ என்று எழுதி வைப்பது வெறும் போலியானதாகவே அமையும் ...’ என்ற டானியலின் முன்னுரை வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

உசாத்துணைகள்

கைலாசபதி.க. (1984). தமிழ் நாவல் இலக்கியம். சென்னை: குமரன் பப்பிளிஷர்ஸ்

சுப்பிரமணியன்,கெளா.(ப.ஆ). (2005). கலாநிதி. நா. சுப்பிரமணியனின் ஆய்வுகள் -பார்வைகள் - பதிவுகள். சென்னை : சவுத் விடைன்.

டானியல்,கே.(1986). கானல். கும்பகோணம் : தோழமை.

தமிழன். (1991). அமைப்பியல் வாதமும் தமிழ் இலக்கியமும். பொங்களூர்: காவ்யா

திருநாவுக்கரசு,செ.(2004). டானியலின் எழுத்துக்கள். யாழ்ப்பாணம் விஜயலட்சுமி திருநாவுக்கரசு

பூரணச்சந்திரன்,க.(ப.ஆ)(2004). தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒடுக்கப்பட்டதோர். தஞ்சாவூர்: அகரம்.

மார்க்ஸ்,அ.(2007). பேராசிரியர் சிவத்தம்பியும் நவசிந்தனைகளும். ஓலை, 44, 45, 51-65.

மோகன்,இரா.(ப.ஆ). (2005). நாவல் வளர்ச்சி. சென்னை : மணிவாசகர் பதிப்பகம்.

வசந்தன்,டா.(ப.ஆ). (2005). கே. டானியல் படைப்புக்கள் தொகுதி ஒன்று. இந்தியா: அடையாளம்.

ராஜ்கௌதமன்.(1988). வர்க்கப்போரும் கானலும். அலை, 33, 1151 - 1154.

Weiten, W. (2000). **Psychology: Themes & Variations** (4th ed). Belmont, CA: Wadsworth Publishing Company

10 நாவல் திறனாய்வு

கலாநிதி தூரை. மனோகரன்

இலக்கியக் கல்வியினதும், இலக்கிய அனுபவத்தினதும் சிறந்த செயற்பாட்டுக்கு அனுசரணையாக விளங்குவது, திறனாய்வு ஆகும். இலக்கியங்களை நுகர்வதோடு மாத்திரம் அமைதி கொள்ளாமல், அவற்றைத் திறனாய்வு செய்வதிலும் ஆர்வமும், அக்கறையும் கொள்ளும்போதே இலக்கியக் கல்வி பூரணத்துவம் பெறுகின்றது. திறனாய்வில் ஈடுபடுவதற்கு முதலில் அடிப்படையாகத் தேவைப்படுவது பரந்த வாசிப்பு ஆகும். சிறந்த வாசிப்பைக் கொண்டவர்களாலேயே சிறந்த இலக்கியவாதிகளாகவும், திறனாய்வாளர்களாகவும் திகழுமுடியும். ஒரு குறிப்பிட்ட இலக்கியத்தைத் திறனாய்வு செய்யப்படும் ஒருவர், அவ்விலக்கியம் தொடர்பான தெளிவான அறிவினைக் கொண்டவராக இருக்கல் வேண்டும். அவ்விலக்கியம் தொடர்பான வரலாற்றினையும், வளர்ச்சிப் போக்கினையும் பற்றிய பூரண விளக்கம் உடையவராக விளங்க வேண்டும். இந்த அடிப்படைகளை மனங்கொண்டு நாவலைத் திறனாய்வு செய்வதற்குத் திறனாய்வாளர் முன்வரவேண்டும்.

நாவல் உரைநடையில் எழுதப்படும் நீண்ட கதையாகவும், வாழ்வு பற்றிய யதார்த்தபூர்வமான சித்திரிப்பாகவும், வாசகருக்குச் சுவையுணர்வை ஏற்படுத்துவதாகவும் அமையும் ஒரு நவீன இலக்கியமாகும். மக்களின் யதார்த்த வாழ்வியலே நாவலின் அடிப்படையாக விளங்குகிறது. கதை நடைபெறும் களம், காலம் என்பனவுக்கு ஏற்பத் தத்துப்பமான சித்திரிப்புகள் இதில் இடம்பெறும். மாணிட வாழ்வியல், அதனோடு தொடர்பான பல்வேறு பிரச்சினைகள் பற்றி விரிவாகப் பிரதிபலிக்கும் இலக்கியமாகவும் நாவல் விளங்குகின்றது. நாவல் எழுதப்படும் காலத்தின் பிரதிபலிப்பையும் இதிற் காணலாம். மனித நடத்தை பற்றியதும், அதன் பிரச்சினைகள் பற்றியதுமான நாவலாசிரியரின் நோக்கை வெளிப்படுத்துவதாகவும் இது அமைகிறது. சமூகம் பற்றிய நாவலாசிரியரின் விமர்சனமாகவும், வாழ்வு பற்றிய தத்துவ வெளிப்பாடாகவும் நாவல் அமையும். நாவல் பற்றித் திறனாய்வு செய்யும்

திறனாய்வாளர் நாவல் பற்றிய இத்தகைய அடிப்படை அம்சங்களைப் புரிந்துகொண்டவராக இருத்தல் வேண்டும்.

நாவல் அடிப்படையில் ஒரு கதையாக விளங்கும். வாசகருக்கு ஒரு சுகானுபவத்தை இது வழங்குகிறது. வாழ்வின் ஒரு தரிசனமாகவும் இது விளங்குகிறது. நாவல் வாழ்வியலின் உன்னத அனுபவ வெளிப்பாடாகவும், உலகளாலிய நோக்குக் கொண்டதாகவும் விளங்க வேண்டும். நாவலாசிரியர் தாம் எழுதும் கதையம்சம் தொடர்பாகப் பூரண தெளிவு கொண்டவராகத் திகழ்கிறாரா என்பதைத் திறனாய்வாளர் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும். அதேவேளை, தமது நாவலின் கதை தொடர்பான எல்லையை நாவலாசிரியர் மனங்கொண்டவராக விளங்க வேண்டும். திறமை வாய்ந்த ஒரு நாவலாசிரியர், தாம் எடுத்துக்கொள்ளும் கதைப்பற்பைப் பற்றிய அறிவைப் பல்வேறு வழிமுறைகள் வாயிலாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். நூல்கள் வாயிலாகவும், குறிப்பிட்ட களத்துக்கு நேரடியாகச் சென்று வாழ்க்கை அனுபவத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுதல் மூலமாகவும், குறிப்பிட்ட கதையம்சம் தொடர்பான அறிவுத் தெளிவு உடையோருடன் உரையாடுதல் போன்றவற்றாலும் தமது நாவலுக்குத் தேவையான விடயங்களை இயற்றாவ பூரணப்படுத்திக்கொள்ளலாம். நாவலாசிரியர் மானிட வாழ்வியல் பற்றிய தெளிந்த, பூரணமான அறிவு கொண்டவராக விளங்க வேண்டும். இது அவரது மானிட நேசிப்பையும், மனிதாபிமான உணர்வையும் வளர்க்கும் உந்துசக்தியாக அமையும். நாவலைப் படைக்கும் எழுத்தாளர் ஒரு படைப்பாளி என்ற முறையில் இவற்றையெல்லாம் கவனத்தில் கொண்டுள்ளாரா, அவரது படையில் இத்தகைய அம்சங்களின் பிரதிபலிப்பைக் காணமுடிகிறதா என்பதனைத் திறனாய்வாளர் உய்த்துணர வேண்டும்.

நாவலின் கதைக்கரு ஒழுங்கான முறையில் சம்பவங்களைக் கொண்டதாக விளங்கும். நாவலின் மிக முக்கியமான அம்சமே நல்ல கதைக்கருதான். திறமையான நாவலாசிரியர் ஒரு நல்ல கதைக்கருவை அடிப்படையாகக் கொண்டு, சிறந்த நாவலை உருவாக்குவார். நாவலின் கதைநகர்வில் தொய்வோ, ஒன்றுக்கொன்று முரணான தன்மைகளோ இடம்பெறக்கூடாது. நாவலின் முழுமைத் தன்மைக்கு ஊறு ஏற்படாத முறையில், அதன் பல்வேறு பகுதிகளும் சமமான முறையில் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். சம்பவங்கள் ஒன்றுடனொன்று தர்க்கரீதியாகவும், இயல்பான முறையிலும் தொடர்புபட்டதாக இருக்க வேண்டும். நாவலாசிரியரின் நடை நாவலுக்குச் சுவையூட்டத்தக்கதாக அமையவேண்டும். நாவலில் இடம்பெறும் சம்பவங்கள் குழந்தைகளுக்குப் பொருத்தமானவையாகவும், இயல்பானவையாகவும் விளங்க வேண்டும்.

நாவலின் முடிவு, முன்னர் இடம்பெற்ற சம்பவங்களின் தர்க்காக்கியான முடிவாக அமையவேண்டும். வேண்டுமென்று புகுத்தப்பட்ட, செயற்கையான, நம்பத்தகாத சம்பவங்கள் எவ்வயும் நாவலில் இடம்பெறக்கூடாது. நாவலைத் திறனாய்வு செய்பவர், தாம் திறனாய்வு செய்யும் படைப்புகளில் இத்தகைய அம்சங்கள் பேணப்பட்டுள்ளனவா என்பதையும் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும். யதார்த்த வாழ்வியலைப் பறுந்தள்ளி, கற்பனைக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் நாவலாசிரியர்கள் சிறந்த படைப்பாளிகளாக விளங்குவதற்கில்லை. திறனாய்வாளர், இத்தகைய குறைகள் தாம் எடுத்துக்கொண்ட நாவல்களிற் காணப்படுகின்றவா என்பதையும் தெளிவாகத் தமது திறனாய்வில் உணர்த்தவேண்டும்.

நாவலில் கதைகளும் முறையை முக்கியமாக மூன்று வகைப்படுத்தலாம்.

- (1) நாவலாசிரியர் நேரடியாகக் கதை கூறும் முறை
- (2) பாத்திரங்கள் வாயிலாகக் கதை கூறும் முறை
- (3) கடிதங்கள், நாட்குறிப்புகள் மூலமாகக் கதை கூறும் முறை

இம்மூன்று முறைகளிலும் முதலாவது முறையே பெரிதும் பின்பற்றப்படுகின்றது. இதன் மூலமாக நாவலாசிரியருக்குச் சுதந்திரமாகவும், விரிவாகவும் தமது நாவலை எழுதிச்செல்லக்கூடிய வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது.

திறனாய்வாளர் தாம் திறனாய்வு செய்யும் நாவல்களில் கதை கூறும் முறை நாவலாசிரியரால் சிறப்பாகக் கையாளப்பட்டுள்ளதா என்பதையும் அவதானிக்க வேண்டும். குறிப்பிட்ட கதைக்கரு, கதைப்பின்னல் போன்றவற்றுக்கு ஏற்பக் கதை கூறும் முறை இடம்பெற்றுள்ளதா என்பதையும் திறனாய்வாளர் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். கதை கூறும் முறையும், அவரது நடையும் நாவலாசிரியரது எழுத்தாளுமையின் முக்கிய அம்சங்கள் ஆகும். இவை பற்றித் திறனாய்வாளர் போதிய அக்கறை செலுத்த வேண்டும்.

நாவலில் பாத்திர வார்ப்பு முக்கிய இடத்தை வகிக்கிறது. அதில் இடம்பெறும் பாத்திரங்கள் யதார்த்தபூர்வமானவையாகப் படைக்கப்பட வேண்டும். யதார்த்த வாழ்வில் நாம் சந்திக்கும் மாந்தர்கள் எம்மில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவது போலவே நாவலின் பாத்திரங்களும் நம்மில் பாதிப்பை ஏற்படுத்த வேண்டும். அப்பாத்திரங்களோடு வாசகர் ஒன்றிப்போகத்தக்கதாகவும், நீண்டகாலம் நினைவில் வைத்துக்கொள்ளக்கூடியதாகவும் அவை படைக்கப்படல் வேண்டும். நாவலாசிரியர் பாத்திரவார்ப்பில் போதிய அக்கறை செலுத்துபவராக விளங்கவேண்டும். பாத்திரச்சித்திரிப்பை இருவகையாக

நாவலாசிரியர் செய்வதற்கு வாய்ப்பு உண்டு. பாத்திரங்களின் தோற்றும், நடத்தை பற்றி விரிவான சித்திரிப்பை நாவலாசிரியர் வாசகருக்கு வழங்கலாம். இதனை நாவலின் கதைக்களப் பின்னணி பற்றிய வர்ணனை, ஒவ்வொரு சம்பவம் ஊடான சித்திரிப்பு போன்றவை மூலம் செய்யலாம். அல்லது வாசகரிடத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய முறையில் அவை நடந்துகொள்ளும் முறை பற்றிய சித்திரிப்பாகவும் அமையலாம். இரண்டாவது முறையே சிறந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது.

உள்வியல்ரீதியாகப் பாத்திரவார்ப்பை அணுகும்போது, நேரடியாகவோ அல்லது பகுப்பாய்வு முறையிலோ பாத்திரச் சித்திரிப்பை மேற்கொள்ளலாம். முதலாவது முறையில் நாவலாசிரியர் தமது பாத்திரங்களின் இயல்புகளையும், நடத்தைகளையும் வர்ணித்துச் செல்லலாம். இரண்டாவது முறையில், பாத்திரங்கள் தாமே தமது பேச்சு, செயற்பாடு வாயிலாகவும், பிற பாத்திரங்கள் பற்றி அவை குறிப்பிடுவன் மூலமாகவும், அவை பற்றிய மதிப்பீடு தொடர்பாகவும் குறிப்பிட்ட பாத்திரங்களின் இயல்பு பற்றிப் புரிந்துகொள்ளலாம். மேற்குறிப்பிட்ட இரு முறைகளும் கலந்த பாத்திரவார்ப்பு முறை சிறந்ததெனக் கருதலாம்.

நாவலாசிரியருக்குப் போதியளவு சுதந்திரம் இருப்பதன் காரணமாக, நாவலில் தேவையான அளவுக்குப் பாத்திரங்களின் பண்புகளில் மாற்றங்களையோ, வளர்ச்சியையோ ஏற்படுத்த முடியும். குழந்தைகளின் அழுத்தம் காரணமாக உள்வியல்ரீதியான வளர்ச்சி பெறும் பாத்திரம் வளர்ந்தைப் பாத்திரம் (Round Character) எனப்படும். அவ்வாறு வளர்ச்சி பெறாமல், நாவலின் தொடக்கத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது போலவே நாவல் முழுவதும் இடம்பெறும் பாத்திரம் ஓரேந்தைப் பாத்திரம் (Flat Character) எனப்படும்.

நாவல் திறனாய்வின்போது, நாவலாசிரியரின் பாத்திர வார்ப்புப் பற்றித் திறனாய்வாளர் கூர்ந்து அவதானிக்க வேண்டும். பாத்திரவார்ப்பின் மூலம் நாவலாசிரியரின் படைப்புத்திறனை நன்கு உணரலாம். பாத்திரவார்ப்புத் தொடர்பாக நாவலாசிரியருக்குப் போதிய தெளிவு இருக்கிறதா என்பதையும் திறனாய்வாளர் கண்டறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

நாவலின் உரையாடல் குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தினதும், குறிப்பிட்ட பாத்திரத்தினதும் இயல்புக்கேற்றவாறு பேச்கவழக்கில் அமையவேண்டும். செயற்கைப் பாங்கான உரையாடல் பாத்திரங்களின் நம்பகத்தன்மையைக்

கெடுத்துவிடும். சிறந்த நாவலாசிரியர் பாத்திரங்களின் இயல்புக்கமையவே உரையாடல்களை அமைத்துக்கொள்வர். பாத்திரங்கள் தமது இயல்பை மீறி உரையாடுவது, பாத்திரவார்ப்பில் குறையை ஏற்படுத்திவிடும். சிலவேளைகளில் நாவலாசிரியர்கள் தமது அவசரப் போக்கினாலும், அக்கறையின்மையினாலும் பாத்திர உரையாடல்களில் போதிய கவனம் செலுத்தாத நிலையும் காணப்படுவதுண்டு. திறனாய்வாளர் இவ்வம்சத்திலும் கவனம் செலுத்துதல் வேண்டும். பாத்திர உரையாடல்களில் குறைபாடு இருப்பின், அது பாத்திரவார்ப்பைப் பலவீனப்படுத்தும்.

சமூகத்தையே நாவல் பிரதிபலிப்பதால், சமூகமே நாவலின் முக்கிய அடிப்படையாகின்றது. இவ்வகையில், சமூகநாவல் என்ற ஒரு வகையையும் நாவல் இலக்கியப் பரப்பில் காணலாம். பொதுவாக எல்லா நாவல்களுமே ஏதோவொரு வகையில் சமூகத்தையே பிரதிபலிப்பன. ஆயினும், சமகால சமூகத்தின் பிரச்சினைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டனவாகச் சமூக நாவல்கள் விளங்குகின்றன. தரமான சமூக நாவல்கள் சமூக அல்லது தனி மனிதச் சிக்கலைக் கருவாகக் கொண்டு தரமான பாத்திரவார்ப்புடன், சிறந்த கதைகளும் முறையினையும், வாசகரை வசீகரிக்கத்தக்க நடையையும் கொண்டு விளங்கும்.

சமூகநாவல் என்ற பெயரில் பொழுதுபோக்குக்காகக் கதை படிக்கும் வாசகரை மனங்கொண்டு எழுதப்படும் நாவல்களும் உள். அவை வெறும் பொழுதுபோக்கு நாவல்கள் மட்டுமே. காதல், ஆண்-பெண் உறவு போன்றவையே அவற்றில் மலிந்திருக்கும். மனோரதீயக் கற்பனைகள் நிறைந்திருக்கும். இவற்றைத் திறனாய்வாளர் கவனத்திற் கொண்டு, தரமான சமூக நாவல்களை இனங்காண வேண்டும். வாசகர்கள் போலிகளை நம்பி ஏமாறக்கூடும். ஆனால், திறனாய்வாளர்கள் அவ்வாறு ஏமாற முடியாதே.

நாவலின் ஒரு வகையான வரலாற்று நாவல்களில் வரலாற்றுத் தகவல்களும், புனைகதை அம்சங்களும் சமமான அளவில் இணைந்திருக்க வேண்டும். வரலாற்று நாவலாசிரியர்கள் வரலாற்றிலிருந்து குறிப்பிட்ட சம்பவங்களையும். பாத்திரங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு, அவற்றைச் சுற்றிப் புனைகதை அம்சங்களையும் இணைத்து, வாசகரை வசீகரிக்கக்கூடிய முறையில் நாவல்களை ஆக்குவார். வரலாற்றுத் தகவல்களை நாவலாசிரியர் பயன்படுத்தும்போது, வரலாற்றாசிரியர் பயன்படுத்தும் முறையிலன்றி, ஒரு கலைஞருக்குரிய முறையிலேயே அதனை மேற்கொள்வார். அவர் வரலாற்றுத் தகவல்களைத் தேர்ந்து, அவற்றைத் தமது விருப்பத்துக்கு ஏற்ப

ஒழுங்குபடுத்துவார். குறிப்பிட்ட வரலாற்றுக் காலத்துக்குரிய வாழ்வியல் அம்சங்களை அவர் நன்கு தெரிந்துவைத்துக்கொண்டு, அவற்றைக் கலாபூர்வமாகத் தமது நாவலிற் பயன்படுத்துவார்.

பலவேளாகளில் வரலாற்று நாவல்கள் என்ற பெயரில் கற்பனை அம்சங்கள் நிறைந்த நாவல்களே வெளிவருவதுண்டு. வரலாற்று அம்சங்கள் மிகக் குறைவாகவும், கற்பனை அம்சங்கள் நிறைந்தும் வரலாற்று நாவல்கள் அமைவதுண்டு. அதனால், அவற்றின் நம்பகத்தன்மை கேள்விக்குரியதாக அமைந்துவிடுவதுண்டு. திறனாய்வாளர் வரலாற்று நாவல்களைத் திறனாய்வு செய்யும்போது, இத்தகைய அம்சங்களையும் கருத்திற்கொள்ள வேண்டும். வரலாற்று நாவல்களைத் திறனாய்வு செய்வோருக்கு வரலாறு பற்றிய தெளிவும் அவசியம்.

பிரதேச நாவல் என்பது, குறிப்பிட்ட பிரதேசமொன்றின் புவியியல் அமைப்பு, வாழ்வியல், வழக்கங்கள், நடத்தைகள், வரலாற்று அம்சங்கள் முதலியவற்றை வெளிப்படுத்துவதாக அமையும். பிரதேச நாவலாசிரியர் குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தின் தனித்துவ அம்சங்கள், சிறப்பியல்புகள், பிற பிரதேசங்களினின்றும் குறிப்பிட்ட பிரதேசம் பல்வேறு வகைகளில் வேறுபட்டு விளங்கும் தன்மை போன்றவற்றை உள்ளடக்கியதாகத் தமது படைப்பை ஆக்குவார். குறிப்பிட்ட பிரதேசம் தொடர்பாக நாவலாசிரியர் சிறப்பாகக் குறிப்பிட விரும்பும் விடயங்கள் தொடர்பான அவரது தேர்வு, அவரது ஒழுங்குமுறை முதலியவற்றினாடாகக் குறிப்பிட்ட பிரதேசத்து மக்களது வாழ்வியலை நாவலாசிரியர் புலப்படுத்துவார். ஒரு பிரதேச நாவலாசிரியரின் பெருமை, அவர் தமது நாவலுக்கான எல்லையைத் தீர்மானித்துக் கொள்வதிலும், அதனை உலகளாவியீதியில் புலப்படுத்துவதிலும் தங்கியுள்ளது.

பிரதேச நாவல் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பதோடு, குறிப்பிட்ட அப்பிரதேசத்தின் புவியியல் தீயான விசேட அம்சங்களையும் தெளிவாகவும், விரிவாகவும் புலப்படுத்தும். இத்தகைய புவியியல் அம்சங்கள் குறிப்பிட்ட பிரதேசத்துக்குரிய மனித நடத்தைகளுக்கான பின்னணியாக அமையும். பிரதேச நாவல் எப்போதும் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தில் வாழும் சாதாரண மக்களது வாழ்வியல் அம்சங்களுடன் தொடர்புகொண்டதாக விளங்கும்.

திறனாய்வாளர் பிரதேச நாவல்களைத் திறனாய்வு செய்ய நேரிடும்போது, அவை குறிப்பிட்ட பிரதேசங்களுக்குரிய பண்புகளைக் கொண்டிருக்கின்றனவா என்பதை நோக்கவேண்டும். ஆங்காங்கு சில பிரதேசச் செய்திகளையும், சொற்களையும் பயன்படுத்துவதால் மட்டும் ஒரு படைப்பு பிரதேச நாவலாகிலிடாது என்பதைத் திறனாய்வாளர் கவனத்திற் கொள்ளவேண்டும்.

நாவலின் ஒரு வகையாக உளவியல் நாவல் விளங்குகிறது. பொதுவாகச் சகல நாவல்களிலும் பாத்திரங்களின் உளவியல் அம்சங்கள் நாவலாசிரியரால் உணர்த்தப்படும். ஆயினும், உளவியல் நாவலில் அதன் ஆசிரியர் ஒரு குறிப்பிட்ட முறையில் தமது பாத்திரங்கள் இயங்குவதற்கான நோக்குகளையும், உணர்ச்சிவேகத்தையும், மனப்போக்குகளையும் அலகவார். அவர் தமது பாத்திரங்களின் உள்ளார்ந்த மனப்போராட்டங்களை வெளிப்படுத்துவார். உளவியல் சார்ந்த நாவல்களைத் திறனாய்வாளர் திறனாய்வு செய்யும்போது, பல்வேறு அம்சங்களையும் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டியவராகிறார். பொதுவாகவே நாவல்களில் நாவலாசிரியர்களின் வாழ்க்கைப் பின்னணியும், அவர்களது நோக்குகளும் போக்குகளும் பாத்திரங்களில் பிரதிபலிப்பதுண்டு. இவற்றையும் திறனாய்வாளர் எச்சரிக்கையுடன் உய்த்துணர முயலவேண்டும். உளவியல் நாவல்களில் சிக்மண்ட் பிராய்டின் பிராய்டிசக் கோட்பாடுகளின் பிரதிபலிப்பைப் பொதுவாகக் காணலாம். பாத்திரவார்ப்பில் பிராய்ட் தெரிவிக்கும் அடிமனம் (sub conscious mind), நனவிலி மனம் (unconscious mind), உணர்வுமனம் (conscious mind) ஆகியவற்றின் பிரதிபலிப்புகளையும், பரிசோதனை முயற்சிகளையும் காணலாம். மேலும், அடிமனத்தின் பிரதிபலிப்பாகக் குறிப்பிட்ட பாத்திரங்களின் சொற்கள், தொடர்கள் அமைவதுண்டு. இவற்றையும் திறனாய்வாளர் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும். இவற்றின் வாயிலாக நாவலாசிரியரின் படைப்பாற்றலையும் புரிந்துகொள்ளலாம்.

உளவியல் நாவல்களோடு தொடர்புட்ட பிறிதொரு நாவல் வகையாக விளங்குவது, நனவோடை நாவல் (stream of consciousness novel) ஆகும். இத்தகைய நாவலில் நாவலாசிரியர் எந்த ஒழுங்குமுறையும் இன்றி, பாத்திரமொன்றின் உணர்வுகளையும், உணர்ச்சிகளையும் வெளிப்படுத்துவார். என்னம், உணர்ச்சி ஆகியவற்றின் உடன் வெளிப்பாடு தொடர்பாக இந்நாவல் அக்கறை செலுத்துகிறது. பாத்திரங்களின் உணர்வு மனத்திலும், அடிமனத்திலும் எவ்வெவ்வாறு என்னாங்கள் உலாவுகின்றன என்பது பற்றி நாவலாசிரியர் புலப்படுத்துவார். நனவிலி மனத்தின் செயற்பாடுகள் ஒரே ஒழுங்குமுறையில் அமைவதில்லை. ஒன்றிலிருந்து வேறொன்று

தொடர்வதாக அதன் போக்கும், வேகமும் அமைந்திருக்கும். நனவிலி மனத்தின் இத்தகைய இயல்புகளைப் பின்னணியாகக் கொண்டு, அதனோடு தொடர்ந்து போராட்டம் நடத்திக்கொண்டிருக்கும் உணர்வு மனத்தின் பலவித இயங்குநிலைகளைப் புலப்படுத்துவதாக நனவோடை உத்தி விளங்குகிறது. இத்தகைய உத்தியைக் கொண்ட நாவல்களில் பாத்திரங்களின் உளவியல் அம்சங்கள் அவற்றின் போக்கிலேயே அமைந்திருக்கும். சம்பவங்கள், அனுபவங்கள் கூறப்படும்போது, அவை ஓர் ஒழுங்குமுறையில் அன்றி, ஒன்றிலிருந்து ஒன்று தோன்றியும், மாறியும் அமைவதாகச் சித்திரிக்கப்படும். இத்தகைய நாவல்களைப் பொறுப்புணர்வுடன் நாவலாசிரியர்கள் படைத்துள்ளனரா என்பதைத் திறனாய்வாளர் கவனத்திற் கொள்ளவேண்டும்.

நாவல்கள் பல நால் உருவில் வெளிவருவதற்கு முன் சஞ்சிகைகளிலோ, பத்திரிகைகளிலோ தொடர்க்கதைகளாக வெளிவந்தவையாக இருப்பதுண்டு. இவ்வாறு தொடர்க்கதைகளாக அமைபவை, ஆவலைத் தூண்டும் அம்சத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவையாக விளங்கும். ஆனால், பல்லாயிரம் வாசகர்களைக் கவரும் தொடர்க்கதைகள் பின்னர் நூல்வடிவம் பெறும் போது சுவை குறைந்துவிடுவதும் உண்டு. நாவல்களாக எழுதப்படும்போது, அவை கட்டுக்கோப்புடன் அமையக்கூடிய வாய்ப்பு உண்டு. ஆனால், அவை தொடர்க்கதைகளாக எழுதப்படும்போது, ஆவலைத் தூண்டுவதையே முதன்மையான அம்சமாகக் கொண்டு அமைகின்றன. தொடர்க்கதைகள் சிலவேளைகளில் நாவலாசிரியரின் கட்டுக்கோப்பையும் மீறித் தேவை கருதி நீண்டுவிடுவதும் உண்டு. சாண்டில்யனின் பின்வரும் கூற்று இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றது:

“மூன்று ஆண்டுகள் ஒரு வாரம் தொடர்ச்சியாக இக்கதை (கடல்புறா) குழுத்தில் வெளிவந்தது. இக்கதையை எழுத ஆரம்பித்தபோது மூன்று வருடம் ஓட்டும் உத்தேசம் இல்லை எனக்கு. ஆசையும் அவசியமும் கதையை நீட்டிவிட்டது.”

தொடர்க்கதைகள் செயற்கையாக அமைந்துவிடும் போக்கினைச் சாண்டில்யனின் மேற்கண்ட கூற்று உணர்த்துகிறது. ஆயினும், தொடர்க்கதைகள் நாவலுக்குரிய பண்புகளைக் கொண்டு விளங்குவதற்கு விரௌசகர் கநா. சுப்ரமண்யம் தெரிவிக்கும் பின்வரும் கருத்து கவனத்திற்குரியது:

“தொடர்க்கதைகள் பெரும்பாலும் வாரா வாரம் பத்திரிகைத் தேவையை உத்தேசித்தே எழுதப்படுகின்றன. இதற்கு மாறாக நாவலை எழுதி முடித்துவிட்டு அதை உரிய இடங்களிற் பிரித்து, பத்திரிகைத்

தேவைகளாச் சேர்த்து எழுதினால், நல்ல நாவலாகவும் அது அமையும்னு நல்ல தொடர்க்கதையாகவும் அமையும்.”

க.நா.ச.வின் பயனுள்ள இக்கருத்தை எத்தனை நாவலாசிரியர்கள் கருத்திற் கொள்ளப் போகிறார்கள்?

நாவல் திறனாய்வில் ஈடுபடும் திறனாய்வாளர் இவை போன்ற பல்வேறு விடயங்களையும் கருத்திற் கொள்ளவேண்டும். திறனாய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படும் நாவலின் தரத்தைத் தீர்மானிப்பது திறனாய்வாளரின் முக்கிய பணியாகும். சிறந்த நாவலை இனங்காண்பதற்கு அதன் கதைக்கரு, கதைப்பின்னல், பாத்திரவார்ப்பு, உரையாடல், கதை கறும் முறை முதலிய விடயங்கள் கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

திறனாய்வாளர் நாவலாசிரியருக்கும், வாசகருக்கும் இடையே ஒரு பாலமாக நின்று, தரமான நாவல்கள் தோன்றுவதற்கும், தரமானவற்றைத் தேர்ந்தெடுக்கக்கூடிய முறையில் வாசகர் மத்தியில் சுவையுணர்வு உயரவும் வழிகாட்டியாக அமையவேண்டும். திறனாய்வு சிறந்த நாவல்களை வாசகர் தேடி வாசிப்பதற்குத் தூண்டுவதாக அமைய வேண்டும். வாசகரும் திறனாய்வுகள் மூலம் நாவல்கள் பற்றி அறிவதோடு மட்டும் திருப்தி கொண்டுவிடக் கூடாது. அவர்களும் தரமான நாவல்களைத் தேடி வாசித்து, தமது திறனாய்வுத் தரத்தை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். தரமான நாவல்களின் வளர்ச்சிக்குத் திறனாய்வின் பங்களிப்பு இன்றியமையாதது.

உசாத்துணை நால்கள்

கைலாசபதி.க. (1968) தமிழ் நாவல் இலக்கியம், சென்னை: பாரி நிலையம். நடராசன், தி.ச. (2006) திறனாய்வுக்கலை, நான்காம் பதிப்பு, சென்னை: நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ்.

பாலச்சந்திரன், ச. (1992) இலக்கியத் திறனாய்வு, நான்காம் பதிப்பு, சென்னை: நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ்.

மனோகரன், துரை. (2006) பார்வையும் பதிவும், முன்றாம் பதிப்பு, கண்டி. ஞானமூர்த்தி, தா.ஏ. (2002) இலக்கியத் திறனாய்வியல், மறுபதிப்பு, சென்னை: யாழ் வெளியீடு.

Raghukul Tilak (2001) **Literary Forms Trends and Movements**,
Twelfth edition, New Delhi: Rama Brothers.

~~Oasis~~ ✓

தெரகுப்பாளர் பற்றி....

கலாநிதி கந்தையா குணராசா

கிசன்ஷை அதிர்யான் என்ற பெயரில் தமிழுகம் அறிந்த ஸிறந்த ஏழத்தாளர். பெறுந்திவாக்கயான அருக்கிலைக்கண்ணாப் படைத்தவை. இலக்கிய வளைஞல் வீரிசன நல்கணாயும் கட்டுரைகளாயும் எழுதியின்ஸார். முயியியலிலை M. A. Ph.D பட்டங்கள் பெற்றவர். பல இலக்கியப் பரிசுகளாயும் விதுதகணாயும் பெற்றவர். இலங்கைப் பல்கலைக்கழக (பேராதனை) வரிசுவழாயாராகவும் பணியற்றி கலாநிதி குணராசா நிக்க சிறந்த நிவாக அதிகரியாகவும் கணிக்கப்பட்டுள்ளார்.

கலாநிதி மத்தோன்மை சண்குகதூர்

ஐப்பான் நடாட்டுவ தோக்கியாலிலுள்ள துக்காயின் பல்கலைக்கழக முன்னைதாளர் வரிசுவழாயானாரும் அருவாகுமாவர். சமூத்திரின் சிலை, தாலைதாமிர்ணை மற்றுக் க. கலைஞர் வழிகாட்டலில் அராய்ந்து M.A. பட்டதும், சன்க இலக்கியத்தில் கூ. சிவத்தும் விக்காட்டலில் அராய்ந்து Ph. D. பட்டமும் பெற்றவர். தமிழ், அங்கிலம், ஜப்யானிய மொழிகளில் இவர் அருவுக் கட்டுரைகளும் நாஸ்கங்கும் எழுதியுள்ளார். பல நல்களின் தொகுப்பாளராகுமாவர்.

செல்வி செல்வ அம்பிகை நடராஜா

யாழிப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்தலை விவிதாராயான். ஐப்பானிய மொழியினாக் கற்று, அம்மிரா இலக்கியால்கிம் மன்னையாலிலுள்ள அங்கடால்களுடன் சங்கத்தமிழ் அகப்பாடல்களை ஓபிட்டு அராய்ந்து M.Phil.பட்டம் பெற்றவர். பல அருவுக் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார்.

திரு. சங்வராதாபல்களை குருவன்

யாழிப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்தலை விவிதாராயான். இலங்கைத் தமிழிலக்கியங்கள் புல்பாடுத்தமும் பல்கிடு பழந் பொருளியர்கள் அ. சண்முகதாள், சி.க. சிறுந்தலம் அதிகோயின் வழிகாட்டலில் அராய்ந்துள்ளார். நவீன தமிழ் இலக்கியத்தில் அதிக கவனம் விவுத்தமாவர். தமிழ் இலக்கியக் கட்டடங்களில் பெதுவிருப்புடன் பக்குஷ்டி வருவார்.

தெரகுநாதான் சிராசீன

யாழிப்பாணப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்தலை முதுநிலை விவிதாராயான். அப் பல்கலைக்கழகத்திலேயே M.A, Ph. D பட்டங்கள் பெற்றவர். சன்முகதாள் தமிழ் நாலை பஞ்சிமி அருவுக் கட்டுரைகளாயும் நல்கணாயும் எழுதியுள்ளார்.

பேராசிரியர் அ. சகங்முகதாள்

யாழிப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தின் தலைவர் பேராசிரியர். இருபதுக்கு மேற்பட்ட M.Phil, Ph.D. பட்டதாரிகளை உதவாக்கியவர். பல நல்கணாயும் அருவுக் கட்டுரைகளாயும் தமிழிலும் அதங்களிலிலும் எழுதியுள்ளார்.

கலாநிதி என். விஜயதேசன்

தென்றிநியித் திருச்சுவையின் யாழிப்பாண அருவாகப் பணியாற்றி ஒய்வுபெற்றவர். மதுஙர, யாழிப்பாணப் பல்கலைக் கழுத்தங்களில் M.A, Ph. D. பட்டங்கள் பெற்றவர். நவீன தமிழ் இலக்கியத்தில் வழிகாட்டலில் மிகுந்த சுபாடுடையவர். யாழிப்பாணப் பல்கலைக்கழக கிளிஸ்தல் நாகரிகத்திற்கு வரவு விவிதாராயாகப் பணியாற்றியவர்.

கலாநிதி டி. சுவானித்தாங்கந்தா

திருகோணமலை பிரதிக் கல்விப் பணிபாளன். யாழிப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர். என். சிவலங்கராஜா வழிகாட்டலில் M.Phil. பட்டத்தினையும், பேராசிரியர் அ. சண்முகதாள் வழிகாட்டலில் Ph. D. பட்டத்தினையும் பெற்றார். கலை அமைச்சர் வீரியர்ப் பால்கிளை அதிர்ச்சி. மகாவார் கல்விக்கு வழி வகுக்கும் பல நல்களின் அதிர்ச்சி. அருவு நால்கணாயும் கட்டுரைகளாயும் எழுதியுள்ளார்.

கலாநிதி த. கலாமனி

யாழிப்பாணப் பல்கலைக் கழகத் தலைவர். யாழிப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர். அவுஸ்திரேலிய வெரலிகோன் பல்கலைக்கழகத்தில் Ph. D. பட்டம் பெற்றவர். இசை நாடகங்கள் பலவற்றிலே நடத்தவர். நவீன தமிழ் இலக்கியங்களிலை சுபாடுடையவர்.

கலாநிதி துவர மத்தோகரன்

பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் தலைவர். யாழிப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் M.A. பட்டத்தினையும் தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்தில் Ph. D. பட்டத்தினையும் பெற்றவர். சுதாத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றை எழுதியவர். இடக் கழகத்திலை வல்லவர். நவீன இலக்கியங்களிலை சுபாடுடையவர்.